

Tình Yêu Học Trò

Contents

Tình Yêu Học Trò	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	32
21. Chương 21	33
22. Chương 22	35
23. Chương 23	37
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41
26. Chương 26	44
27. Chương 27	47
28. Chương 28	50
29. Chương 29	53
30. Chương 30	56
31. Chương 31	58
32. Chương 32	61
33. Chương 33	63
34. Chương 34	66
35. Chương 35	68
36. Chương 36	71
37. Chương 37	74
38. Chương 38	75
39. Chương 39	78
40. Chương 40	81
41. Chương 41	84

42. Chương 42	87
43. Chương 43	89
44. Chương 44	92
45. Chương 45	95
46. Chương 46	98
47. Chương 47	100
48. Chương 48	103
49. Chương 49	106
50. Chương 50	111
51. Chương 51	115
52. Chương 52	118
53. Chương 53	121
54. Chương 54	123
55. Chương 55	126
56. Chương 56	129
57. Chương 57	133
58. Chương 58	136
59. Chương 59	139
60. Chương 60	141
61. Chương 61	144
62. Chương 62	147
63. Chương 63	150
64. Chương 64	153
65. Chương 65	157
66. Chương 66	159
67. Chương 67	161
68. Chương 68	163
69. Chương 69	166
70. Chương 70	168
71. Chương 71	171
72. Chương 72	174
73. Chương 73 - End	175

Tình Yêu Học Trò

Giới thiệu

Reng. . . . reng. . . . reng. . . Tiếng chuông kêu làm tôi giật mình tỉnh giấc. Mơ màng đưa tay tắt l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-hoc-tro>

1. Chương 1

Reng....reng....reng...

Tiếng chuông kêu làm tôi giật mình tỉnh giấc. Mơ màng đưa tay tắt báo thức, quay sang nhìn đồng hồ : 6h50. Chết mẹ nó rồi muộn học rồi. Thế là vội vàng mặc quần áo, cầm vội cái cặp sách rồi phóng lên trường. Đường phố lúc se lạnh thật vắng, chỉ có lác đác một số người . Khoan khoan hít khí trời, tôi quay nhìn cảnh vật xung quanh, cảm thấy như mọi thứ đều thay đổi . Tôi có cảm giác như hôm nay sẽ có chuyện gì đó xảy đến với tôi. Đầu óc đang miên man suy nghĩ thì bỗng đến trường lúc nào không biết. Nhìn vào trong trường thì thấy đang tập trung chào cờ đầu tuần , thôi xong, kiểu này không vào trường được rồi, đành phải ngồi chờ hết tập trung thôi. Nghĩ như vậy, tôi nhanh chóng cất xe rồi bước ra mấy quán bán đồ ăn sáng. Bánh mì! Đó là món ăn thường xuyên vào mỗi buổi sáng của tôi. Ngay khi vừa bước vào quán ăn sáng, tôi bị một phen ngã ngửa khi gặp ngay một cô bé, hình như em này vừa vào lớp 10 và là lần đầu tiên đi học muộn thì phải. Em ngồi ở ngay sau cánh cửa , chắc sợ các thầy cô nhìn thấy. Tôi ngẩn người khi thấy em, em trông rất xinh đẹp và có một nét gì đó cuốn hút tôi ghê gớm. Mãi lúc sau cô bán hàng mới kéo tôi ra khỏi những dòng suy nghĩ khi hỏi tôi :

-T. Có ăn bánh mì không thế ?

Tôi giật mình đáp lại :

-Có ạ, cô lấy cháu cái bánh mì trứng xúc xích !

Vừa đón cái bánh mì từ cô , tôi vừa tìm chỗ ngồi để nhìn em. Mà tôi cũng không phải loại bạo dạn lắm nên chỉ có thể nhìn trộm em mà thôi. Vừa ăn bánh, thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn em chút . Tuy chỉ như vậy thôi nhưng cũng làm tôi cảm thấy rất vui. Cái số FA đeo đẳng quá lâu, nó làm cho con người ta trở nên khác hẳn khi cảm thấy đã tìm được người làm con tim mình rung động. . Thời gian trôi qua thật nhanh, mới thế mà đã xong tiết chào cờ . Tôi thấy em nhanh chóng trả tiền rồi bước nhanh vào trường, chắc là sợ bị ghi lỗi đi học muộn đây mà lớp 10 có khác, ngoan ngoãn . Ngẫm lại mình 2 năm trước cũng chả khác em bây giờ là mấy, ngơ ngác, sợ sệt, cái gì cũng thấy lạ lẫm khi bước vào ngôi trường mới. Đang hồi tưởng lại mấy cái kỉ niệm cũ thì ” Bộp ” , thằng Tuấn đập vào vai tôi và nói :

- Thằng này, sao không lên chào cờ hả ? Mà chào cờ xong rồi sao mày không vào lớp? Ngồi đây làm gì?

Tôi không trả lời, chỉ ậm ừ đáp cho qua. Trong đầu tôi vẫn đang hiện lên hình ảnh cô bé xinh xắn mà tôi vừa gặp. Bỗng tôi nhìn thấy dưới ghế em ấy vừa ngồi có rơi một tấm thẻ , tôi nhặt lên đọc thì thấy đó là thẻ thư viện. Trên tấm thẻ có ghi đầy đủ họ tên, lớp học của em. Tôi cảm thấy thật sung sướng, đang nghĩ làm cách nào để tìm được địa chỉ của em thì trời lại ban cho tôi cái này, thật không gì sung sướng hơn . Thằng Tuấn thấy tôi phát cuồng vì một cái thẻ thư viện thì cũng không khỏi ngạc nhiên :

- Mày bị điên à T, cầm cái thẻ thư viện mà như kiểu cầm được vàng ấy.

- Mày không hiểu đâu, đối với tao cái này còn hơn cả vàng ấy chứ.

- Tao chịu, không hiểu đâu mày đang nghĩ cái gì nữa

- Thôi, vào lớp đi mày, chuẩn bị vào tiết 2 rồi.

Đến đây , tôi cùng nó đi vào trường, trong đầu tôi đang hiện lên vô số viễn cảnh sắp xảy ra tới đây. Một thằng con trai đang có những rung động trái tim đầu tiên của cuộc đời

2. Chương 2

Ngồi trong giờ học, tâm trí của tôi như bị treo trên cành cây, mơ màng như người không trọng lực. Đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên bị đập ” Bộp ” một phát vào lưng. Quay sang thì thằng cờ hó Mạnh đang cười nhả nhả nhổ nhổ, dường như nó nhận thấy tôi đang có chuyện gì đó suy nghĩ :

- Ê ! Mày bị sao đấy? Nãy giờ cứ ngẩn người ra đéo ghi chép bài là sao?

- Tao không sao.

- Không sao cái cc, mày thích bốc phét không? Bố mày nhìn mày là bố biết mày đang cảm nắng rồi đúng không?

Thằng cờ hó này nhìn ngu ngu mà khôn ra phết, thế mà cũng biết được tôi đang bị cảm nắng em nhỏ . Không giấu được, tôi kể với nó về việc tôi vừa trải qua . Dù sao thì nó cũng là thằng bạn thân nhất của tôi, và nó cũng đã trải qua mấy lần tán gái nên cũng có kinh nghiệm hơn tôi .

- Chuyện là thế, mày ạ.

- Thế mày đã trả lại cái thẻ thư viện cho em nó chưa?

- Chưa, tao định tý nữa tan học thì đem trả lại.

- Thế chỉ trả lại thẻ thôi à, mày không định làm gì nữa à ?

- Tao chỉ biết thẻ thôi, còn làm gì nữa?

- Mày ngu vcd ra, nghe bố mày bảo đây này.

Thế là nó với tôi nói chuyện suốt cả giờ, vẫn chỉ xoay quay cái vấn đề đấy.

Lúc đó tôi cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, 5 tiết như kiểu 50 tiết vậy. Đúng là tâm trạng của mấy đứa đang say nắng lúc nào cũng như vậy, và tôi cũng không phải là ngoại lệ.

Tùng...tùng...tùng...

Tiếng trống báo hiệu tan học vang lên. Tôi vội vàng thu dọn sách vở, chuẩn bị lên gặp em ấy để trả lại thẻ . Có cái cảm giác hồi hộp vừa lo lắng các bạn ợ . Thấy tôi thấp thỏm lo như thế, thằng Mạnh cũng bảo tôi :

- Mày phải nhớ những gì tao bảo đấy, biết chưa?

- Tao biết rồi.

Thế là tôi bước lên tầng 3, lớp 10 văn nơi em học. Đường như vẫn còn sót bài nên lớp vẫn chưa tan. Tôi đứng ngoài đợi em, nhìn ngó xung quanh. Các lớp và sân trường nhộn nhịp người ra về. Chờ được một lúc thì lớp em cũng ra về, tôi nhìn thấy em bước ra khỏi cửa và đi về phía để xe . Tôi vội vàng bước theo em, mỗi bước chân là một sự hồi hộp , hơi thở tôi nhanh hơn và mạnh hơn. Chắc tôi là một con người đa cảm, có mỗi việc trả cái thẻ thư viện cho người ta thôi mà sao lại phải nghiêm trọng như vậy nhỉ ? Tôi cũng không hiểu được chính mình nữa . . Đột nhiên tôi cảm thấy sợ và không đủ dũng khí để bước đến gần em , tôi thật ngổ ngĩnh (Tại lúc ấy quanh em có nhiều bạn quá làm tôi hơi sợ) . Cuối cùng, tôi lấy hết can đảm để bước đến cạnh em và nói :

- Em ơi, sáng nay em để quên thẻ thư viện ở chỗ ăn sáng này.

- O ! Dạ. Anh nhặt được thẻ của em ạ. Sáng nay lên lớp em tìm mãi không thấy, cứ tưởng nó mất rồi. Hi. Em cảm ơn anh !

- Không có gì đâu em, có cái thẻ thư viện thôi mà.

- Vâng, dù sao thì em cũng muốn cảm ơn anh . Hihi

Nhìn em cười mà tôi muốn mềm nhũn cả người ra. Em cười thật đẹp và rạng rỡ .

- Anh ơi, thế anh học lớp nào thế anh?

- Anh học 12 Sinh.

- Vâng, anh tên gì ạ?

- Anh tên T, thế còn em ?

- Em tên Quỳnh.

Trong đầu tôi chợt nghĩ Quỳnh, cái tên đẹp giống người. Hơ hơ

Đang suy nghĩ thì chợt có tiếng cười đùa, hóa ra mấy đứa bạn của em đứng cạnh em này giờ mà tôi không để ý. Xấu hổ quá ợ

- Quỳnh ơi, ai mà đứng nói chuyện này giờ thế?

- Anh ơi, chọn đúng đối tượng thế.

Cả lũ cười nói làm tôi cùng em đều cảm thấy ngại . Để giải quyết vấn đề này, tôi nhanh chóng chào tạm biệt em và ra về, không quên xin em SDT. . Em cùng chào tạm biệt tôi và đi về cùng bạn . Trên đường về , đầu óc tôi miên man suy nghĩ về những việc vừa xảy ra, những việc sắp xảy đến. Về đến nhà, sung sướng vì đã xin được số em, tôi nằm dài trên giường, ngủ một giấc thật đã trước khi bắt đầu hành trình mà mọi người thường gọi là "cưa cây". Lần đầu tiên vác cưa đi làm lâm tặc chắc chắn là còn nhiều điều khó khăn, nhưng tôi mặc kệ tất cả. Đầu tiên chỉ có hình bóng của em, hình bóng đã làm tôi đi đứng, một cô bé xinh xắn, đáng yêu và nói chuyện cũng vô cùng duyên dáng. Nằm suy nghĩ một lúc thì tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, gác lại rất nhiều suy nghĩ đang ngổn ngang trong đầu

3. Chương 3

Reng...reng...reng

Đồng hồ kêu làm tôi bừng tỉnh giấc. Lười nhác đưa mắt nhìn đồng hồ : 6h, còn sớm chán . Lại thật, tiếng kêu báo thức mọi khi tôi cảm thấy rất đặc biệt tại lần này sao lại nghe dễ chịu thế, đúng là người đang say nắng có khác, tâm trạng khác hẳn. Suy nghĩ thế là đủ rồi, tôi bật dậy, đánh răng rửa mặt, mặc quần áo chuẩn bị đi học. Vừa lên đến lớp chưa kịp đặt cặp xuống thì thằng Mạnh chời ngay một câu :

- Thằng cở hớ, hôm qua như nào đấy?

- Thì tao chỉ trả thẻ cho em ấy, nói chuyện chút rồi đi về.

- Đkm mày ngu vãi đái ra ý, thế đã hỏi được SDT với địa chỉ nhà em ấy chưa?

- Tao xin được SDT thôi, đầu má mới gặp lần đầu tiên xin địa chỉ, mặt dày vậy?

- Không nói nữa, tao với mày đi ăn sáng, tao có chuyện này hay lắm .

Nói xong nó vừa đi vừa cười nhả nhổ như khi, tôi thích gọi nó là Mạnh động vật, vì trước kia nó có diễn một vở kịch đóng vai động vật. Đến cantin, đầu má sao sáng nay đông người ăn thế nhỉ , mọi hôm ít người lắm mà. Loay hoay mãi tôi mới tìm được bàn trống ngồi, 2 thằng cùng gọi xôi ăn .Đang ăn ngon lành thì đột nhiên nó vỗ vai tôi một phát, hất mắt sang nhìn nhìn ai đó. Quay lại nhìn thì đột nhiên tôi nhìn thấy em, chỉ một ngày không gặp mà tôi thấy em trông khác hẳn ra ,đôi môi đỏ mọng (chắc vừa bôi son xong) , cặp chân thon thả, mái tóc dài thả sau lưng (tóc cũng không dài mấy đâu các thím ợ , chỉ qua vai chút đỉnh thôi) .Đang mải mê nhìn trộm em thì em quay về phía tôi, bắt gặp ánh mắt của tôi đang trộm nhìn em. Tôi ngại quá vội quay mặt đi , tim vẫn đập thình thịch . Em thấy thế cũng chỉ mỉm cười rồi quay lại mua đồ ăn sáng.

- Ăn nhanh đi mày. Ngắm thế là đủ rồi, còn nhiều cơ hội ày ngắm nó lắm, không cần phải vội thế đâu

Vừa nói nó vừa cười đùa tôi, mẹ, nhìn cái mặt nó cười thấy mà ghét. Nếu nó không phải thằng bạn thân của tôi thì tôi đã cho phát giấy vào mặt nó rồi (đây chỉ là chuyện tưởng tượng thôi các thím ợ, chứ em nhất bỏ mẹ, làm gì có gan làm chuyện đó)

- Ê, thế mày ôn thi như nào rồi đấy, sắp thi rồi.

Nhắc mới nhớ, tuần tôi ôn thi học sinh giỏi 3 buổi, cộng thêm học chiều 3 buổi nữa nên kín mít hết cả tuần. Được thứ 7 buổi chiều nghỉ thì lại đi học thêm, mệt quá các thím ợ

- Lịch học vẫn thế, mệt vãi ra .

- Mày bận học như thế thì đưa số đây tao tán cho

- Đầu má, mày cút ngay, bố sút cho bây giờ.

- Sao, haha, sợ tao tán mất em ấy à

Tôi lo lắng cũng đúng, vì thằng này chả hiểu sao mà đào hoa vãi các thím ợ. Mặt thì nhìn ngu ngu, thể mà cửa cây ...

phát nào đổ phát đấy. Tính từ đầu năm đến giờ nó cũng cửa được 2 3 em rồi.

- Mày trả tiền nhá, tao lên lớp trước đây.

- Mẹ thằng cờ hó, lại bắt tao trả tiền à.

Mặc kệ lời nói của nó, tôi cứ thế mà đi. Không phải vì tôi không có tiền trả mà là tôi thích trêu nó, nhìn cái mặt nó lúc cúi kh้ม không thể tả nổi.

- Mày cứ trả tiền đi, khi nào tao bù lại cho.

- Tao đếch cần, khi nào mày tán đổ em ấy thì san sẻ anh em tý chút là được rồi.

- Cút! Thế thì tao đếch cần mày trả tiền nữa !

- Tao đùa tý thôi mà đã giận rồi à ?

Bống Tùng tùng tùng, trống báo hiệu vào học vang lên

- Lên lớp thôi, vào lớp rồi.

- Ồ , đợi tao trả tiền đã.

Nó trả tiền xong, bọn tôi nhanh chóng lên lớp. Ngày qua ngày vẫn tiếp diễn như vậy, học, ăn, ngủ, học , ăn , ngủ. Tuần tới tôi sắp thi học kì nên bận bù đầu, chính vì vậy mà tôi quên bằng mất em một thời gian . Cho đến một ngày nọ.....

4. Chương 4

Ngày thứ 5 trong tuần, ngồi trong lớp ôn thi mà tâm trí cứ như treo ngược cành cây. Lười nhác đưa mắt ra ngoài cửa sổ, ô kìa , chẳng phải là các em cấp 1 cầm đèn trung thu đến trường sao.Hóa ra mai đã là trung thu rồi. Học hành căng thẳng làm tôi quên mất một ngày trọng đại như trung thu, cái ngày mà khi hồi nhỏ tôi luôn háo hức chờ đợi. Chợt tôi nghĩ ra, trung thu tôi sẽ rủ em đi chơi để tôi có thể tiến gần hơn với em. Chỉ nghĩ đến lúc 2 đứa đi chơi chung mà tôi đã thấy rất vui, lòng thầm mong sao cho hết buổi ôn chiều nhanh để về nhà. Buổi tối thật yên tĩnh, cả bố mẹ tôi đều đi công tác cả rồi nên chỉ có mình tôi ở nhà.

Học bài xong , tôi bật máy tính lên, online xem tin tức, nghe nhạc chút để thư giãn. Bống yh của tôi bị buzz , hóa ra là thằng Mạnh gọi tôi :

- Mai mày đi chơi cùng lớp ko đấy?

- K, mai tao có việc rồi.

- Đm, lại đi đánh lè à?

- Đm, đã có cái gì đâu mà đánh lè?

- Bỏ anh em đi chơi với gái , được đấy, mai lên lớp tao cho ăn đòn

- Tao lại sợ mày quá

Tôi với nó nói chuyện thêm tý nữa rồi tôi tắt yh, làm trận dota rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nhìn đồng hồ : 6h. Với cái tình trạng ngái ngủ như này thì thật khó để ra khỏi chăn, nằm lì thêm chút nữa rồi tôi cũng bật dậy, đánh răng, rửa mặt rồi lò dò đi học. Trung thu có khác, đi đâu cũng thấy đèn là đèn, đâu cũng bán đồ trung thu, trung thu đang len lỏi ở mọi nơi. Đến trường , tôi cất cặp nhanh chóng rồi ra hàng bánh mì quen thuộc, hi vọng sẽ gặp em ở đấy. Ra đến nơi, cửa hàng còn khá vắng vẻ, chỉ có mấy người ăn, mà toàn là mấy em cấp 2 học bên cạnh trường tôi. Ngán ngấm, tôi gọi cái bánh mì với lọ sữa ăn cho thỏa cơn đói. Ngày thứ 7 này tôi thấy sao mà dài lê thê. Cuối giờ học, tôi nhắn tin cho em bảo chờ tôi ở trên lớp, tôi có việc nói với em. Đợi mãi cũng đến lúc tan học. Lớp tôi về muộn hơn các lớp khác do còn một số công việc mà lớp chưa làm xong. Tôi hốt hải chạy lên tầng 3, không

biết em có còn chờ tôi ở lớp không nữa? Thật may mắn, em vẫn ở đây, vậy là em không quên lời nhắn của tôi. Tôi thầm mong em sẽ nhận lời đi chơi cùng tôi, nhưng mà đời không như mơ, không giống như trong mấy cái bộ phim tình cảm mà nhân vật nam đưa ra lời mời, nhân vật nữ e thẹn đồng ý. Haiz, đây là cuộc sống chứ không phải là bộ phim.

- Quỳnh. Tôi gọi em.

- Dạ. Em đây

- Quỳnh này. Tối nay trung thu, em có đi đâu chơi không?

- Sao anh lại hỏi thế?

- Anh muốn tối nay cùng em đi chơi trung thu. Có được không?

- Em xin lỗi, tối nay em đi cùng bạn em rồi.

- Thế à, cũng không sao, em đi vui về nhé.

Nghe câu trả lời như vậy, lòng tôi cảm thấy thật buồn. Chào em, tôi mệt mỗi bước đi lấy xe ra về. Tôi chợt nhớ lại mấy hôm trước tôi thấy em đi cùng một thằng nào đó, trông rất vui vẻ, giống như là bạn trai em vậy. Chắc tối nay em đi chơi với thằng đó. Chỉ cần nghĩ thế thôi là đã đủ để tôi cảm thấy rất buồn rồi. Chợt nghĩ lại mình cũng chẳng là gì của em, chỉ là quen biết nhau một cách tình cờ thôi. Tại sao em ấy lại phải nhận lời của mình nhỉ? Tôi thật ngốc nghếch khi luôn nghĩ rằng em sẽ nhận lời mời của tôi. Vậy là lại thêm một mùa trung thu cô đơn, thật thất vọng. Về nhà, tôi nằm ngay ra ngủ cho quên đi mệt mỏi và nỗi buồn. Mở mắt ra thì đã là 10h tối rồi, tôi vẫn chưa ăn cơm nhưng tôi không cảm thấy đói. Mở máy tính online vào facebook, thấy tràn ngập ảnh trung thu, mà lại toàn ảnh các đôi với nhau nữa chứ. Xem được mấy ảnh thì tự kỉ, tắt máy kiểm cái gì đó ăn rồi đi ngủ tiếp. Trước khi chìm vào giấc ngủ, hình ảnh em cứ lơ mơ trong đầu tôi, nó ám ảnh tôi khiến tôi không thể dứt ra được. Kệ tất cả, cứ ngủ một giấc là xong thôi mà. Nghĩ như vậy rồi tôi cũng thiếp đi luôn.

5. Chương 5

Vẫn tiếng chuông đồng hồ báo thức ấy, kệ, đưa tay tắt rồi nằm dài ra giường. Hôm nay chủ nhật nên cho phép làm biếng chút, tôi nằm đấy và suy nghĩ, suy nghĩ về đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Đang miên man suy nghĩ thì chợt điện thoại rung, cầm lên xem thì thằng Tùng gọi đi ăn sáng cùng cả lũ. Ờ thì đi, đằng nào cũng đang đói. Thế là tôi bật dậy, chuẩn bị đi ăn sáng. Chủ nhật mới có 7h thôi mà sao đông thế, người ta kéo nhau lũ lượt đi chơi, còn mình thì vẫn lủi thủi một mình, thế có tội không cơ chứ. Đây rồi, quán phở đây rồi, đến nơi thì đã thấy cả lũ bạn mình ở đấy rồi, thằng nào mặt cũng tươi rói. Tôi bước vào và ngồi xuống, chưa ngồi ấm chỗ thì đã có đứa kicking đầu:

- Ê! T. Tối qua đi chơi vui k?

- Tối qua nó đi đánh lẻ, có đi cùng anh em đâu.

- Thằng này thế là không được.

Mẹ nó chứ, bọn nó biết thừa là tôi không rủ được Quỳnh đi chơi nên mới nói thế mà, thế có tức không cơ chứ. Cả lũ nó ai cũng có gấu hết rồi, riêng mình tôi chưa có nên lúc nào cũng bị đem ra làm đề tài bàn tán của chúng nó. Tôi nói:

- Bọn mày biết hết rồi còn giả vờ. Đậu má

- Anh em thông cảm ày mà

- Không việc gì phải suy nghĩ, thua keo này ta bày kheo khác. Thằng Ngọc nói chen vào.

Đúng là mấy đứa bạn thân, buồn vui lúc nào cũng có nhau. Tuy ngoài miệng thì ăn nói có phần không hay cho lắm, nhưng bọn nó luôn sống rất tốt. Đúng không uống bạn bè 3 năm nay.

- Thôi tao đói rồi gọi phở ăn đi mày.

- Ồ. Tao cũng đói rồi. Cô ơi cho cháu 5 tô phở.

Ăn uống no nê , cả bọn kéo nhau đi xem phim. Nhiều lần trước xem phim toàn phim hành động, lần này chọn phim ma xem cho nó đổi vị. Trước khi xem thằng nào cũng to mồm kêu không sợ, đến khi xem thì thôi rồi, thằng gào, thằng hét, thằng bật mắt... làm ấy người cùng xem ai cũng quay ra chỗ chúng tôi ngồi mà tròn mắt nhìn. Xem phim xong bọn tôi còn đi chơi thêm vài chỗ nữa, nói chung là ngày chủ nhật so happy. Nó làm tôi quên đi mọi buồn phiền, làm tôi có một khoảng lặng để suy nghĩ lại mọi việc và bắt đầu một tuần mới. Gác chuyện tình cảm sang một bên, tôi thấy ngày hôm nay thật ý nghĩa, tôi đã sống trong cuộc sống của chính mình, không bị những suy nghĩ vu vơ bám theo. Tôi thực sự rất vui. Ngày hôm nay đã khiến cho tôi nhận ra rằng , không có gì là không thể làm được, tôi đã say nắng em, và tôi quyết tâm thực hiện cho được những gì mà mình theo đuổi. Làm nốt mấy bài tập cuối cùng, tôi online đánh dota cùng mấy thằng bạn. Đánh được vài trận thì quit đi ngủ vì toàn gặp mấy thằng phá game hoặc host out... đến mà nản. Ngày mai là thứ 2, ngày đầu tuần, tôi hi vọng may mắn sẽ mỉm cười với tôi.

Anh không nhớ tiếng yêu ấy đến từ lúc nào?

Và anh không nhớ em đã chiếm lấy con tim anh như thế nào?

Giờ chìm vào cơn mơ..

Tìm vào nỗi nhớ..

Làm sao để anh thôi không mơ về em... ?

6. Chương 6

Thứ 2, vẫn mấy cái hoạt động như mọi khi, thật phát chán. Đang ngồi chém gió với mấy thằng bạn trong hàng, bỗng điện thoại kêu, mở ra thì thấy có tin nhắn của em : " Hôm trước em không đi trung thu được với anh, để tối thứ 7 này anh qua đón em đi chơi nhé " . Không thể diễn tả nổi cảm xúc của tôi lúc đó, tôi nhắn tin lại cho em thật nhanh, vừa nhắn mà tay vừa run, cứ tưởng đây không phải sự thật . Trời ơi, bây giờ mới có thứ 2, bao giờ mới đến thứ 7 đây, tôi cảm thấy ngày sao mà dài lê thê quá. Đang suy nghĩ lung tung thì có đứa đập vai, quay ra thấy cả lũ cười toét cả mồm, hóa ra này giờ mình ngơ ngơ trong hàng làm trò cười cho bọn nó, nhục quá . Kệ bọn mày, ông đây không chấp, đang vui, tội gì bức ắt vui . Cũng may là tuần này tôi bị học cả sáng lẫn chiều nên cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, vì cứ theo một lịch định sẵn : sáng dậy - ăn sáng - đi học - học về - ăn trưa- chiều học - về- ăn tối - học - ngủ. Cứ như vậy tuần hoàn , ít nhất cũng có việc giết thời gian, chứ không cứ ngồi dần dần ra thì tôi không chịu được. Cuối cùng sau bao ngày chờ đợi, thứ 7 cũng đến . Tối 7h30, tôi qua nhà đón em đi chơi. Em hôm nay trông thật đẹp, chiếc quần jean bó sát chân, lại còn mặc áo mỏng tang nữa chứ, nhìn em mà máu mũi tôi cứ chực phun ra . Tôi cứ ngẩn người ra mà ngắm em, từ đôi môi đến khuôn mặt, mái tóc, tất cả đều thật quyến rũ, mùi hương của em tỏa ra làm tôi xao xuyến. Ngẩn ngơ một lúc thì em kéo tôi ra khỏi mộng tưởng :

- T. Anh làm sao mà cứ đứng yên một chỗ thế ?

- Anh..anh thấy em đẹp quá nên muốn nhìn em chút.

- Xí. Làm như chưa thấy em bao giờ . Mình đi thôi anh.

Hôm nay mượn được con xe máy của thằng bạn đèo em, oai quá , chứ bình thường tôi chỉ đi xe điện . Chở em đến quán kem , tôi gọi 2 ly kem dâu và cam. Vừa ăn, mắt tôi vừa nhìn em, kì quá, muốn dứt mắt ra mà không được, em như thanh nam châm cứ hút tôi vào

-Ăn đi chứ anh ?

Em lên tiếng phá tan sự yên tĩnh.

- Ừ, anh ăn đây.

- Quỳnh này, em biết hôm nay em xinh lắm không ?

Em không nói, chỉ đỏ mặt nhìn xuống. Nhìn em e thẹn như thế, tôi lại càng thấy thích em hơn.

- À. Quỳnh này, sao hôm trung thu em lại không muốn đi cùng anh thế ?

- Hôm đấy em bị mệt nên không đi đâu được.

Nghe em nói vậy, tôi cảm thấy rất vui, vui vì hóa ra em không đi cùng thằng kia, thế mà tôi cứ suy nghĩ lung tung mãi.

- Thế à, may quá.

- Sao anh lại bảo thế?

- Anh bảo may mà em không ra ngoài, nếu không thì lại bị ốm thêm

- Tối đó anh có đi chơi không? ...

- Không, anh ngồi nhà, vì không có ai đi cùng

- Hóa ra vì em không đi mà anh cũng không đi chơi trung thu luôn à? Anh ngốc thế . Hihi

Em cười, nụ cười của em như chứa đầy ma lực, nó khiến tôi muốn nhìn em cười mãi.

- Em ăn kem đi, không kem tan hết bây giờ.

- Anh cũng ăn đi, nãy giờ em đã thấy anh động vào ly kem đâu.

Chết thật, nãy giờ quên ăn kem, nhìn vào ly kem vẫn còn nguyên . Thật là ngớ ngẩn. Tại hôm nay đi cùng em nên tôi mới như vậy, chứ bình thường đi ăn với mấy thằng bạn thì tôi ăn nhanh vđ ra, loáng cái hết mẹ nó 2 ly rồi chứ chẳng vừa (đừng hiểu nhầm là tôi tham ăn nha). Ăn xong, em muốn đi xem phim . Tôi dẫn em đi xem phim 3D, phim kinh dị các thím ợ . Bộ phim tên là gì ấy nhỉ, à tên là :” Đồng nhi nhân quỷ ” . Mẹ, phim kinh dị của bọn Thái, sợ vãi mật ra, vừa xem vừa sợ, em thì nắm chặt lấy tay tôi, mấy người bên cạnh cũng hét ầm ĩ . Tôi cũng sợ lắm rồi, nhưng vì có em nắm tay nên giả vờ không sợ

- Ủi dời, thế mà cũng bảo là kinh dị (Thực chất mình sợ bỏ mẹ đi , anh hùng rơm tỵ).

Tính con trai là thế mà, cứ có gái ngồi cạnh hay cầm tay là nổi máu sĩ diện lên , tất nhiên không phải tất cả con trai đều như vậy, nhưng mà là đa số . Xem xong phim thì cũng đã 9h30 rồi, em muốn đi chơi thêm nữa vì mai là chủ nhật , thế là tôi đưa em đi lòng vòng qua mấy nơi rồi đưa em về. Trên đường về, em ôm lấy tôi làm tôi cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, phải tự chủ lắm tôi mới đưa được em về nhà. Trước khi về đến nhà em, tôi dừng xe lại , em thấy thế hỏi tôi :

- Sao lại dừng xe thế anh?

- Quỳnh này, anh có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện gì thế anh?

- Anh thích em, thực sự rất thích em. Em hãy làm bạn gái anh nhé.

wapsite TuoiXiTeen.Mobi. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

TuoiXiTeen.Mobi - Thế giới đích thực trên di động.

7. Chương 7

- Ô, anh ...

Em có vẻ hơi bất ngờ khi nghe tôi nói vậy.

- Em hãy trả lời anh đi.

Tôi vừa nói vừa cầm tay em như sợ em đi mất. Cảm giác lúc này của tôi thật hồi hộp, không biết em sẽ trả lời như nào. Tôi chỉ thấy em cúi xuống và hơi ngượng ngùng. Cuối cùng thì em cũng trả lời tôi :

- Em đồng ý.

Em nói giọng rất nhỏ, vừa đủ để tôi nghe thấy. Khi nói tôi sung sướng như nào khi nghe em nói như vậy, tôi ôm chặt lấy em, thì thào vào tai em :

- Cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh cơ hội được yêu em.

- Em cũng yêu anh, ngốc ạ.

- Mình về thôi anh, muộn rồi.

Tôi đưa em về trước cửa nhà, chào tạm biệt em. Em bảo tôi về đi nhưng tôi nói muốn nhìn em thêm chút nữa. Em không nói mà chỉ cười mỉm, sau đó em chào tôi rồi bước vào nhà . Bóng em khuất sau cửa, tôi phóng xe về nhà, trong đầu quay cuồng hình ảnh của em, lúc em nhận lời yêu của tôi, tất cả thật nhanh chóng quá, cứ ngỡ như là mơ. Về nhà là tôi lần ngay ra ngủ một cách ngon lành cho đến sáng luôn.

Sáng chủ nhật thức dậy, vừa mới mở mắt ra thì điện thoại đã kêu lên :

- Anh à, đi ăn sáng thôi anh, em đói quá rồi.

- Chờ anh tý, anh vừa ngủ dậy mà.

- Anh lười quá đi, ngủ nhiều quá thành con mèo đấy.

- Anh thành con mèo thì em có yêu anh không? Haha

- Anh mà thành mèo thì em sẽ là người đi tìm thuốc để biến anh trở lại bình thường

- Em ngốc quá, làm sao mà anh thành mèo được?

- Em ứ chịu đâu, ạnh trêu em. Hứ .

- Thôi, anh sai rồi, anh qua đưa em đi ăn sáng coi như là chuộc lỗi nhé. Hehe

Đến đây, tôi nhanh chóng thay quần áo, chuẩn bị đón em đi ăn . Cảm giác thật khác lạ, cuối cùng thì ngày mai tôi cũng có thể ưỡn ngực mà nói với mấy thằng bạn là tôi đã thoát khỏi kiếp FA. Mẹ bọn nó, xem lần này bọn mày còn trêu tao được không . Dắt cái xe ra, vừa mới ngồi lên xe , chưa kịp đi thì lại có điện thoại :

- Alo?

- T à? Còn nhớ mình không ?

- Xin lỗi . Ai thế ạ?

- Hương đây .

- Hương nào nhỉ?

Đạch, trường lớp mình hàng đồng Hương, làm sao mình nhớ hết được nhỉ ?

- T không nhớ à, Hương học cùng T năm lớp 9 đó.

À, hóa ra là nhỏ ngồi cạnh mình năm cấp 2. Mà cũng nhanh thật, đã 3 năm trôi qua rồi, không biết nhỏ có thay đổi gì không nữa. Từ lúc lên cấp 3, tôi không còn liên lạc với nhỏ nữa, cũng không biết nhỏ đã chuyển đi học ở đâu.

- À, T nhớ rồi. Thế Hương gọi T có việc gì không?

- T có rảnh không, gặp Hương một chút nhé.

- Xin lỗi, tý nữa T phải đi ăn sáng cùng bạn rồi. Để khi khác nhé.

- Thế à, thế thì hẹn lần khác vậy.

Tôi nghe giọng Hương thoáng có chút thất vọng.

- Hương này, sao lại có số của T thế ?

- Hương hỏi mấy đứa bạn của T đó, thế Hương không được có số của T à?
- Không, chỉ là T hỏi thế thôi. Bây giờ T phải đi rồi, hẹn Hương lúc khác nhé, khi nào rảnh T sẽ gọi.

Kết thúc cuộc gọi, tôi nhanh chóng đến chỗ Quỳnh, vừa đi vừa suy nghĩ về việc vừa qua. Sự việc thật lạ, người bạn sau 3 năm không gặp giờ lại đòi gặp mình, thật sự là không biết được như nào nữa. Thôi tạm gác chuyện đấy sang một bên, bây giờ là công việc mà một người bạn trai phải làm, đưa bạn gái đi ăn sáng. Có lẽ mọi chuyện sẽ rất êm đềm nếu như không có sự việc đó xảy ra.....

8. Chương 8

Vừa đến nhà em, cứ tưởng bố em không có nhà, tôi mở cửa hét toáng vào :

- Anh đến rồi đây.

Đệch, ai ngờ được là bố em ở nhà. Ông đang xem tivi, cũng may bố em tính tình hiền lành nên không làm gì tôi, chỉ hỏi tôi rằng :

- Chào cháu, cháu là bạn của Quỳnh hả.
- Dạ , dạ, vâng ạ...

Tôi lí nhí trả lời, trong bụng vẫn thấy xấu hổ vì lúc nãy hành động hơi quá.

- Bác ơi Quỳnh đi đâu rồi ạ.
- Nó vừa đi ra ngoài cùng bạn nó, chắc tý nữa về.
- Trời ơi, em hẹn tôi ăn sáng thế mà lại bỏ đi đâu không biết, bây giờ đối mặt với bố em phải làm sao đây? Mà thôi kệ, nói chuyện lấy lòng bố vợ tương lai trước , biết đâu lại hay . Nghĩ như vậy nhưng đang bí cách mở màn thì may quá, bác ấy nói :
- Cháu biết uống rượu không, uống cùng bác nhé .
- Dạ, rượu cháu biết uống sơ sơ, mà cháu không uống nhiều được.
- Con trai phải mạnh mẽ lên chứ, nào, để bác vào lấy rượu bác cháu ta uống cùng nhau cho vui.

Thế là bác ấy đi vào bếp lấy rượu, bỏ lại mình tôi ngồi đấy. Mãi bây giờ tôi mới có cơ hội nhìn kĩ ngôi nhà của em, lúc nãy nhìn từ ngoài vào chỉ thấy được ngôi nhà 4 tầng khang trang. Ngôi nhà rất gọn gàng, sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy, bộ ghế sofa để giữa nhà, phía trước là cái tivi đời mới để cạnh 2 cái chậu hoa, ngoài ra còn mấy đồ trang trí nữa mà tôi không nhớ hết. Đang mãi nhìn thì bố em đi ra, tay cầm theo chai vodka cùng mấy đồ ăn cùng. Nhìn chai rượu mà tôi nản luôn, từ bé đến giờ có biết uống rượu là gì đâu, lòng tự nghĩ quả này tự bóp mình cmnr

- Nào, bác cháu ta uống thôi.

Tôi từ từ rót rượu vào ly của bác và của tôi, tôi cố ý rót ỉnh ít hơn, sợ uống nhiều quá không hết. Bố em thấy thế liền bảo :

- Sao thế, uống nhiều lên chứ.

Vừa nói bố em vừa rót thêm vào ly của tôi, nhìn cái ly gần đầy toàn rượu thì thôi rồi lượm ơi, chỉ sợ vừa cho vào đã phun ra, mất cái hình tượng với bố em quá. Nghĩ đi nghĩ lại tôi cũng cố gắng phải uống cho hết ly rượu đó, không thì còn đâu sĩ diện con trai nữa

- Dạ cháu mời bác ạ.

Nói xong tôi nốc phát hết luôn, cảm giác thật khó chịu, vừa khe khẽ cổ vừa buồn nôn, tuy nhiên cũng cố kiềm chế để không nôn ra trước mặt bố em. Giả vờ bình tĩnh, tôi nói :

- Bác ơi, loại này uống được lắm ạ.

Nói thế thôi chứ tôi sợ bỏ mẹ, cứ lo bố em thấy tôi khen lại cho tôi uống phát nữa thì tôi chịu luôn. Nhưng cũng may, bố em thấy tôi có vẻ khó chịu khi uống rượu nên cũng không ép tôi uống nữa, bố em hỏi tôi :

- Cháu đến tìm Quỳnh có việc gì không?

- Dạ, cháu đến đưa Quỳnh đi ăn sáng thôi ạ.

- Thế cháu là bạn trai của con Quỳnh nhà bác à?

Nghe bác hỏi thế, tôi hơi ngượng, nhưng cũng không sao, đàn ông con trai với nhau mà, vì thế mà tôi cũng thấy thoải mái hơn và trả lời bố em :

- Dạ vâng ạ.

- Đã yêu nhau lâu chưa?

- Mới từ hôm qua thôi bác ạ.

- 2 đứa yêu nhau bác không cấm, chỉ cần 2 đứa không làm chệch mảng việc học hành và cư xử cho đúng chuẩn mực là được rồi.

Hí hí, nghe bố em nói vậy, lòng tôi mừng thầm, vì lúc đầu cứ nghĩ là bố em sẽ phản đối chuyện chúng tôi yêu nhau cơ. Tôi ngồi nói chuyện với bác thêm một lúc nữa thì em về. Tôi xin phép bác đưa em đi ăn sáng. Trên đường đi em có hỏi tôi :

- Lúc này anh chờ em có lâu không?

- Không, anh ngồi nói chuyện với bố em, vui lắm.

- Em đi cùng con bạn ra chỗ shop quần áo xem đã có quần áo mới chưa, mãi mê thế nào lại quên mất là anh đang chờ em. Em xin lỗi .

- Hừ, biết có lỗi thì phải làm gì không?

- Em biết rồi, để tý nữa em đền bù cho. Làm nũng quá đấy.

Nói rồi em ôm lấy tôi, một cái ôm đủ khiến tôi cảm nhận được hơi ấm, tình cảm của em giành cho tôi. Tôi cũng muốn ôm lại em lắm, nhưng mà nếu buông tay lái ra mà ôm em thì cả 2 sẽ được ôm nhau cùng vào bệnh viện . Biết em thích ăn xôi, tôi đưa em đến quán xôi mà tôi biết, xôi chỗ này ăn rất ngon, có đầy đủ mọi loại như xôi đỗ, xôi cẩm muốn gì có đấy, với lại đây là quán quen của tôi nên không phải chờ đợi để có xôi ăn

- Vào đây em, mình ngồi bàn này. Em ăn xôi gì nào?

- Em ăn xôi chè. Em thích ăn loại này từ bé rồi.

- Cô ơi, cho cháu một bát xôi chè, một bát xôi cẩm

Đang ngồi ăn cùng em ngon lành thì nhìn ra ngoài, thấy thằng cờ hó Mạnh đeo con ghê của nó vào, mẹ thằng này nó hay xoáy đều mình lắm, ngồi cạnh nó có khi mình đểk ăn được miếng xôi nào, cầu mong nó đừng ở gần tôi. Nhưng dường như trời không có tai thì phải, nó cùng con ghê nó ngồi ngay cạnh bàn tôi, đậu má. Thằng cờ hó đấy nhìn thấy tôi, bèn oang oang nói :

- Thằng này, đi ăn mảnh không gọi anh em hả? Ai đây? Mày tán đồ rồi à?

Đạch, mày hỏi liên như thế có bố tao cũng không trả lời được. Tránh phiền phức , tôi bảo em ăn nhanh lên rồi tôi cùng em đi về, chứ không ngồi thêm chút nữa thế nào tôi và em cũng trở thành chủ đề để nó nói lung ...

tung.

- Cô ơi cháu trả tiền , một bát xôi chè và xôi cẩm ạ.

- Của cháu 20.000 đồng.

- Đây, tiền đây ạ.

Bước ra ngoài, tôi đưa em về nhà, vì em chuẩn bị phải đi học thêm. Trước khi em vào nhà, tôi ôm em vào lòng, chỉ cần một cái ôm cũng là quá đủ đối với tôi.

- Được rồi anh, để em vào chuẩn bị đi học nào.

Tôi buông em ra, nhìn em bước vào nhà. Vẫy chào em, tôi phóng xe đi. Trên đường về, tôi rẽ vào quán hát một chút, vì lúc này mấy thằng bạn nhắn tin cho tôi bảo qua quán hát cùng bọn nó. Vừa bước chân vào phòng hát thì tôi được phen ngỡ người, ai kia?....

9. Chương 9

- O kìa, Hương?

- T à, thật trùng hợp nhỉ. Sao T lại ở đây ?

- Mấy thằng bạn gọi T đến, không ngờ lại gặp Hương ở đây

Chà, 3 năm không gặp nhìn Hương thay đổi hơn hẳn, da trắng hơn, ăn nói nhỏ nhẹ hơn rất nhiều, mà điều thay đổi đặc biệt hơn là...., tôi không nói chắc ai cũng biết nhĩ . Đang nhìn Hương thì thằng Tùng lúi tôi vào chỗ :

- Đm, đến mà chưa làm chén nào? Chú khinh anh em à?

- Tao vừa đến, đưa chén đây.

Lại thêm một vụ rượu chè bungбет nữa, trời ơi, tôi đâu biết uống rượu mà bọn cờ hó này cứ bắt uống, chết mất. Cuối buổi hát thằng nào thằng nấy đều phê rượu cả.

- T say rượu à? Giọng Hương nhỏ nhẹ hỏi tôi.

- Ủ, tại T không biết uống, với lại bọn nó bắt T uống nhiều quá.

- Có cần Hương đưa về nhà không?

- Không cần đâu , T vẫn đi về được mà.

- Nếu thế thì T về cẩn thận nhé.

Trên đường về, tôi vẫn không biết tại sao Hương lại quan tâm tôi đến như thế. Xa nhau đã hơn 3 năm rồi, tôi tưởng Hương đã quên tôi rồi chứ. Thú thật là hồi học cấp 2, đúng là tôi có tình cảm với nhỏ Hương, lúc đấy nhỏ làm lớp trưởng, vừa học giỏi vừa xin gái, biết bao thằng theo đuổi nhỏ mà nhỏ không chấp nhận. Tôi cũng không biết là nhỏ có tình cảm với tôi không nữa, nói chung là lên cấp 3 là tôi không còn thông tin gì về nhỏ nữa. Do quá mệt sau 2 vụ uống rượu vừa rồi, về đến nhà là tôi lăn ra ngủ ngay, đến khi tỉnh dậy thì đã là 4h chiều rồi, kinh thật, mình ngủ phất từ 11h trưa đến tận bây giờ . Tỉnh dậy, trong đầu vẫn hơi nhức, xin chừa lần sau không dám uống nhiều như này nữa. Cầm điện thoại lên thì thấy có 2 tin nhắn mới, mở ra xem thì 1 của Quỳnh, một của thằng Mạnh, thằng Mạnh thì khỏi tính tiền rồi, thằng này nt cho tôi thì toàn là hỏi mượn tiền tôi thôi . Mở tin của Quỳnh ra thì nội dung như sau :” Anh T ơi, sáng mai qua đưa em đi học nhé ” . Ầu , thế là lại có cơ hội đi cùng em rồi, sao mà sướng thế không biết . Tôi nhắn lại cho em :

- Sáng mai 6h30 chờ anh ở nhà nhé.

- Vâng, anh nhớ qua đó.

- Anh tất nhiên là sẽ qua rồi, chỉ sợ có ai đó cho anh leo cây như sáng nay thôi.

- Hứ, sáng nay em lỡ quên mất mà. Với lại em đền bù cho anh rồi còn gì

- Rồi, cưng của anh, sáng mai anh sẽ qua đón em

- Thế mới là bạn trai của em chứ

Vừa mới cất cái điện thoại đi được một lúc thì nó lại kêu , đậu má, muốn yên tý cũng không được.

- Alo?
- Dota không mày, có kèo này.
- Chờ tao tý, onl liền.

Khỏi nói, chứ có kèo đánh dota là tôi ghiền nhất .Online lao ngay vào cuộc chiến. Đánh đến 7h thì chán quá, out đi ăn tối. Bố mẹ lại đi vắng rồi, chán quá, đi ăn cơm rang vậy. Nghĩ thế nên tôi phóng ra quán cơm rang gần trường, chà, tối nay vắng quá, thế là thoải mái chọn bàn rồi. Tôi chọn một bàn cạnh cửa sổ, chỗ này rất tiện quan sát ra bên ngoài. Ngồi nhăm nháp đĩa cơm rang, tôi lơ đãng nhìn ra bên ngoài, trời mưa lất phất nên cũng ít người ra ngoài . Chợt tôi thấy ai đó, nhìn dáng rất quen từ từ tiến đến quán cơm, vì mắt cận nên tôi không rõ đó là ai, chỉ khi người bí ẩn đó bước vào quán, tôi mới biết đó là Hương. Hương hình như nhìn thấy tôi nên tiến về bàn tôi ngồi, hỏi :

- T cũng ăn cơm rang à?
- Ủ, hôm nay bố mẹ T đi vắng, ở nhà lại lười nấu cơm nên ra đây ăn luôn cho nhanh.
- Hương cũng thế, hihi.

Hai đứa ngồi ăn cùng nhau, vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ, những câu chuyện hồi cấp 2 bây giờ kể lại sao mà buồn cười quá . Bỗng nhiên Hương hỏi tôi một câu :

- T này, T đã có bạn gái chưa?
- T có rồi, sao tự nhiên Hương lại hỏi như vậy.
- Hương tò mò nên hỏi thôi, tại sáng lúc đi hát Hương thấy T đi một mình nên nghĩ vậy.
- Thế Hương đã có bạn trai rồi à?

Hương có, nhưng mà đã chia tay nhau rồi. Nói đến đây tôi thấy Hương thoáng chút buồn. Tôi không biết nói gì, chỉ biết động viên Hương cố vui lên thôi. Đến đây câu chuyện giữa chúng tôi trầm xuống, có lẽ ai cũng có khoảng riêng để suy nghĩ nên tôi cũng không dám nói nhiều nữa. Chỉ quanh đi quẩn lại mấy câu chuyện cũ, thì thoáng pha chút vui đùa. 2 đứa ăn xong thì đã 8h, tôi nói với Hương là tôi phải về trước để chuẩn bị cho ngày mai, Hương cũng nói :

- Hương cũng phải về rồi, chào T nhé.

Bóng Hương đi khuất, tôi cũng phi xe về nhà. Vừa vào phòng, nhìn thời khóa biểu ngày mai với đồng sách vở là tôi đã hoa cả mắt. Cũng may là ngày mai bài không nhiều lắm, tôi ngồi vào bàn học một lúc là đã làm xong hết bài tập. Nhìn đồng hồ, mới có 9h30, thôi đi tắm phát rồi đi ngủ luôn cho khỏe, ngày hôm nay mệt quá rồi.....

10. Chương 10

Sáng thứ 2 chán ngắt, cũng may là tuần này là tuần trước khi thi học sinh giỏi nên không bị kiểm tra gì cả. Đang suy tính xem nên làm gì thì :

- Ê, thằng ku, đi đánh dota không? Thằng Tùng gọi tôi.
- Ờ, thế cũng được, mà đi ăn sáng đã, đói lắm rồi. Mà mày gọi luôn thằng Ngọc đi.

Tôi với nó đi ăn bánh mì rồi cùng nhau cúp tiết luôn . 3 thằng lò dò xuống quán game gần trường, mới có 8h nên vẫn còn vắng, lèo tèo vài người chơi . Chọn 3 máy gần nhau, bắt đầu vào cuộc chiến thôi . Đánh dota cùng thằng Tùng thì thôi rồi các thím ơ, nó hò hét như đúng rồi ấy, thằng Tùng đã vậy, thằng Ngọc cũng không kém, trời ơi, 2 thằng này định tra tấn tai tôi à?

- Đậu má, về mà bat đi mày.
- Tao đang farm, bọn mày tự lo đi.
- Vãi, farm cái đ*t gì vậy?

- Blah...blah...blah...

Công nhận, tuy 2 thằng có hò hét ồn nhưng đánh như này vui thật, có cảm giác chơi thật hơn. Cứ tưởng chuyện 3 thằng cúp tiết sẽ không ai biết, ai ngờ chuyện này đến tai giáo viên chủ nhiệm, đầu má, bình thường thứ 2 ổng có lên lớp bao giờ đâu, thế mà hôm nay lại nổi máu lên. Quả này thì thôi rồi, 3 thằng lao vù lên trường, đứng trước cửa lớp, thằng nào thằng nấy cúi gằm xuống đất. Đạch, thế là lại nghe bài ca bất hủ, điếc hết cả lỗ tai. Cuối cùng thì ổng cũng nói xong, 3 thằng vào lớp mặt méo xệch, chán chết đi được.

- Đang bat hay thì gọi về, chán vãi.

- Thôi, không bị ổng gọi bố mẹ là may rồi.

- Tý về chơi tiếp không?

- Để chiều, tao mệt rồi.

Cứ tưởng cái đen nó qua rồi, ai ngờ nó vẫn bám lấy tôi. Cuối giờ học, Quỳnh gọi tôi ở lại. Chết rồi, chắc em biết tôi bỏ tiết đi chơi game rồi, quả này thì xác cmn định rồi, tôi đã hứa với em là sẽ không bỏ tiết đi chơi nữa, thế mà lại làm như này thì

- T. Anh nói đi.

- Anh xin lỗi, tại mấy thằng bạn nó rủ ác quá nên anh phải đi thôi.

- Anh có biết là lúc em xuống tìm anh mà không thấy anh em đã lo như nào không? Sắp thi học sinh giỏi rồi mà anh vẫn đi chơi game à?

- Anh xin lỗi em mà, anh hứa lần sau sẽ không bỏ học nữa. Nhé, tha lỗi cho anh nhé ngốc.

Vừa nói tôi vừa giả bộ biết lỗi, giả nai, ngây thơ trong sáng.

- Nhớ nhé, lần sau mà còn làm thế nữa là em giận anh luôn đó. Em vừa nói vừa bẹo má tôi.

- Hì, anh nhớ rồi, làm sao anh có thể để người anh yêu buồn được.

- Hứ, ghét anh lắm, anh dẻo mồm lắm biết không?

Nhìn em cười rất quyến rũ, lúc đấy không biết ma xui quỷ khiến như nào, tôi bỗng ôm chặt lấy em, đặt lên môi em một nụ hôn thật ngọt ngào. Em dường như rất bất ngờ, tuy nhiên không hề đẩy tôi ra mà để yên như vậy, chắc em đang cảm thấy rất sung sướng. Chúng tôi cứ hôn nhau như vậy tầm 30s thì tôi buông em ra, 2 người ngượng ngùng nhìn nhau.

- Híc, tại anh không kiềm chế được mình nên mới làm như vậy. Em đừng giận anh nhé.

- Không sao đâu, ngốc của em. Em thản nhiên trả lời như không có chuyện gì xảy ra, con gái mà bạo quá

Tôi đưa em về nhà, vừa đi tôi vừa nhớ lại lúc hôn em, cái cảm giác ấy thật khó tả. Sao hôm nay tôi thấy đường về nhà em sao mà ngắn quá, tôi muốn nó dài ra để tôi và em có thể ở gần nhau lâu hơn.

- Đến nhà em rồi, anh về đi. Em cảm ơn anh nhiều!

- Ủ, anh về đây, ngốc của anh.

- Ghét anh, anh toàn trêu em thôi.

Em tinh nghịch chạy vào nhà, đến đây tôi cũng phóng xe về. Trước mắt là cả một lịch học kín mít cho ngày thi sắp tới, chỉ cần thế thôi cũng đủ làm tôi phát chán rồi. Vừa vào nhà, bỗng thấy sao nhà mình hôm nay ấm ỉ thế, hóa ra là nhà có khách. Thế cũng tốt, tôi tha hồ mà yên ổn trong phòng. Bật ngay cái máy tính lên làm vài trận dota cho sáng khoái đã. Đang đánh hay thì cửa phòng bật mở, đúng là "đang vui thì đứt dây đàn", một em gái cùng một thằng nhóc vào phòng tôi. Tôi ngỡ cả người, há hốc mồm ra, không biết 2 người này từ đâu đến? Đang dần cả người ra thì em ấy nói trước, phá vỡ cái không khí im lặng:

- Em chào anh. Anh có phải là anh T không ạ?

11. Chương 11

- À, anh là T đây. Thế em là ai vậy ? Đâu má mở cửa vào sợ vãi, may mà lúc đấy chưa qwerty, chứ lúc đấy đang làm mà em ấy vào thì thôi rồi .

- Em là Ly.

- Có phải em là con của bạn mẹ anh không?

- Dạ phải .

- Thế còn thằng ku này là ai vậy.

- Nó là em em đó, nó tên Tuấn,năm nay mới 7 tuổi à .

- Ủ, thế cũng được, mà lần sau em vào thì nhớ gõ cửa nhé, chứ không vài lần như này nữa thì anh đứng tim mà chết luôn.

-Dạ, em nhớ rồi. Hihi.

Chợt nhớ ra cái gì đó, hóa ra nãy giờ nói với em vài câu, quay lại màn hình thì đã lên bảng đếm số mẹ rồi ,thôi kệ, chán rồi, bo F10 EQ được thực hiện . Kệ mẹ chúng mày, ông nói chuyện đã

- Thế em năm nay bao nhiêu tuổi rồi, học trường nào vậy.

- Em vừa thi vào trường chuyên đó anh.

- Ô, thế là cùng trường với anh à . Trùng hợp ghê nhỉ.

- Hi, thế anh học lớp nào thế. Em học ở lớp 10E đó.

-Anh học ở 12E. Anh em mình lại cùng chuyên ...

với nhau rồi .

2 anh em ngồi tán chuyện đến mãi hơn 12h, khi đó mẹ em gọi về em mới về.

- Thôi, em về đây, chào anh nhé, hôm nay mình nói chuyện rất vui vẻ. hihi

- Ủ, chào em nhé. À em ơi, quên thằng ku Tuấn này, để nó lại chơi với anh hả

- Tuấn, về thôi em .Em định để nó lại chơi với anh, nhưng mà sợ anh không thích . Hihi

- Để lần sau, em dẫn nó sang anh đưa nó đi chơi cho vui. Nhé.

- Dạ, thế hẹn anh lần sau .

Vừa tiễn em ra cổng, trở vào nhà thì điện thoại lại kêu.

- Alo?

- T à. Hương đây. T gặp Hương một chút được không? Nghe giọng cô nàng có vẻ như đang gặp chuyện buồn.

- À được, thế tị nữa gặp nhau ở quán Cafe quen nhé.

Cụp máy, lòng tôi chợt nghĩ, Hương dạo này thay đổi nhiều quá, tất cả mọi chuyện đều trở nên quá phức tạp thì phải.

3h chiều, vừa ngủ dậy, nhớ đến việc phải đi gặp Hương, vội vã thay quần áo rồi lao ra quán Cafe. Hương đã ngồi đấy từ lúc nào rồi,về mặt đây lo âu, buồn bã. Tôi ngồi đối diện Hương, khẽ hỏi :

- Có chuyện gì mà gọi gặp T thế ?

- Hương sắp phải chuyển đi xa rồi.

- Đi đâu ?

- Sang Sydney , qua đó sống với ông bà ngoại.

- Thế khi nào Hương đi?

- 2 ngày nữa, khi nào làm xong thủ tục là đi luôn.

Lòng tôi chợt cảm thấy buồn, buồn vì sắp phải xa người bạn học cùng mình 3 năm cấp 2.

- Nếu thế thì phải tổ chức tiệc chia tay nhỉ, để T gọi cả lớp cũ đến nhé.

- Không. Không cần đâu, Hương sẽ rất vui khi ra đi nếu T chấp nhận việc này.

- Việc gì thế ?

- Hôn hôn Hương một lần nhé. Chỉ một lần thôi . Hương đã mong chờ việc này rất lâu rồi. T có chấp nhận không?

Hả? Tôi chợt bối rối khi nghe câu nói ấy, thú thật là ngoài Quỳnh ra tôi chưa hề có ý định sẽ hôn người con gái khác. Làm sao bây giờ, nếu chấp nhận thì sẽ có lỗi với Quỳnh, còn không làm thì lại thấy day dứt. Trời ơi là trời

- Thế nào T. T có thể đáp ứng nguyện vọng cuối cùng của Hương không?

- Cho T thời gian đã nhé. Để T suy nghĩ thêm.

- Không còn thời gian nữa đâu. Nói rồi bất chợt Hương tiến đến hôn tôi, một nụ hôn thật sâu, tôi lúc đấy dường như bị mất hết tâm trí, chả còn biết làm gì, đứng đờ như một pho tượng. Hôn xong, Hương bỏ tôi ra, cười rất vui vẻ và nói :

- Cảm ơn T. Cảm ơn vì đã giúp Hương hoàn thành nốt nguyện vọng của mình.

Tôi không nói, chỉ lặng im, suy nghĩ về việc làm vừa rồi. Trong lòng tôi bây giờ đang có 2 luồng suy nghĩ chạy song song, chúng đấu tranh với nhau làm tôi cảm thấy rất đau đầu, tôi không còn muốn làm gì nữa . Nói nhanh với Hương một câu là tôi phải đi về, rồi nhanh chóng lên xe phóng về nhà. Về đến nhà là lao vào phòng, khóa cửa lại, nằm bẹp trên giường suy nghĩ xem tại sao mình lại có thể làm như vậy, tại sao? Những ý nghĩ vẫn không thể thoát ra đầu tôi, cho đến khi chuông điện thoại kêu , Quỳnh gọi cho tôi:

- Alo?

- T à. Sắp thi rồi đó, anh đã chuẩn bị gì chưa?

-Ặc, anh đã ôn thi gì đâu, sách vở anh còn chưa động vào.

- Không được, anh phải ôn đi chứ, anh đã hứa với em là sẽ thi tốt kì thi này rồi còn gì.

- À, đúng là anh nói vậy, nhưng tự nhiên bây giờ anh lười lắm

- Ngoan. Cố gắng được giải đi rồi em thưởng cho. Hihi.

- Nhớ nhé, nếu anh được giải em phải thưởng cho anh đó. Còn thưởng cái gì thì phải do anh quyết định nha.

- O, anh khôn thế. Hihi.

- Nếu em không đồng ý thì thôi, anh khỏi thi luôn.

- Được rồi, em đồng ý, giờ thi anh ôn bài đi. Ngốc của em.

Đúng là chỉ khi nói chuyện với Quỳnh, tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nhớ đến lời hứa lúc nãy với em, tôi lao vào ôn thi , cho đến khi ngủ quên lúc nào không hay nữa. Mờ mắt ra , nhìn đồng hồ là 8h tối, đói quá, chưa ăn gì cả, thôi xuống lục tủ lạnh xem còn có gì ăn không.... id=up style="text-align: left;"> Xuống

Cuối Trang

12. Chương 12

Thứ 3. Vừa đến lớp thì đã nghe cả lũ bạn kháo nhau là hôm nay được nghỉ, dèch, được nghỉ thật thì phê quá , chắc là nghỉ cho học sinh ôn thi đây mà. Với tôi thì cũng chả quan trọng lắm, vì đi thi này chỉ gọi là thôi, chứ dạo này tôi lười học như thế này thì làm sao mà thi được . Hồi hộp quá,thôi kệ tý nữa khác biết

cụ thể như nào, giờ là làm no cái bụng đã, ” có thực mới vực được game ” mà . Nghĩ thế là phi ngay ra quán bánh mì, ối zời sao mà đông thế này. Đậu má, chen chen chúc chúc, mãi mới kiếm được một chỗ ngồi, đang chờ bánh thì ai ngờ lại gặp em Ly. Em ấy lại gần tôi và ngồi xuống :

- Anh T cũng ăn bánh mì à?
- Ủ, lúc nào anh cũng ăn ở đây, thành thói quen rồi
- Hic. Quán đông như này thì bao giờ mới có bánh đây?
- Em chờ tý, để anh gọi cô ấy lấy cho em trước nhé.
- Thế còn anh?
- Anh ăn muộn hơn tý cũng không sao.

Nói rồi tôi chen ra chỗ đứng chờ bánh mì, khiếp, có thằng lấy 3 cái bánh lặn, đậu má, người đã to béo lại còn xoi 3 cái thì bao giờ mới giảm béo được đây, chả bù cho tôi, người teo tóp như que củi . Đứng chờ gần 10' cuối cùng cũng có bánh đem về cho em.

- Đây, bánh của em đây.
- Em cảm ơn anh. Em vào lớp trước nhé.
- Ủ, em vào đi.

Quay trở lại vấn đề, cái bụng tôi này giờ nó biểu tình cứ âm ỉ âm ỉ, bây giờ là lúc giải quyết đây .

- Cô ơi, lấy cháu cái bánh mì trứng chả.
- Hết bánh rồi cháu ơi.

oát đồ hơi? hết cmn bánh rồi, đậu má. Đây, chỉ vì cái tính sĩ gái mà giờ phải nhịn đói, khổ ghê chưa. Thế là tôi vác cái bụng xẹp lép lên lớp, định tý nữa nghỉ học về ăn phở luôn cho nó ngon. Sinh hoạt 15' đầu giờ, cả lớp đang ồn ã, bỗng dưng có tiếng phát thanh của cô hiệu phó:

- Alo. Nhà trường xin thông báo : Khối 12 sẽ được nghỉ học để ôn thi cho ngày mai, khối 11 và khối 10 học như bình thường.

Khối nói, cả khối gào rú lên như điên, rồi rầm rầm kéo nhau đi lấy xe về, nói thật nhìn như đi hội vậy

- Ê. T . Mấy thằng cờ hó trong lớp gọi tôi.
- Hả ?
- Đậu má mày, chơi hơi sang đó nha, định bắt cá 2 tay hả. Thằng Tùng nói.
- Cái gì, tao không hiểu.?
- Giả vờ, không phải mày đang tán em Ly lớp 10E đó sao? Mạnh. óc chó phát biểu
- Haha, bọn mày hiểu nhầm rồi, nó chỉ là đùa em tao quen lúc nó đến nhà tao chơi thôi, chứ yêu đương gì đâu?
- Mày là hay lừa bọn tao lắm, mày không biết em ấy là mục tiêu của thằng Ngọc à?
- Rồi rồi, tao biết rồi, nhưng tao thề là tao với em ấy không có quan hệ gì cả, bọn mày thích thì cứ việc tán, tao chả liên quan.
- Ủ, thế là được, làm bọn tao cứ nghi nghi này giờ. Thôi đi ăn sáng đê, tao đói lắm rồi.
- Được , thế ăn phở nhé, thằng Tùng bao cả lữ .
- Đậu má, sao lại là tao ?
- Vì mày nghi ngờ tao nên giờ mày phải chuộc lỗi
- Được rồi, chỉ một lần thôi đấy. Nó vừa nói mặt vừa ngệt ra, tội nghiệp.

Ăn phở xong thì mỗi thằng một ngả, ai cũng có việc riêng. Giờ này mà về nhà thì chán ngắt, chả nhẽ lại ngồi onl. Chợt nhận được tin nhắn của thằng anh tôi : ” Chú ra bến xe đón anh cái, anh vừa về ” Aha, thằng anh của tôi về rồi, vui quá. Các thím biết không, hồi nhỏ tôi với nó cứ như hình với bóng, đi đâu cũng có nhau. Lúc nhỏ thì nghịch thôi rồi, nào đi trộm bưởi, xoài , nhãn, phá chuồng hàng xóm... đủ mọi trò. Tuy nhiên , cũng có lúc 2 đứa bị ăn đòn do nghịch phá nhiều, hàng xóm qua kêu ca. Lúc đấy ăn đòn đau lắm, nhưng 2 đứa mặt vẫn cười hềnh hếch . Ôi giờ nhớ lại hồi nhỏ sao mà vui quá. Bây giờ lớn rồi, cuộc sống cũng bận rộn hơn, con người ít có thời gian dành cho nhau . Ra đến bến xe, gặp ngay ông anh đang ngồi quán trà Lào, chà, 5 năm học đại học không gặp giờ thay đổi hẳn, chỉ riêng cái dáng gầy gao cao là không lẫn đi đâu được, giống y tôi . Anh em cùng nhau mà.Đưa anh về nhà, 2 anh em vừa đi vừa nói chuyện :

- Chú dạo học thế nào rồi, vẫn tốt chứ.
- Em sắp thi học sinh giỏi.
- Thằng này khá, cố gắng thi cho tốt đi, rồi anh mua đồ chơi cho.

Chả là hồi nhỏ tôi rất thích đồ chơi nên cứ mỗi lần động viên tôi làm gì đó là anh lại lấy đồ chơi ra để nói. Lúc nhỏ nhắc đến đồ chơi là tôi khoái chí lắm, quyết tâm làm bằng được để có .

- Được rồi, em thi được thì anh phải mua đồ chơi cho em nhé. Haha
- OK. Chú thấy anh thất hứa bao giờ chưa.

Về đến nhà , ông anh lao ngay lên giường ngủ, chắc tại đi xe mệt quá đấy mà.Tôi biết thế nên mặc kệ cho ông ấy ngủ, bố mẹ đi làm 3 tiếng nữa mới về, biết làm gì đây? Thôi online tý cho khuây khỏa vậy....

13. Chương 13

Chờ mãi cũng đến lúc bố mẹ đi làm về, trời ơi đói quá, cũng may là còn chịu đựng được đến lúc mẹ nấu cơm xong. Ăn xong bữa cơm trưa , 2 anh em lên phòng nói chuyện với nhau, chả hiểu sao cứ dánh nhau như vậy nữa, gọi là ” nổi khố ” cũng chả sai .

- Này, chú bằng này tuổi đã có bạn gái chưa?
- Em có rồi, mới được vài tuần thôi à.
- Mà này, anh khuyên nên tập trung vào việc học , chớ nên để mấy chuyện tình cảm ảnh hưởng nhiều đến mình. Nghe chưa?
- Em biết mà, anh vẫn còn coi em còn bé hả.
- Chú bao nhiêu tuổi mà không nhỏ hả, như anh đây này, đại học năm 2 rồi mới yêu nhau đó.
- Đây là anh, chắc tại anh ngổ ngổ quá nên lâu như vậy mới có bạn gái hả. Haha

Vừa nói xong thì ông anh cốc đầu tôi một phát đau điếng. Hồi nhỏ cứ bị anh cốc đầu là tôi cảm thấy rất khó chịu , nhưng lần này lại không như vậy, tôi cảm thấy rất vui . Chắc tại anh em xa nhau 5 năm nay, anh lại ít khi về nhà nên tôi nhớ anh, tình cảm anh em thật đáng quý. Đang vui thì tự nhiên tôi bị tào tháo đuổi, khỉ thật, vừa ăn cơm mà, thế là tôi chạy vù vào nhà vệ sinh để giải quyết. Quay trở lại phòng thì gặp anh tôi đang cười lẫn lộn bên cái máy vi tính, tò mò có chuyện gì xảy ra nên tôi bước lại gần. Trời ơi, thằng anh vào đọc nhật kí của tôi , híc, xấu hổ quá, cái nhật kí này tôi viết khi bắt đầu yêu, bao nhiêu cảm xúc , suy nghĩ tôi đều viết vào đó. Thế mà giờ đây bị lộ mất rồi, nhục quá, xấu hổ quá

- Đây, anh trả chú này, anh không có ý định xem đâu, tại vừa mở máy ra thì thấy cái nhật kí nó đập vào mắt nên xem thôi.
- Anh đã đọc hết rồi à?
- Không, anh đọc đoạn đầu thôi, mà chú viết cũng cảm xúc lắm đấy, đúng là chú đã trưởng thành rồi, 5 năm qua thật không phí. ...

Anh không ở cạnh chú thì chú cũng phải biết tự đứng lên và chăm sóc mình, nhớ chưa.

- Em nhớ rồi, cái này anh nói mấy lần rồi. Lần nào về nhà anh cũng ca bài ca này.
- Nhắc lại nhiều lần không bao giờ là thừa. Mà anh chỉ về nhà 2 ngày thôi, ngày kia là anh phải về trường, năm cuối bận rộn lắm.
- Thế mai anh em mình đi chơi nhé, lâu lắm em không đi chơi với anh, từ Tết năm ngoái rồi.
- Ủ, để mai. Bây giờ chú làm gì thì làm đi, anh phải ra ngoài chút.
- Anh nhớ về sớm đây .
- Anh biết rồi.

Anh đi rồi, còn lại một mình tôi trong phòng. Ngày kia là thi học sinh giỏi rồi, thôi thì lấy tài liệu ra ôn vậy. Ngồi đọc được một lúc thì phát chán , vứt tài liệu đấy . Nằm dài trên giường, suy nghĩ vớ vẩn đôi chút. Thôi, bật máy làm trận dota giải tỏa nào , đang cao trào thì mẹ tôi gọi :

- T. Xuống đây mẹ nhờ tỳ.

Thế là phải bỏ dở trận dota, tiếc ơi là tiếc:

- Có chuyện gì thế mẹ?
- Đi chợ mua ẹ mấy con cá. Anh con về nên mẹ nấu ngon một tỳ.
- Hay quá, thế là có canh cá ăn rồi

Vội vàng lấy xe ra và lao đi chợ, đây rồi, chỗ bán cá đây rồi. Nhiều cá quá, biết mua con nào đây? Đang loay hoay thì bỗng em Ly xuất hiện. Trời sao mà trùng hợp quá, em ấy cũng đi chợ như tôi

- Anh T. Anh cũng đi mua cá hả?
- À ừ, mà anh chẳng biết phải mua loại nào cả.
- Anh định mua để làm gì?
- Mẹ bảo anh mua về nấu canh.
- À, nếu nấu canh thì phải mua cá lóc, canh chua cá lóc thì ăn ngon lắm anh à.
- Được, anh nghe theo em mua cá lóc .
- Em tưởng chỉ có con gái mới đi chợ, đây là lần đầu tiên em thấy con trai một mình đi chợ đấy. Hihi
- Chuyện, anh là con ngoan của mẹ mà . (Lại sĩ gái, cái tật mãi không chữa)

Xác định được là mua cá lóc, thế là tôi bước vào trong nói với bác bán hàng :

- Bác ơi, bán cho cháu một con cá lóc.
- Đây, cá của cháu đây.

Mãi xem cá, quay ra thì đã không thấy Ly đâu rồi, chắc em ấy phải đi mua cái gì đó. Tự nhiên tôi có cảm giác thất vọng, nhưng cái cảm giác ấy cũng qua rất nhanh khi mà nghĩ đến món canh cá sắp được ăn tối nay . Về nhà đưa cá ẹ , lên phòng cầm cái điện thoại, trời đất, em Quỳnh gọi mình mấy lần rồi. Ngay lập tức gọi lại cho em ấy :

- Alo? Quỳnh à.
- Anh làm gì mà em gọi mấy lần không trả lời thế?
- Anh xin lỗi, anh vừa đi chợ giúp mẹ.
- Ít nhất anh cũng phải mang theo điện thoại chứ, không là em lo lắm đấy.
- Rồi, anh nhớ rồi, lần sau anh sẽ mang theo, được chưa, cương của anh không cần phải lo nữa nhé

- Hứ, ai là cưng của anh chứ.

Không biết tại sao tôi rất thích nghe giọng giận dỗi của em, chắc tôi nghiện mất rồi.

- Không cưng thì là gì, em nói anh nghe nào

- Em không biết, hihi.

- Quỳnh này, anh nhớ em.

- Em cũng thế!

- Hay anh qua nhà em nhé.

- Không được, anh còn phải học chứ.

- Anh đùa thôi, chứ bây giờ muốn đi anh cũng không đi được . Haha.

- Ừ đâu, anh toàn trêu em thôi.

- Haha. Thôi, anh xin lỗi cưng, để sáng mai anh chuộc lỗi nhé. Yêu cưng nhiều.

- Em phải đi nấu cơm đây, yêu anh lắm.

14. Chương 14

Thứ 4, hôm nay là ngày thi học sinh giỏi. Híc, dậy từ lúc 5h35, cầm cái dt lên thì đã thấy tin nhắn của em rồi : " Thi tốt nhé anh " , sao mà đáng yêu thế không biết. Nào, giờ thì mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đi thi nào . Lần này thi không phải ở trường mình nên phải gương mẫu tỹ, đi sớm sớm cho nó hên. Xem nào, 6h30 phải có mặt, thế thì 6h đi là vừa. Bây giờ mới có 6h , thôi đi ăn sáng lót dạ cái, bụng no làm bài mới tốt . Thế là ra quán xôi cạnh nhà ăn, xôi thịt băm với trứng các thím ợ, em ăn loại này từ bé rồi . Vừa ăn vừa suy nghĩ về cái bài thi sắp tới, đầu má cả mấy ngày nay được nghỉ mà chưa ôn được gì ra hồn, làm sao mà thi được đây , thôi mặc kệ, đằng nào nước nó cũng đến chân rồi, nhảy cũng chẳng kịp, đành bơi vậy . Ăn xong bát xôi thì cũng 6h15 rồi, trả tiền rồi đi cho kịp giờ nào. Đây rồi, địa điểm thi đây rồi, nhìn sơ qua thì trường cũng khá rộng, phòng học khang trang, nói chung là cũng được . Lọ mọ đi tìm phòng mình, phòng nào nhỉ, đây rồi, phòng 12. Trước cửa phòng đã có khá đông người, ai nấy đều cầm sách vở tranh thủ ôn lại bài trước khi thi, dech, để khỏi lạc lõng tôi cũng cầm mấy cái tài liệu ra đọc , gọi là giả vờ đọc thôi chứ giờ này mà ôn thì tôi chắc chắn là không thể vào đầu được. 6h30 trống tập trung vang lên, thầy cô bắt đầu lên phòng, cầm giáo tôi lúc này có phần hơi lo, có 2 cô giáo bước vào phòng tôi, nhìn lạ hoắc, toàn mấy thầy cô giáo từ đầu đến coi, híc . Bắt đầu điểm danh học sinh và sắp xếp vị trí, phòng tôi thì chỉ có mỗi 3 người bạn tôi, còn lại toàn mấy đứa từ trường khác, đã ít người lại còn xếp xa nhau nữa chứ, thôi không sao , " học tài thi phận " , biết đâu lại xảy ra điều gì đó . Sau khi xếp xong chỗ ngồi, các cô phát giấy nháp, phổ biến quy chế thi , tôi ngồi ngay bàn đầu ngay cạnh cửa sổ, chỗ này có thể quan sát toàn bộ sân trường vì nằm ở tầng 3, rất thoáng mát.. 7h trống bắt đầu kì thi vang lên, cô giáo phát đề cho học sinh, tôi cầm đề và đọc, đề cũng không phải là quá khó, nghĩ thế nên tôi cầm cùi vào làm. Tuy mấy ngày nay toàn chơi nhưng tôi cũng đã có vốn kiến thức kha khá khi đã trải qua mấy kì thi chọn lọc lần trước nên đề này đối với tôi cũng thuộc loại bình thường. 7h30....8h....9h...9h30...

Thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng thì tôi cũng làm xong bài thi, đối với người khác thì không biết như nào, còn đối với tôi thì như này là đủ, bài thi 3 tờ . Quay ra nhìn đồng hồ 9h30, thế mà cũng đã 2h30' trôi qua rồi, chỉ còn 30' nữa là kết thúc giờ làm bài. Chà, còn 30' nữa thì làm gì bây giờ? À, này giờ mới làm bài quá chưa kịp nhìn qua mọi người trong phòng, giờ thì thoải mái mà nhìn rồi. Thế là tôi gấp bài lại, quay nhìn khắp cả lớp, ai cũng đang chăm chú làm bài của mình, chắc là tại mấy môn khác nó dài hơn môn Sinh học của tôi, hoặc là do tôi làm ngắn nên xong sớm. Phòng thi cũng có khá đông con gái, trời ơi, ai cũng cúi xuống như này thì làm sao mà tôi nhìn được mặt đây, chán quá. Đang lúc định quay đi chỗ khác thì chợt thấy một bạn, bạn gái nhé, phải nói là rất xinh, thả tóc , mặt trái xoan, làn da trắng nhìn tôi (CDSHT cmnr, người ta nhìn đi chỗ khác chứ có phải nhìn mình đâu) 2 ánh mắt chạm nhau, ngại quá tôi quay đi chỗ khác, híc. Tôi thấy tim tôi đập thình thịch, ánh mắt ấy sao mà thu hút thế không biết. Nếu như tôi chưa có bạn gái thì chắc tôi đã cảm bạn ấy rồi

10h , trống kết thúc giờ làm bài vang lên, tôi mau chóng đem bài lên nộp rồi kí vào giấy thi. Kì thi lần này có thể coi là khá tốt, vì tôi đã làm hết sức mình . Ra khỏi phòng thi, gặp mấy thằng bạn, cả lũ túm tụm lại nói chuyện với nhau :

- Bọn mày làm dài không ? Thằng Tùng hỏi.
- Tao làm được 3 tờ.
- Tao 2 tờ, chắc ngắn nhất ? Ngọc nói.
- Tao cũng 2 tờ . Đâu mà thằng T làm dài nhất bọn à?
- Tao làm dài chắc gì đã đúng.
- Bọn tao không biết, làm dài nhất thì khao đề.
- Ờ, giải khuây nào, đi ăn kem nhé.
- Ok.

Thế là cả bọn kéo nhau ra quán kem , vừa ăn vừa truyện trò rôm rả . Đang ăn chợt thằng Ngọc hỏi tôi :

- Ê. Mày với em Ly thật không có gì chứ ?
- Đâu má, mày không tin tao hả ?
- Tao tin, tao chỉ hỏi lại thế thôi.
- Tin thì đừng hỏi nữa, tao bực bây giờ.
- Ấy, anh em với nhau mà
- Mày thích em ấy hả, được, để tao sắp xếp cho.
- Sắp xếp cái gì?
- Cái đấy thì mày không cần phải biết, cứ để tao lo cho , hơ hơ.

Xong bữa kem, cả bọn lại kéo nhau đi chơi dota, đúng là thi xong thoải mái thật . 12h tôi về đến nhà, mệt quá nên nằm ngủ luôn. Tỉnh dậy lúc 3h do có tiếng chuông điện thoại, vội vàng cầm lên thì hóa ra là em Quỳnh gọi

- Alo?
- Anh T , kì thi như nào đấy ?
- Đối với anh là tốt, vì anh đã làm hết sức rồi
- Hihi, em biết là anh sẽ làm tốt mà, anh biết lúc ở nhà em cầu cho anh làm bài tốt không ?
- Anh biết mà, vì khi làm bài anh hắt xì mấy lần nên anh biết chắc em đang nghĩ đến anh . Cũng chính vì em đã tiếp thêm động lực cho anh đấy, biết không ngốc ?
- Em biết, bởi vì em yêu anh
- Anh cũng yêu em, Quỳnh ạ.
- Hehe, thế em sẽ thưởng cho anh đúng như đã hứa chứ.
- Cái anh này, sao mà khôn thế, để khi nào công bố giải đã nghe chưa, rồi lúc đó thưởng cũng chưa muộn.
- Híc, chắc lâu đấy, thôi không sao , anh sẽ chờ vì anh biết chắc chắn anh sẽ được mà. Haha
- Gớm, người ta bảo ” Nói trước bước không qua ” đó anh, cứ chắc chắn và từ từ vẫn hơn.
- Anh đùa thôi, nhưng ít ra cũng phải có niềm tin phải không em?
- Vâng , tất nhiên là cần phải có niềm tin rồi, hihi, thôi em phải đi chợ cùng mẹ đây, chào cưng của em nhé.
- Ủ, em đi đi, cưng của anh

Vừa đặt điện thoại xuống thì ông anh tôi vào phòng :

- Chú thi như nào đấy, tốt không ?
- Đối với em thì tốt anh ạ.
- Được, cố lên nhé. Anh ở với chú nốt tối nay thôi, sáng mai anh phải đi rồi.
- Thế thì tối nay anh đi hát cùng bọn em nhé, bọn em tổ chức tiệc sau khi thi xong mà.
- Anh e là không được rồi, tối nay anh đi cùng bạn anh rồi, để anh mua quà cho chú nhé
- Lại đồ chơi hả, haha .
- Haha, đối với anh thì chú vẫn còn bé mà .
- Anh mua gì tùy anh, đối với em thì quà nào của anh cũng đều quan trọng hết
- Cái thằng này, giờ biết nịnh anh nữa hả .
- Em có nịnh anh đâu, em chỉ nói suy nghĩ của mình thôi mà, hehe.
- Chú chỉ cần là giỏi thôi.
- 4h rồi, em phải đi thể thao đây.
- Đánh cầu lông hả, chú biết rèn luyện thể thao từ khi nào đấy.
- Từ năm lớp 10 anh à, giờ em chăm tập lắm.
- Cố lên, tập nhiều cho nó phát triển, chứ teo tóp như que củi thì chán lắm, nhìn anh mà học tập nhé.
- Haha, em biết rồi..

Thay quần áo, tôi cầm lấy đôi vợt, leo lên xe và lao ra sân thể thao vẫn hay đánh cầu. Bất ngờ, tôi gặp một người tại sân đánh cầu này.....

15. Chương 15

Tối đến, vì vừa thi xong nên cảm giác rất chi là thoải mái. thằng bạn đi hát xả hết căng thẳng vừa rồi. Điện ngay cho thằng Ngọc :

- Ê, Tối nay đi hát ...
- nhé, quán cũ. Mà gọi thêm mấy thằng kia nữa đi.
- Tao không đi đâu, đang có việc.
- Đm, mà không đi thì mày bỏ lỡ một việc vô cùng quan trọng đấy.
- Việc gì?
- Mày đi mới biết, không đi thì thôi nhịn nhé.
- Rồi, tao đi, mà mà lừa tao thì ăn đòn nhé.
- Ờ, tao thề.

Thế là xong gọi xong thằng Ngọc, giờ thì gọi tiếp em Ly nào . Dự định của tôi là tối nay sắp xếp cho 2 đứa nó gọi là giao lưu với nhau chút đỉnh

- Alo? Ly hả. Anh T đây.
- Dạ, em đây ạ.
- Tối nay em có đi đâu không, đi hát cùng bọn anh nhé, vừa thi xong đi giải tỏa tý mà.
- Được anh ạ, gì chứ mấy vụ đi chơi là em thích lắm. Thế mấy giờ vậy anh.

- Ủm, 8h tại quán hát Queen nhé.
- Vâng ạ.
- Thôi , anh phải có chút việc, hẹn gặp em tối nay nhé.
- Em chào anh.

Hờ hờ, xong việc rồi, giờ chỉ còn chờ đến 8h thôi. À quên mất, gọi thêm mấy đứa con gái nữa chứ, không thì có mỗi em Ly thì lại ngại quá. Thế là nhắn tin hết ấy đứa trong lớp, mấy đứa đi thi cùng mình là tối nay đi hát . Đến lượt Quỳnh, ca này đặc biệt, không thể nhắn tin được mà phải gọi điện .

- Alo? Cưng à . Tối nay đi hát cùng bọn anh không.
- Em bảo không gọi là cưng rồi mà.
- Anh cứ thích gọi thế, hê hê.
- Ghét anh lắm, em giận là em không đi cùng anh đâu nha. Hihi
- Hừ, thử không đi xem, anh đến tận nhà em đưa em đi luôn đấy.
- Hihi, thách anh đấy. Xem anh có dám làm không.
- Hờ hờ, em cứ chờ đấy, rồi một ngày em sẽ biết.
- Thế tối nay anh qua đưa em đi nhé.
- Trời ơi, có người bắt tui làm nô lệ kìa , híc , khổ quá.
- Anh không được kêu, ai bảo anh là bạn trai em chứ, hihi.
- Ok, vì em anh chấp nhận làm tất cả.
- Yêu lắm cơ, thế mới là anh chứ.
- Thế nhé, em chuẩn bị đi, tí nữa anh qua đón.
- Vâng. Chào ngốc của em.

Xem nào, bây giờ là 7h15. Đi tắm rửa cái cho nó sáng khoái đã, tí nữa còn có nhiệm vụ cao cả phải làm . Đúng 8h, tất cả đều có mặt đầy đủ quán hát, nào , chiến thôi . Đây rồi, phòng hát 5 , cả lũ bước vào, bật máy lên bắt đầu hát thôi . Thăng Ngọc thấy em Ly cũng có mặt thì bắt đầu nóng máu, giành mic của tôi đòi hát đầu tiên, kệ, tao ày hát trước đó. Tôi gọi thăng Tùng với thăng Mạnh ra bảo :

- Ê, kế hoạch vẫn như cũ nhé.
- Bọn tao biết rồi, nhưng đợi thêm một chút nữa, cho thăng Ngọc nó hát đủ đã .

3 thăng quay lại vào phòng đợi thêm 10' nữa. Đây rồi, tranh thủ lúc thăng Ngọc đi vệ sinh , cả lũ dạt sang một bên, còn lại mỗi mình em Ly ngồi một mình cạnh chỗ thăng Ngọc. Đúng lúc đấy, thăng Ngọc đi vào, nhìn thấy cảnh đó , mặt nó tự nhiên dần dần, nó " ơ " " ơ " " ơ " được vài tiếng rồi im luôn.

- Ngồi vào đi Ngọc, làm sao thế ? Tôi kích.
- Ngồi đê, làm sao đâu
- Đúng đấy, tao ủng hộ mày mà.

Cả lũ con trai kích theo, đến lúc này thì mặt cu cậu đỏ bừng rồi, chậm rãi ngồi xuống bên em Ly (gồm, chắc trong lòng sướng bỏ mẹ đi còn giả vờ). Để kế hoạch thành công hơn, tôi bắt đầu rót rượu mời cả lũ. Chà, cái lũ này mà có rượu vào thì phải biết đây. Đúng như tôi dự đoán, khi đã có chút hơi men thì chả còn gì là ngại nữa, thăng Ngọc với em Ly nói chuyện rất thoải mái, lại còn cầm tay nhau nữa chứ, ặc, thế là chuẩn cmnr . Cao hứng , tôi cầm lấy mic hát luôn bài " Thu cuối " , đây là bài tử của tôi, và tôi cũng chỉ biết hát đúng bài đấy . Hát xong tôi ngồi xuống cạnh Quỳnh, em vẫn đang vui vẻ nói chuyện cùng mấy đứa con gái lớp tôi. Tôi khẽ cầm tay em, em giật mình quay sang rồi sau đó để yên đấy, không hề có phản ứng gì. Tôi cứ cầm tay em như vậy, vừa cầm vừa ngắm nhìn em. Trong ánh đèn lấp lánh của phòng hát, vẻ

đẹp của em như càng được tăng thêm, từ đôi mắt, nụ cười đến đôi môi, tất cả đều trông thật hoàn mỹ. Bất chợt cả lũ reo lên một cách bất thường, chuyện gì vậy , tôi quay ra giữa phòng , hóa ra thằng Ngọc với em Ly vừa hôn nhau xong, thằng này kinh thật đấy, đông người thế này mà cũng dám hôn . Đang reo hò thì chợt có người lay vai tôi, quay sang thì là Quỳnh.

- Có chuyện gì thế ?

- Em phải về rồi.

- Đang vui mà em, về sớm vậy

- Mẹ em gọi em rồi .

- Ủ, anh biết rồi, cưng của anh là người ngoan ngoan mà. Hehe.

Tôi đứng dậy, bảo với mọi người là phải đưa em về, sau đó tôi và em đi ra chỗ để xe lấy xe đi về. Trên đường đi, em có hỏi tôi :

- Anh T này, anh có dám làm như anh Ngọc lúc nãy không ?

- Làm cái gì.

- Thì là việc lúc nãy xảy ra ấy. Em vừa nói mặt vừa cúi xuống ngại ngùng.

- À, hóa ra là chuyện đó. Việc đấy thì anh không dám làm đâu. Hehe

Nói xong câu đấy, tôi thấy em có vẻ hơi thất vọng.

- Làm như Ngọc thì anh không làm được , nhưng có việc này anh có thể làm được .

Nói xong, tôi ôm lấy em, đặt lên môi em một nụ hôn thật nồng nhiệt, thật sâu để em có thể biết được tôi yêu em như thế nào. Chắc em bất ngờ nên tôi thấy em đứng im , không hề có phản ứng gì cả, mặc cho tôi làm gì thì làm . Buông em ra, tôi hỏi em :

- Thế nào, em có cần anh phải giống thằng Ngọc nữa không.

Em không nói, chỉ biết cầm tay tôi và dựa vào vai tôi đi. Tôi cũng vòng tay qua ôm lấy em, cảm giác được ôm em thật ấm áp và hạnh phúc...

wapsite TuoiXiTeen.Mobi. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

TuoiXiTeen.Mobi - Thế giới đích thực trên di động.

16. Chương 16

Thứ 5.

Đến lớp trong tâm trạng rất vui vẻ. Vừa vào lớp, thằng Ngọc đã kéo tôi ra một góc nói :

- Đâu má mày, mày tính hết rồi hả.

- Tính cái gì ?

- Thì vụ tối qua đấy.

- À... cái đấy thì.. thì mày cứ coi là như vậy đi.

- Được, tao muốn cảm ơn mày, vì mày mà hôm qua em Ly đồng ý làm bạn gái tao rồi.

- Ơm, thế mà tao tưởng mày gọi tao ra để đả tạc tao, sợ vãi.

- Hờ hờ, đả tạc mày sao được, tao cảm ơn mày còn chưa hết mà.

- Biết thế thì khao tao ăn sáng đi.

- Được, tao đang vui, đi luôn.

Đang ăn phở , đột nhiên tôi có tin nhắn, mở ra xem : ” Cưng ơi, mua cho em cái bánh mì với hộp sữa đi “. Tôi nhắn lại trả em : ” Ừ đầu, anh lại bị làm ôsin hả T_T “. ”Ngao, mua cho em đi nhé, hihi ” . Nói thật là tôi không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của em, thế là lại lỏ mọ đi mua cho em . Tôi nói với thằng Ngọc :

- Ăn xong thì mày lên lớp trước đi, tao còn phải đi mua bánh mì nữa.

- Mua cho ai thế ?

- Ai thì mày tự hiểu chứ.

- À, tao biết rồi. Hơ hơ.

- Cười cái gì, rồi mày cũng sẽ phải làm như tao thôi, cứ chờ đi

Nói xong, tôi đi trước để kịp mua bánh mì. Mua xong, tôi đem bánh và sữa lên lớp cho em. Vừa mới đến cửa lớp đã thấy ồn ào rồi, chắc bọn nó chú ý đến tôi. Sao cả lũ ai cũng nhìn tôi với ánh mắt như người ngoài hành tinh thế nhỉ , chỉ là đi đưa đồ ăn sáng cho bạn gái thôi mà, có cần phải bàn tán như thế không? Gọi em ra, tôi đưa bánh, sữa cho em, tranh thủ tôi hỏi :

- Sao bạn em nhìn anh ghê thế, híc

- Bọn nó biết anh là bạn trai em nên nhìn đó, hihi.

- Ô thế hả, thế bạn em có ai xinh không, giới thiệu cho anh nhé.

Em véo tôi một cái, nói :

- Ghét anh lắm.

Chợt cả lũ trong lớp ồ lên nhìn ra chỗ chúng tôi. Em chỉ biết đỏ mặt cúi xuống, còn tôi cũng chả biết làm gì hơn, cũng may lúc đấy thằng bạn đi trực tuần, nó gọi tôi đi cùng , chứ không chắc tôi đứng chôn chân ở đấy rồi . Về đến lớp, chợt nghe xôn xao bàn tán chuyện gì đó sôi nổi lắm, hóa ra là sắp đến ngày 20-10 . Địch, lại sắp đến ngày tiền của mình không cánh mà bay à , híc híc. Lũ con gái thì nói đủ mọi chuyện, nào là muốn được tặng hoa, tặng quà, tặng tiền.... cái gì cũng thích, đúng là lắm chuyện. Tôi gọi cả lũ con trai trong lớp lại, hỏi bọn nó xem 20-10 năm nay nên làm gì, bàn luận mãi cuối cùng cũng đưa ra được kết quả, đó là cả lũ góp tiền đi mua 25 bông hoa và 2 bó hoa về tặng. Vèo vèo một lúc thì 100k của tôi đã ra đi, tiếc quá . Thằng Tùng hỏi tôi :

- Sao đứng đắn ra thế ? Có định tặng em yêu của mày không đấy ?

- Đm, mày hỏi thế thà không hỏi còn hơn, thế tao hỏi mày có định tặng gấu mày không ?

- Tất nhiên là có rồi.

- Thế thì tao cũng như vậy.

- Mày tính tặng món gì được?

- Tao cũng chưa biết, để về suy nghĩ.

- Tao chắc lại như năm ngoái thôi.

- Thôi, đổi mới đi chứ, làm thế nó không chán chắc.

- Thế thì khi nào mày mua quà thì gọi tao đi với.

- Ờ, thế cũng được.

Trống báo hiệu giờ học bắt đầu, tôi vào chỗ ngồi chuẩn bị ngày học mới.

4 tiết học trôi qua nhanh chóng. Đến tiết 5 học Văn, đúng là như một cực hình, mắt tôi nó cứ biểu tình đòi được ngủ, lơ đãng nhìn ra cửa sổ một lúc rồi gục mặt ngủ lúc nào không hay. Cũng may là cô giáo dạy Văn hiền (vì vừa mới chuyển về trường mà) nên thấy tôi ngủ cũng chả nói gì, vẫn cứ giảng như bình thường.

Ngủ được một giấc sướng lắm các thím ợ, đến lúc mở mắt ra, nhìn đồng hồ 12h, cả lớp đã ra về mẹ rồi, đậu má mấy thằng cò hó này, không gọi tao dậy. Vừa bực vừa đói, tôi đứng dậy định ra về, chợt quay sang bên trái, ặc, ai đây, tôi thấy Quỳnh đang ngồi cạnh tôi, em chăm chú nhìn tôi không chớp mắt. Tôi ngẩn người ra nhìn em, im lặng một lúc sau tôi mới cất tiếng nói :

- Sao em lại ở đây thế ?
- Tan học, em gọi điện nhờ anh chút việc, không thấy anh trả lời nên em xuống lớp anh xem như nào.
- Híc, tại anh học Văn buồn ngủ quá, vừa chớp mắt chút thì đã 12h rồi. Em chờ anh suốt này giờ hả.
- Vâng.
- Ngốc, lần sau không được làm như thế biết chưa, thấy anh ngủ quên thì phải gọi anh dậy , nhớ nhé.
- Em không đánh thức anh vì em muốn ngắm nhìn anh, em rất muốn nhìn anh khi anh ngủ. Em muốn khắc sâu hình ảnh của anh vào trong tim em, em không muốn anh rời xa em.

Nói xong, em chợt bật khóc, tôi rất bất ngờ, không biết tại sao em lại khóc. Ôm em vào lòng, tôi nhẹ nhàng hỏi em :

- Nín đi em, kể cho anh chuyện gì đã xảy ra.
- Không có chuyện gì cả, chỉ vì em muốn gặp anh thôi, anh hãy cứ ôm em như này nhé, đừng bỏ em ra.

Tôi cứ ôm em như vậy, lòng không khỏi lo lắng, tôi rất muốn biết lí do tại sao em lại làm ...

như vậy, chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng không biết tại sao lúc đó tôi lại im lặng, chẳng biết làm gì hơn

17. Chương 17

Đưa em xuống bãi để xe, vừa đi vừa hỏi, mãi tôi mới biết được lí do em khóc. Em bảo :

- Chiều hôm qua, em vừa đi cùng lũ bạn về thì thấy anh ngồi cùng một chị , cười nói rất vui vẻ. Đáng lẽ em cũng quên rồi, tại sáng nay, sau khi anh đưa đồ ăn cho em, vừa quay sang thì con bạn nó gợi lại chuyện hôm qua, nó bảo là anh có dấu hiệu thích chị ấy. Thế là em lo lắng. Anh biết đấy, em không muốn mất anh mà.
- À, hóa ra là chuyện đấy hả ?

Tôi chợt nhớ lại chuyện chiều hôm qua....

******Vừa ra sân cầu lông, bỗng tôi nhìn thấy bạn ấy, người mà hôm qua chạm mắt với tôi ấy, cũng đang đánh cầu ở đó. Tôi giả vờ đi không biết, vẫn đánh bình thường cạnh bạn ấy . Đánh được tầm vài trận, đến 6h thì mệt quá đi ra ngoài nghỉ. Đang ngồi cạnh ghế đá lau mặt đầy mồ hôi, bỗng có người đưa cho tôi chai nước lạnh, thuận tay tôi cầm lấy luôn vì cứ nghĩ là mấy đứa anh đánh cùng tôi đưa cho. Chợt nghe tiếng cười ” hihi ” thì mới tá hỏa, quay mặt lại thì hóa ra không phải mấy anh tôi mà là bạn ấy. Trong tình cảnh đó đúng là tôi như biến thành pho tượng, đơ cả người. Miệng lắp bắp nói :

- Ô , mình xin lỗi, tại...tại mình cứ tưởng là anh mình nên mình mới làm như vậy, ình xin lỗi.

Cũng may bạn ấy hiền nên không nói gì nhiều :

- Hi, không sao đâu, ình ngồi đây với nhé, mấy chỗ kia có người ngồi hết rồi.
- Được, bạn ngồi đi. Vừa nói tôi vừa run, lúc này hành động mất hình tượng vãi.

Để tạo bầu không khí thoải mái, tôi chủ động bắt chuyện trước :

- Bạn cũng đi đánh cầu ở đây hả, đã tập lâu chưa ?
- Mình mới tập được hơn 1 tháng thôi à. Còn bạn đã tập lâu chưa ?
- À, mình chơi từ năm lớp 9, đến nay cũng được 3 năm rồi.

- Thế hả, hihi. Chắc bạn đánh giỏi lắm nhỉ?

- Chuyện này mình cũng không biết nữa, vì trong đội mình nhiều người giỏi lắm, mình gọi là bình thường thôi. Hehe

- Nói chuyện này giờ mà chưa biết tên nhau, mình giới thiệu nhé . Mình tên là Quỳnh Anh.

- Còn mình tên T. Hehe. Gặp nhau một lần ở kì thi học sinh giỏi rồi nhỉ.

- Hihi. Bài làm hôm đó của mình khá là tốt, còn T làm bài như nào ?

- Híc, theo T thì là tốt , còn đối với giám khảo thì T không biết, vì T còn thừa 30' để chơi mà. Haha

- Thảo nào, lúc mình đang quay đi nhìn mọi người thì đã thấy T ngồi nghịch lung tung ở bàn trên rồi.

- Đây là thói quen của T rồi, cứ làm bài xong là phải nghịch , không thì chán lắm à.

- À đúng rồi, có phải T học ở trường Chuyên đúng không ?

- Phải.

- Thế thì T có thể giúp mình một chuyện không ?

- Cứ nói đi, T giúp được mà.

- Chả là mình học môn Tiếng Anh không tốt lắm, năm ngoái mới được 7,2 à. Thế nên T có thể kèm giúp mình môn đó được không ?

Hả? Tôi hơi bối rối, vì thực ra vốn Tiếng Anh của tôi cũng không cao lắm. Tôi nói :

- Thế sao Quỳnh Anh không đi học thêm ?

- Mình không thích đi học thêm.

- Ặc, phải đi học thêm mới giỏi được chứ , thực ra mình cũng không giỏi môn Tiếng Anh lắm.

- Kệ, học ở trường Chuyên chắc chắn phải giỏi hơn mấy trường bình thường chứ. T đồng ý nhé.

Bản khoản đôi chút, cuối cùng tôi cũng đồng ý.

- Hihi. Thỏa thuận thế nhé. Chiều thứ 3 với thứ 5 , 3h. T phải đến đấy.

- Được rồi , T nhớ rồi.

- Thôi muộn rồi, mình về trước nhé. À, T ình SDT đi để tiện liên lạc.

- Số mình đây 0914*****

Quỳnh Anh đi rồi , tôi đánh thêm vài hiệp cầu nữa rồi cũng về nhà.**

Tôi bật cười vì suy nghĩ ngây thơ của em, tôi nhìn thẳng vào mắt em và nói :

- Em yên tâm, anh với chị ấy chỉ là bạn thôi, anh không hề có tình cảm gì hết.

Tôi nhìn em, em đã ngừng khóc và lóe lên chút cười. Em nói :

- Anh nói thật không thể ?

- Anh xin thề là anh nói thật.

- Anh hứa đi, hứa là sẽ không bao giờ xa em đi.

- Anh xin hứa, sẽ không bao giờ xa em, sẽ không bao giờ để người con gái anh yêu phải buồn.

Em hạnh phúc, tựa vào vai tôi, thì thầm :

- Anh biết là trong em anh rất quan trọng không? Vì thế anh đừng làm em thất vọng nhé.

Tôi ôm lấy em, mong rằng em sẽ cảm nhận được tình cảm của tôi. Đến bãi gửi xe, tôi và em cùng lấy xe ra về. Để em yên tâm hơn, tôi đi cùng em về tận nhà.

- Đến nhà em rồi, anh về nhà đi.
- Được rồi, thế anh về nhé. Em đừng có suy nghĩ lung tung nữa, nhớ chưa?
- Em nhớ rồi.Hihi

Nói xong, em đi vào nhà. Tôi trở về, nhớ lại chuyện hôm qua, chết, ngày mai là thứ 6 rồi, không biết phải làm sao đây trở thành gia sư bắt đầu dĩ rồi, híc híc. Thôi kệ , đằng nào cũng lỡ rồi, đành phải theo vậy....

18. Chương 18

Sáng sớm, nhìn đồng hồ : 5h55, thôi dậy được rồi. Lọ mọ sang phòng vệ sinh đánh răng, đang đánh thì điện thoại kêu (ai gọi sớm thế nhỉ) , vừa đánh vừa cầm điện thoại xem, hóa ra là thằng cờ hó Mạnh :

- Alo?
- Mà đang làm gì đấy ?
- ..ao... ang...ánh...ăng.. Tôi nói ú ớ.
- Đkm, súc miệng đi rồi nói tử tế xem nào.
- Tao đang đánh răng, làm sao ?
- Tớ qua nhà tao đón tao đi học với, xe tao hỏng rồi.
- Đm , mỗi lần đón 50k đấy nhé thằng cờ hó.
- Vãi, anh em với nhau mà lấy đất thế.
- Hờ, bố mày đùa thôi, cứ chờ tao , tớ tao qua.

Đánh răng xong, mặc quần áo gọn gàng rồi qua chỗ thằng Mạnh. Vừa đến cửa nhà nó thì con chó nó xô ra, tớ nữa cắn mình, may mà né kịp, đập má nó, thằng này định chơi mình à. Đứng ngoài cửa nhà nó gọi , một lúc sau mới thấy nó thò mặt ra :

- Chó nhà mày dữ vãi , mày định để nó cắn chết tao à?
- Tại nó ghét mày quá đấy.
- Mày còn nói nữa tao ày ở nhà giờ
- Ấy ấy, em xin lỗi, em đùa thôi mà.
- Lên xe, đi.
- Đi ăn cơm rang không ? Còn sớm mà.
- Ờ, thế cũng được.

Thế là tôi cùng nó ra quán cơm rang, thằng này háu ăn vãi, nó định gọi đĩa 50k. Mẹ nó chứ, 2 thằng ăn đĩa 50k thì có mà vỡ bụng , thế là tôi mới bảo nó gọi đĩa 30k thôi, ăn hết nếu nó còn muốn ăn thì gọi thêm, chứ chơi đĩa 50k thì tôi chịu luôn.

- Thằng cờ hó này, hôm qua thấy tao ngủ quên không gọi tao?
- Tao cũng muốn gọi , nhưng tại em Quỳnh đến, nó bảo cứ mặc ày ngủ nên thôi, tao cũng chuồn về luôn.
- Lần sau như thế thì phải gọi tao đấy .
- Ờ, tao biết rồi, thế lúc đấy có chuyện gì không ? (Mẹ nó chứ, vừa nhai vừa nói có kinh không)
- Cũng chả có gì to tát lắm, nó hiểu nhầm tao, nó tưởng tao đi với con khác
- Thế mày giải thích cho nó chưa?
- Rồi, tao nói rõ hết rồi. Hờ hờ.

- 20/10 mày định làm gì, phải làm cho nó vui lại chứ ?
- Tao tính hết rồi, mày cứ chờ mà xem
- Đậu má, tính giữ bí mật cho riêng mình hả.
- Ờ, tao phải giữ , không lộ ra thì hỏng hết.
- Thôi ăn đi, sắp vào lớp rồi.

2 thằng nhanh chóng giải quyết đĩa cơm rang rồi phóng lên trường. May quá, còn đúng 5' nữa là vào lớp. Lớp hôm nay rôm rả nhỉ, chắc tại sắp 20/10, thấy bạn gái nào cũng điệu hơn mọi ngày, lại còn ăn nói nhỏ nhẹ hơn nữa chứ . Đang suy tính trong đầu ý tưởng 20/10 tặng em thì cô giáo vào lớp. Tiết đầu tiên là tiết Địa, rồi đến Văn, Anh, Sinh, Hóa. Thời gian cứ lặng lẽ trôi, 1 tiết, 2 tiết, 3 tiết rồi 4 tiết trôi qua, đến tiết 5. Địch, cầm cự đến lúc này là giỏi lắm rồi, ngủ thôi (Không hiểu tại sao cứ đến tiết Hóa là tôi lại buồn ngủ nữa) Vừa mới gục mặt xuống được một lúc thì đột nhiên :

- T. Cô giáo gọi tôi.
- Dạ.
- Lại ngủ gật hả, có cần cô cho ra ngoài rửa mặt không . (Bình thường cô nói như này là nói đùa để lũ trò bọn tôi tỉnh ngủ)
- Dạ có ạ. (Đúng lúc quá, đang cần ra ngoài)

Cô hơi bất ngờ, nhưng rồi cũng cho tôi ra ngoài. Hay quá, thoải mái rồi, chợt cảm thấy đói, tôi mò ra cantin, giờ cantin vắng tanh à. Gọi ngay chai nước với cái bánh , đang ngồi ăn thì có tin nhắn, mở ra thì là của Quỳnh nhắn cho tôi : " Anh làm gì mà lại đi vào cantin thế ? " Chết, quên mất là lớp em ở tầng 3 nên có thể thấy hết mọi thứ. Biết làm giờ ? Nghĩ một lúc, tôi nhắn lại : " Anh ngủ gật nên cô cho anh ra ngoài rửa mặt đó, hehe "

- " Rửa mặt mà lại đi vào cantin hả ? "
- " Thì tại tiện đường mà, với lại anh đang đói, híc, em định để cho anh lả đi vì đói hả."
- " Hi, không đâu, thế anh ăn nhanh nhanh rồi lên lớp học nha, đừng để bài vở bị ảnh hưởng đó, hihi "
- " Anh biết rồi, học đi cưng , đừng nhắn tin nữa, anh cũng lên lớp đây "

Rồi. Đã giải quyết xong cơn đói và cơn buồn ngủ, lên lớp tiếp tục bài học nào. Vừa vào lớp, cô hỏi :

- Đi rửa mặt sao mà lâu thế ?
- Dạ, em tưởng là lúc sáng nên sau khi rửa mặt em còn đánh răng nữa ạ. (Tôi nói chống chế)

Nói xong câu đấy thì cả lớp phì cười, cả cô giáo cũng cười :

- Haha, thằng T nói dối không biết ngại kìa.
- Lộ liễu quá T ơi.
- Cô ơi, nó bốc phét đó. Haha

Đậu má chúng mày, không giúp tao lại còn trêu tao.

- Thôi được rồi, vào lớp đi T.

Tôi nhanh chóng đi vào chỗ, ngồi học được một lúc thì tan học. Trên đường đi ra bãi để xe, tôi gọi cả lũ con trai lại :

- Chúng mày lúc này không giúp tao, lại còn tính bóp tao nữa hả.

Chúng nó thi nhau chống chế : " Đâu, tao nói thế lúc nào ? " " Tao không biết " " Tao nói thế là giúp mày đấy, không cảm ơn lại còn nói tao "... Thôi thì trăm ngàn lí do chúng nó bịa ra, đậu má. Làm sao mà tức được với mấy cái thằng miệng lưỡi như này chứ. Tôi phì cười :

- Thôi, tao đùa thôi. Bọn mày nhớ ngày mai phải làm như nào rồi chứ ?
- Rồi rồi, mua hoa tặng cả lũ con gái phải không ?
- Biết thế là tốt, thế đã có hoa chưa ?
- Chưa.
- Bảo thằng nào đi mua đi.

Tiên sư chúng nó, cứ bảo đi mua hoa là thằng nọ đùn đẩy thằng kia, cuối cùng lại là tôi đi mua, thế có khổ không cơ chứ. Thôi không sao, thế càng rảnh, tôi có thể thoải mái chọn mua quà tặng em ngày mai.....

19. Chương 19

Ngày hôm sau, dậy rõ sớm. Chắc, hôm nay là 20/10 mà. Theo như tính toán của cả lũ là đợi khi nào vào lớp thì sẽ đem hoa vào tặng, vì thế cả lũ tập trung ...

ở cổng sau đợi . Khi tôi đến thì đã thấy bọn nó đến trước rồi, góm, bình thường bọn này toàn đi học muộn, thế mà hôm nay lại hăng hái thế . Tôi nói :

- Thế nào, có đủ hoa chưa ?
- Đủ rồi, đây, chia nhau ra cầm đi. Thằng Ngọc nói.
- Chia cho thằng Tùng , thằng Thuận với thằng Mạnh nữa đi.
- Rồi rồi, thằng nào cũng sẽ có phần. Mà tặng nhanh nhanh lên, bọn tao còn có việc nữa.
- Thế bọn mày tưởng tao không có việc chắc. Hờ hờ

Nói đến đây thì thằng nào thằng nấy đều hiểu, vì công việc giống nhau mà. 5 thằng nhìn nhau rồi cười lên khoái chí. Cuối cùng trống báo hiệu giờ 15' cũng vang lên, cả bọn nhanh chóng cầm hoa chạy lên lớp. Đầu má chúng nó, thống nhất là cùng nhau chạy vào lớp, ai ngờ bọn nó cho tôi leo cây, một mình mình chạy vào lớp còn bọn nó thì lững thững đi đằng sau . Cũng không sao, toàn là bạn bè mình cả, quen nhau 3 năm rồi nên hiểu nhau hết mà

- Chúc các bạn nữ có một ngày 20/10 thật vui vẻ. Các bạn nam lớp 12E có hoa tặng mọi người đây.

Nói xong, tôi giục bọn nó đi tặng hoa, mỗi thằng 4 5 bông, tặng một lúc là hết luôn ấy mà. Tặng xong các bạn nữ trong lớp, chợt nhận ra là có việc phải làm, tôi chạy ra trước, bỏ mặc bọn nó gọi phía sau. Làm sao mà mình có thể không tặng em được chứ, hờ hờ. Nhanh chóng lấy bó hoa với hộp quà đã mua sẵn từ hôm qua ở xe, tôi cầm chúng lên lớp của em. Vì lớp em ở tầng 3 nên phải đi qua nhiều lớp ở 2 tầng , đi qua lớp nào bọn trong lớp cũng nhìn tôi là sao ? Nhìn tôi giống người ngoài hành tinh lắm hả? Mặc kệ, tôi rảo bước lên tầng 3, lớp em là lớp 10B. Đứng ở hành lang đôi chút lấy tinh thần, lúc đầu tôi dự định là sẽ gọi em ra ngoài để tặng, nhưng nghe bọn bạn nói rằng phải vào tận lớp tặng nó mới tình cảm . Lúc đầu tôi cũng hơi phân vân, nhưng rồi cuối cùng cũng quyết tâm phải làm bằng được. Nào, mày làm được mà T, cố lên. Tự nhủ như vậy , tôi ôm bó hoa với hộp quà bước vào lớp em. Cả lũ bạn em trong lớp thấy tôi bước vào như vậy thì ồ hết lên, reo hò ầm ĩ, phải bình tĩnh lắm tôi mới có thể bước tiếp đến chỗ em . Em ngồi ở bàn cuối, đỏ mặt ngượng ngùng nhìn tôi. Tôi đến gần em và nói :

- Quỳnh, 20/10 anh có món quà tặng em, hi vọng em sẽ thích nó.

Em chậm rãi đón lấy bó hoa với hộp quà của tôi, vẫn sự ngại ngùng như lúc tôi bước vào và vẫn cúi xuống. Tiếng hò hét càng ngày càng to hơn khi tôi bất chợt ôm lấy em, lúc đấy tai tôi không nghe thấy gì hết, chỉ lơ mơ nghe thấy em thì thầm bên tai tôi : " Em yêu anh ". Thật sự tôi rất hạnh phúc , ôm em thêm một lúc tôi buông em ra, nói nhỏ vào tai em : " Vui vẻ nhé em, anh luôn yêu em ". Nói xong câu đấy, tôi nhanh chóng ra khỏi lớp em, để lại đằng sau đầy tiếng hò hét. Híc, ra khỏi lớp rồi chân tay tôi mới run run, không hiểu tại sao mình lại có đủ dũng cảm để làm chuyện đấy nữa . Về đến lớp rồi, nhớ lại lúc nãy thấy mình thật phi thường. Cả lũ con trai nhau nhau hỏi tôi :

- Thế nào mày ?

- Có thuận lợi không đây?

- Nhìn cái mặt nó kìa bọn mày.

Đậu má chúng mày, hỏi dồn thế làm sao tao trả lời hết được. Tôi nói :

- Tao vào lớp tặng em ấy rồi, kết quả cũng khá tốt.

Vừa nói xong, thằng cờ hó Mạnh vội vàng hét lên trước lớp :

- Thằng T vừa tặng hoa bạn gái nó xong bọn mày ơi.

Thế là cả lớp xôn xao, bàn tán chuyện của tôi :

- Ai, ai, tặng ai đây ?

- Em ấy học lớp nào?

- Xinh không?

- Tặng lúc này à?

Cả lớp ồn ào như cái chợ, tôi cũng phì cười vì lũ bạn của mình, đúng là không thể quên được những lúc như này. Bọn nó hỏi tôi thì tôi cũng chỉ ậm ừ đáp và cười lại, vì tôi hiểu rằng chỉ những người bạn thân mới hò hét chia vui cùng tôi những lúc như này.....

Trống báo hiệu giờ học vang lên, cả lớp nhanh chóng ổn định chỗ ngồi để vào tiết học. Tôi, vì hôm nay tâm trạng đang rất vui nên ghi chép bài đầy đủ, lại còn xung phong phát biểu xây dựng bài nữa chứ, đúng là tôi cũng không thể hiểu nổi mình lúc này. Con tim tôi đang đập rất nhanh, mạnh, con tim mang một cảm xúc của một con người đang yêu..... id=up style="text-align: left;"> Xuống Cuối Trang

20. Chương 20

Đang hăng hái xung phong phát biểu, vừa ngồi xuống thì bị thằng cờ hó nào đằng sau đặt bẫy, nó gài cái bút ở ghế, đợi tôi ngồi xuống. Đậu má, quả đây thốn không chịu được các thím ợ, thế là tôi phải nằm im suốt cả mấy tiết sau. Còn bọn gây ra chuyện thì ngồi cười hềnh hếch ở đằng sau, cứ như chưa hề có cuộc chia li.. Được lắm, mấy thằng cờ hó này, thấy tao hạnh phúc nên bày kế chơi tao hả. Được, tối nay tao cho biết tay . Tan học , tôi gọi cả lũ lại:

- Ê. Tối nay đi ăn đồ nướng không ?

- Ok thôi. Thằng Ngọc nói nhanh nhất.

- Thế tối nay mấy giờ, thằng Thuận qua đón tao với nhé. Tùng chen ngang.

- Ê. Chúng mày quên tao hả. Thiếu thằng Mạnh này là không được đâu đấy.

- Được. Tối nay 8h tại quán cũ nhé. Thằng nào không đi sáng mai xác định với anh em luôn đấy.

Về đến nhà, nỗi đau sáng nay vẫn chưa có phần nguôi ngoai, nằm bẹp trên giường, híc, tội nghiệp cái ss của tôi. Đến 7h tối, đang ngồi gặm nhấm nỗi đau một mình thì chợt có tin nhắn :

- " Sáng nay anh làm em bất ngờ quá "

- " Hi, anh bảo anh sẽ làm mọi việc để em vui mà "

- " Mà sáng, sau khi anh về bọn nó trêu em nhiều lắm > "

- " ơ hay, chuyện chúng mình, kệ chúng nó trêu chứ, hehe "

- " híc, nhưng em ngại lắm > "

- " Không phải ngại đâu em, vì mình yêu nhau mà , họ ghen tị vì em đấy . Hehe "

- " Em rất cảm ơn anh, vì anh đã làm cho em vui, anh đã giúp em thấy yêu đời trở lại "

- " Đó là trách nhiệm của anh mà , cho anh hôn một cái nào, moahhhh "
- " Hứ, ai cho anh hôn chứ "
- " híc híc, trời ơi, làm bao nhiêu việc vì người ta, giờ hôn cũng không cho này , tủi thân quá "
- " Này nhá, anh đừng có giở trò nũng nịu ra dọa tôi nhé, tôi là tôi không sợ nữa đâu ^^ "
- " Thế thì tôi đi kiếm người khác nhé. Haha "
- " Anh dám làm thế hả. Tôi đi mách mẹ anh cho coi ^^ "
- " Hừ, thế thì thôi, tôi đi tắm đã, còn cô mau mau học bài cho ngày mai đi, rõ chưa "
- " Rõ rồi, thưa anh yêu ạ. "

Nhấn xong với em, tôi đi tắm, chuẩn bị cho cuộc nhậu nhẹt tối nay. Đúng 8h, bắt đầu xuất phát đến quán đồ nướng. Mẹ bọn này, hẹn 8h mà cò quay vài, 8h15 mới có mặt đầy đủ. Gọi ngay 3 đĩa bò ra với 2 chai vodka ra, nào chiến thôi . Bọn này kinh thật, uống cứ như đúng rồi, mời nhau liên tục, tôi cũng thuộc loại trung bình về rượu nên cũng không đến nổi be bét quá. Cả lũ vừa ăn uống vừa trò chuyện rôm rả :

- Thăng T sáng nay làm vụ hoành tráng quá ha. Nổ hết cả trường rồi. Thăng Thuận nói.
- Thế hả, sao tao không biết. Thăng Tùng vừa nhai vừa nói.
- Lúc đấy mày đi đâu ấy, có thấy ở lớp đâu. Ngọc chen ngang.
- Bọn mày phải hỏi tao chuyện này, tao rành nhất mà. Thăng Mạnh, thăng to mồm nhất lũ lên tiếng.
- Mày xạo vừa thôi Mạnh, mày không nói không ai bảo mày cầm đầu . Tôi chơi cho 1 câu, thăng Mạnh cứng lưỡi luôn. hờ hờ.
- Mà tao để ý rồi nhé. Ngọc, sáng nay mày âm thầm đi tặng quà em Ly phải không. Tôi chuyển mục tiêu sang thăng Ngọc.
- Hóa ra là thế, thảo nào tao thấy nó lén lén lút lút bọn mày ạ. Thuận bồi thêm.
- Kết quả thế nào vậy ?
- Chắc là tạch cmnr. Hờ hờ Thăng Tùng chơi câu này thâm vãi à.
- Tao mang quà lên tặng, tặng em ấy ở hành lang lớp học ấy.
- Nhận không ?
- Nhìn tao vui như này bọn mày không biết hả. Hơ hơ. Nào, anh em đồng khởi phát nhĩ.

Cả lũ cùng nhau nâng chén, 1 2 3 zô...1 2 3 uống..., "chúc mừng toàn bộ anh em đều đã thoát khỏi kiếp FA ". Bố chúng nó, chỉ thế thôi mà hét như kiêu trướng lô không bằng, làm mấy người đi ngoài đường nhìn vào tưởng có vụ gì ầm ĩ

21. Chương 21

Đang nhậu, chợt thăng Mạnh hỏi tôi :

- T. Chiều nay mày có đi không đấy ?
- Đi đâu ?
- Thì sang nhà Quỳnh Anh chứ còn đi đâu nữa? Đm.
- À.

Cả lũ ồ lên, thi nhau nói :

- Thế nào , kể bọn tao nghe đi T. Vẫn là thăng cờ hó Mạnh nói đầu tiên.

- Đm, thằng T nhìn thế chắc lại đánh lẻ rồi bọn mày ơi. Tùng nói vào.
- Không kể là ăn đòn đó T. Lại tiếp thằng Ngọc.
- Anh em với nhau, kể đi . Cuối cùng là thằng Thuận.
- Cứ từ từ, vừa nhậu tao vừa kể cho. Chuyện là thế này

Tôi nhớ lại lúc chiều .

“”“”2h. Điện thoại báo có tin nhắn : ” 2h rồi sao T chưa đến thế ? ” . Ặc, quên mất chiều nay có hẹn với Quỳnh Anh. Vội vàng nt lại ” Đợi T chút, mà T chưa biết nhà Quỳnh Anh ở đâu cả ? ”

- ” Nhà mình ở trên tổ 20 đó, số nhà 56 ”

- ” ok, T đến ngay ”

Nhanh chóng mặc quần áo, lên con xe rồi lao đến nhà Quỳnh Anh. Cái tổ này nhìn lạ hoắc à, đã bao giờ mình lên đây đâu, vì thế vừa đi tôi vừa nhìn 2 bên đường xem số nhà 56 là ở đâu. Lượn vòng vèo một lúc thì cũng tìm ra, ấn tượng đầu tiên của tôi về ngôi nhà là nó rất to, 4 tầng sang trọng, bên cạnh có khu vườn trồng nhiều cây, nhìn rất mát mẻ . Đứng ở ngoài gọi Quỳnh Anh ra mở cửa, được một lúc thì bạn ấy chạy ra , nói :

- Vào nhà đi T.

Tôi đẩy xe vào, bước vào phòng khách. Chà, đúng là nhà giàu có khác, phòng khách sang trọng thật. Bộ ghế sofa loại xịn, nền lát gỗ cao cấp, tivi thì khỏi nói, lại còn 2 con SH ở trong nhà nữa chứ ... Đang ngẩn người quan sát thì chợt có tiếng gọi tôi :

- Sao ngẩn tò te ra thế T. Lên phòng thôi.

Tôi lọ mọ đi theo, đây là lần đầu tiên tôi được vào phòng con gái, nhìn cái phòng thì đúng là khác phòng tôi một trời một vực. Phòng rất sạch sẽ, gọn gàng, trên giường là bộ chăn màu cam cùng với 1 con gối, cũng màu cam nốt. Ngoài ra, ở cạnh tường còn kê thêm một chiếc tủ lớn, chắc là để đựng quần áo và đồ linh tinh.

- T ngồi vào bàn đi.

Bây giờ tôi mới để ý, giữa phòng kê một chiếc bàn khá rộng, rất thoải mái, trên bàn chứa đầy sách vở của môn Tiếng Anh. Híc, giờ này mà ôn lại từ năm lớp 10 chắc chết mất. ...

Thôi không sao, coi như là một cơ hội ôn tập vậy. Nào, bắt đầu thôi . Cả 2 đứa bắt đầu từ sách lớp 10, ôn lại về các thì , các cách chia động từ, viết lại câu, nhận biết lỗi sai... nói chung là tất tần tật kiến thức đã được học. Không khí giữa 2 người rất thoải mái , thảnh thơi lại có vài câu pha trò làm vui càng vui hơn. Thời gian cứ thế, cứ thế trôi qua. Đến lúc tôi nhìn đồng hồ thì đã 4h rồi, sao thời gian qua nhanh thế nhỉ. Tôi nói :

- 4h, đến lúc T phải về rồi.

- Chờ đã T. Nãy giờ học chắc mệt rồi, ở lại uống với mình ly nước hoa quả đã, nhé.

Một phần vì mệt, một phần do cũng muốn nói chuyện thêm chút, thế là tôi ở lại . Nãy giờ chỉ chú tâm vào học, chưa kịp nhìn Quỳnh Anh. Tôi thế là tôi không cố ý nhìn, chỉ tại nó đập vào mắt nên phải nhìn thôi. Bạn ấy hôm nay mặc một bộ đồ mỏng trông rất hấp dẫn, toàn bộ phần tay với chân từ đầu gối trở xuống lộ ra hết. Địch, da trắng gi trắng thế , dáng người thon gọn, mái tóc buông hờ hững , với cái tỉ lệ như thế thì nhìn mãi cũng không biết chán . Tý nữa thì tôi phọt máu mũi như này này , cũng may mà kiềm chế được, nếu không đề ra làm vài shot thì ở tù cmnr. Các thím cũng phải thông cảm cho em, đối mặt với người con gái như vậy thằng nào chả có chút xao xuyến, không có cảm giác gì thì chắc gay hoặc liệt cmnr.. Ngồi đợi một lúc thì Quỳnh Anh quay lên, mang theo 2 ly nước dừa , địch, đúng món khoái khẩu :

- Đây, T uống đi.

- Cảm ơn Quỳnh Anh nhé.

- Không có gì đâu . Hihi.

Thế là tôi ngồi uống, 2 người nói chuyện thêm một lúc, câu chuyện vẫn xoay quanh các chủ đề như học tập, thể thao, các mối quan hệ bạn bè.....

4h30. Có tin nhắn của mẹ ” Về nhà mẹ nhờ chút việc nào ”. Tôi nói :

- T phải về rồi, mẹ T vừa gọi.

- Thế hả, thế thì T về đi , đừng để mẹ chờ.

- T về nhé. Chào Quỳnh Anh, cảm ơn vì ly nước dừa. Hehe

- Hihi, không có gì phải cảm ơn đâu. Mình mới là người phải cảm ơn T. Chào T nhé.“””

- Đấy, sau đó tao lấy xe đi về nhà, thế thôi .

Cả lũ nhao nhao lên nói :

- Thế thôi à, tao cứ tưởng thế nào.

- Tao nghi lắm, mày nhìn thế thôi nhưng mà gian lắm.

- Tao cũng thấy nghi nghi bọn mày ạ.

- Đâu má chúng mày, không tin tao thì thôi , lần sau có chuyện gì bố mày đích thêm kể cho nữa.

- O rồi rồi, bọn tao tin mày, được chưa.

- Thế thì tốt, chiến nốt rồi còn về nhà nào.

- Nào, 1 2 3 zô....1 2 3 uống...

22. Chương 22

Nhậu xong lúc 10h30, híc, mệt vãi , về nhà là lăn ra ngủ luôn. Sáng hôm sau lên trường trong tình trạng khá là mệt, tại tối qua bọn nó chuốc tôi nhiều quá . Vừa đặt cặp xuống bàn thì tôi chợt cảm thấy đói, đói kinh khủng, cái bụng đói meo từ tối qua đến giờ nó đang biểu tình đòi nhận lương, không thể kiềm chế hơn nữa, lao ngay ra quán bánh mì. Địch, đói như này chắc phải 2 cái mới đủ

- Cô ơi , lấy cháu 2 cái bánh mì.

- Mua cho ai nữa hả T ?

- Không ạ, cháu ăn hết.

Mình trả lời rất hồn nhiên, trả lời xong thì thấy mấy đứa con gái khác cười cười, ủa mình nói có gì sai hả? Bộ đói thì không được ăn nhiều hử ?. Mặc kệ chúng nó, chén đã. Đang mải ăn , thằng cờ hó Mạnh vào lúc nào không biết, mẹ nó chứ, đập vai tôi một phát rõ đau, tý nữa thì phọt cm nó miếng bánh đang ăn dở ra ngoài.

- Đm, mày làm gì đấy ?

- Làm sao mà lại tử tử một mình ở đây thế này. ?

- Chả nhẽ tao không được ăn một mình à?

- Không. Tại bình thường mày còn phải mua cho em yêu của mày mà.

- Hôm nay chưa thấy nói gì, chắc là có đồ ăn rồi.

- Tao cũng đang đói, mua cho tao cái bánh nhé. Tao quên mang tiền rồi. Hờ hờ .

Mặt thằng này lúc cười nhìn vừa ghét vừa buồn cười.

- Ờ , lấy đi. Tý tao trả tiền.

Nó nhanh chóng cầm cái bánh, nhai lấy nhai để

- À này T.
- Sao?
- Sắp Halloween rồi, định tổ chức gì đây?
- Đi ăn nhậu hay là đi hát được nhỉ? Tao đang phân vân.
- Đi hát đi, đi ăn mãi cũng chán .
- Ờ, thế cũng được. Tý về bàn với bọn nó tiếp.

2 thằng nhanh chóng giải quyết cơn đói rồi mò vào lớp. Thằng Ngọc dường như vẫn chưa hết say sau vụ tối qua, nó nằm vật ra một góc mà ngủ , nhìn thấy mà tội nghiệp. Tôi gọi nó :

- Ê. Ngọc, dậy đi. Vào lớp rồi.

Nó dường như không nghe thấy tôi nói thì phải, vẫn ngủ say như chết. Đến lúc này thì chắc phải dùng biện pháp mạnh rồi. Tôi cùng thằng Tùng đi bê chậu nước về, nhúng tay vào đấy, 1 2 3 cùng nhau thọc tay vào lưng thằng Ngọc. Thời tiết lạnh như này mà bị như vậy thì tỉnh cmn luôn ấy chứ. Đúng như dự đoán, thằng Ngọc bật dậy, vừa bật vừa la :

- Đm, thằng nào chơi tao thế ?

Tôi cùng lũ bạn cười âm ỉ, nhìn tình cảnh nó lúc này thật đáng thương. Cho mày chết, cái tội tao gọi không chịu thừa. Đang vui thì trống vào học vang lên, tôi nhanh chóng vào chỗ ngồi. Vì tuần này ngồi bàn cuối nên tha hồ mà nghịch và ngủ. Tiết Toán đầu tiên trôi qua nhanh chóng. Tiết thứ 2 là tiết Thể dục. Ô ô, thoải mái rồi đây. Tôi cùng cả lũ bạn lao sang nhà chức năng chơi bóng rổ. Tôi rất thích tiết Thể dục, không chỉ vì được chơi thoải mái mà còn vì lớp tôi học cùng với lớp 10 B, lớp của em (Em nào thì các thím biết rồi đấy)

Đang chuẩn bị xếp hàng để học thì thằng Thuận cúi chỗ vào hông tôi, mắt liếc sang lớp 10B. Tôi vội quay mặt sang, ô kìa, ai kìa ? Trước mắt tôi là Quỳnh đang đứng cạnh một thằng con trai, đang nói chuyện rất vui vẻ. Đâu mà thằng cờ hó này, định tán tỉnh bạn gái tao hả . Tôi định chạy sang kéo Quỳnh ra khỏi thằng đó nhưng mấy thằng bạn cản lại :

- Từ từ đã T. Xem như nào đã.
- Còn xem cái gì nữa, rõ ràng là thằng đó có ý với Quỳnh rồi, đm.
- Bình tĩnh đi T. Tý nữa mày sang hỏi cũng được , với lại thầy giáo đến rồi kìa.

Đúng là đen đủi, đang định đi thì thầy vào. Híc, thế là vừa tập vừa nhìn sang lớp em, đúng là lúc này tôi không thể tập trung được, cái máu ghen nó cứ nổi lên trong tôi. Đang mãi nhìn sang lớp em thì bỗng thằng Tùng gọi tôi :

- T. Mày nhìn cái gì đấy ?
- Còn cái gì nữa, mày không thấy à?
- Đừng có lo, tý nữa mày sang hỏi có sao đâu. Có chuyện gì anh em bọn tao giúp cho.
- Biết là thế, nhưng mắt tao nó cứ tự động nhìn sang không kiềm được
- Thôi, chơi bóng rổ cho thoải mái đi.

Thế là tôi nhập vào cuộc chơi, nhưng do tâm trí không tập trung nên chơi không được tốt lắm, có những pha rê bóng, lách , ném bóng không chuẩn xác, mặc dù lúc đấy rất gần rổ. Chờ mãi thì cũng xong tiết Thể dục, tôi đứng ngoài cửa chờ em đi ra. Đây rồi, em đi ra, mà không phải đi một mình mà là đi cùng thằng đó , nếu em đi cùng con gái thì chả có gì nói, đằng này lại là một thằng con trai . Máu ghen sôi lên, tôi đi ra trước mặt em, cầm tay em dắt đi trước sự ngỡ ngàng của thằng kia. Tôi đưa em ra sau bãi để xe, em nói :

- Anh làm sao thế ?

- Anh hỏi em, thằng kia là thằng nào ?
- Anh hỏi ai?
- Thằng lúc nãy đi cùng em đấy . Em có quan hệ gì với nó.
- À, đấy chỉ là bạn em thôi mà.
- Có thật không? Anh thấy 2 người nói chuyện vui vẻ lắm mà.
- Nó học cùng em hồi cấp 2, năm lớp 7 nó chuyển đi, 3 4 năm rồi mới gặp lại, bọn em nói chuyện tẻ nhạt mà.
- Nghе em nói thế, tôi cũng bốt tức đi phần nào :
- Nhưng anh vẫn không thích em nói chuyện với thằng con trai khác.
- Hihi. Anh ghen hả .
- Hứ, ai thèm ghen chứ.
- Lêu lêu, chữ ghen in rõ trên mặt kìa, còn chối nữa hả. Hihi.
- Nhìn em lúc này rất dễ thương, đáng yêu, bao nhiêu bực tức của tôi tan biến hết.
- Ủ thì anh thừa nhận là anh có chút ghen tị.
- Hihi. Anh ghen trông thật đáng yêu, anh có biết không .
- Thôi thôi, anh không đáng yêu đâu, vì có ai đó làm anh buồn mà không xin lỗi kìa.
- Ngoan nào, trong em anh luôn là quan trọng nhất, anh biết mà. Mình vào lớp đi anh. Nhớ, đừng giận nữa nhé, gốc của em.(Vừa nói em vừa ôm tôi nũng nịu)
- Bỏ mẹ, làm thế thì thằng con trai nào giận được nữa.
- Nhớ, lần sau làm gì em cũng nên bảo trước cho anh, nhớ chưa ?
- Em nhớ rồi, gốc ạ. Mình vào trường đi anh.
- Tuân lệnh tiểu thư.
- Thế mới ngoan chứ. Hihi
- Thế là cơn ghen đầu tiên của đời tôi nó diễn ra như vậy đó.

23. Chương 23

Hôm Halloween, vừa vào lớp thì nghe tụi bạn bàn tán là nhà trường tổ chức Halloween cho học sinh , đêch, được như vậy thì còn gì bằng . Thế là tôi lao vào đám đông đang tùm tùm hỏi :

- Ê. Nhà trường tổ chức Halloween cho học sinh hử?
- Chưa biết như thế nào. Lúc nãy tao nghe tin đồn là cả lũ học sinh đi kéo đi xin thầy hiệu trưởng cho tổ chức. Thằng Tùng nói.
- Tao thấy vụ này hay à nha, có khi vụ đi hát phải hoãn thôi nhĩ
- Chờ tý nữa nhà trường khác thông báo.

Ngồi học được đến tiết 3 thì nghe loa thông báo : ” Alo. Theo ý kiến của học sinh đề xuất, nhà trường quyết định tối nay sẽ tổ chức lễ hội hóa trang tại sân trường vào lúc 20h . ”

Khỏi phải nói cả lũ sướng như nào, gào lên ầm ĩ. Tôi cùng cả lũ con trai bàn tán :

- Tối nay tính như nào đây tụi mày.
- Tao sẽ hóa trang thành Dracula . Ngọc nói.

- Còn tao thì thành Joker. Tao hâm mộ Joker nhất. Thuận chen ngang.
- Ồ, Joker là của tao mà, đm, sao tranh của tao. Lại thằng cờ hó Mạnh, cái thằng này chuyên gia quăng shit vào hội nghị
- Mà chọn nhân vật khác không được à, như trẻ con vậy. Tôi chơi cho nó một câu nó im luôn.
- Thế còn mày , T. ? Cả lũ quay sang hỏi tôi.
- Tao á. Bí mật, tối nay bọn mày sẽ biết. Hờ hờ
- Đm , giấu bọn tao hả. Anh em đâu, đề nó ra thông ss nào.

Vừa nói xong, cả lũ đề tôi ra bắt đầu trò chơi ngay tại lớp, híc, bị cả lũ quây làm sao mà chạy được đây, thế là tôi phải cẩn thận chạy được cho bọn nó hành hạ, híc híc. Cũng may là lúc đó trống vào lớp nên tôi được giải thoát, áo quần xộc xệch như vừa trải qua một thảm họa kinh hoàng.

Tan học, tôi nhanh chóng phi về nhà, chui vội vào phòng riêng, bật máy tính lên cập nhật STT ở facebook nào " Tối nay trường mình sẽ tổ chức Halloween, mọi người đã có chuẩn bị gì chưa ? " Vừa mới post xong được 5' thì đã có hàng loạt cmt , chưa kịp đọc hết thì có điện thoại, thằng Ngọc gọi tôi :

- ...

Alo?

- T à, mày có ý tưởng gì cho tối nay không ?
- Có , làm sao ?
- Nói tao với, tao đang bí đây.
- Tại sao tao phải nói với mày?
- Địch, tao định hóa trang thật ấn tượng để khoe với em Ly
- Hả , đm, thế tao không cần chắc? Tự mà lo đi.

Nói xong tôi tắt máy, bỏ nhà nó, không tự lo đi còn hỏi người khác. Trong đầu tôi là cả một núi kế hoạch sẽ phải hóa trang như nào để trông thật hoành tráng.

Tối đến, khi màn đêm buông xuống, sân trường rậm rịch người, ai cũng mang trên mình một lớp hóa trang nhân vật mình yêu thích. Trong bộ áo của một Vampire, tôi đi loay hoay quan sát mọi người. Đúng 8h, lễ hội chính thức bắt đầu. Chà, sân trường đông như này, biết đi đâu tìm Quỳnh đây. Lang thang một lúc thì bắt gặp mấy thằng bạn tôi đang xúm xít ở một góc sân, tò mò, tôi chạy đến xem chúng nó làm cái quái gì. Thò mặt vào xem, tôi rất bất ngờ vì trước mắt tôi là bộ " Xác ướp Ai Cập " trông rất đẹp, không biết thằng nào mang cái này lên trường nữa.

- Ê, cái này của thằng nào đấy?
- Thằng Thuận đấy, nhìn đẹp phết.

Bây giờ tôi mới để ý, thằng Ngọc hóa trang thành Sauran, thằng Tùng thì thành một con ma cụt tay, thằng Mạnh thì thành Joker là chắc rồi. Mỗi thằng một vẻ, thằng nào cũng rất hào hứng khi tham gia lễ hội này. Đang nói chuyện vui vẻ thì có tin nhắn của Quỳnh : " Em đang ở nơi mà mọi thứ đều trở nên bé nhỏ ". Ặc, câu đó như này là gì nhỉ ? Đang định quay sang hỏi lũ bạn thì chúng nó chuẩn đầu mất rồi, địch, thế là tôi một mình tự giải câu đó này vậy. Đi một vòng quanh trường, chả có chỗ nào mà mọi thứ đều trở nên bé nhỏ như lời em nói cả. Haiz, đi này giờ mệt quá, tôi ngồi xuống ghế đá nghỉ chút. Chỗ nào mà mọi thứ thu nhỏ, chắc chắn chỗ đó phải là chỗ cao rồi. Nào, suy nghĩ xem, ở trường mình có chỗ nào cao cao. Đúng, đúng rồi, mái của Kí túc xá, chỗ đó thỉnh thoảng bọn tôi vẫn thường hay trốn tiết lên hóng gió. Ở trên đây rất cao, có thể thấy được một quang cảnh rất rộng, ngoài ra còn có thể nhìn được toàn bộ sân trường nữa. Nghĩ thế, tôi vội vàng chạy đi. Chà, hành lang kí túc đây rồi, lần mò theo lối đi đến cuối hành lang, tôi leo lên cầu thang để lên mái, vừa leo vừa nghĩ " Con gái gì mà leo trèo như này. Đúng là nghịch quá ".

Vừa thò đầu lên mái tôi đã thấy em trong bộ đồ Goth Loli đang ngồi lặng yên một chỗ, mặt nhìn lên trời, dường như em đang suy tư điều gì đó thì phải. Nhẹ nhàng tiến đến gần em, tôi ôm em một cái từ phía sau. Hình như em đã có linh cảm trước rồi thì phải, nên tôi không thấy em giật mình mà chỉ ngồi yên như vậy ,sau đó em vòng tay qua ôm lấy tôi. Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy một hồi lâu, mãi về sau em mới nói :

- Em biết là anh sẽ đến mà.
- Câu đố của em dễ không à. Hehe.
- Anh biết tại sao em lại hẹn anh lên đây không ?
- Anh không biết.
- Tại em muốn em và anh có một khoảng thời gian bình yên bên nhau, chính vì thế em đã chọn chỗ này. Nó thật tuyệt, phải không anh?
- Đúng, nó thật tuyệt. Vừa nói tôi vừa ôm em chặt hơn.

Em rúc vào lòng tôi như một con mèo con ,trông thật đáng yêu.

- Anh yêu em. Quỳnh!

Không để em kịp nói, tôi đặt lên môi em một nụ hôn thật say đắm. Đôi môi em thật ngọt ngào, ngọt hơn tất cả bánh kẹo mà tôi từng ăn. Chúng tôi hôn nhau tầm 5', sau đó tôi buông em ra , em thẹn thùng nói :

- Anh ý, toàn là tranh thủ thôi nhé.
- Hehe. Anh thích thế mà.
- Hứ, lần sau không được làm thế, nghe chưa. Em vừa nói vừa véo nhẹ vào má tôi.
- Rõ, thưa tiểu thư của tôi. Tôi làm mặt nghiêm túc.
- Ghét ghê, sao lại có con người dẻo mồm như này chứ.
- Anh không biết nữa. Haha.

Em nũng nịu , dựa vào vai tôi. 2 chúng tôi ngồi ngắm cảnh thêm một lúc nữa rồi trở lại sân trường. Vừa xuống đến sân trường đã thấy thằng Thuận hốt hải chạy đến :

- T. Ra đây tao bảo, nhanh.
- Tôi nói với em : " Chờ anh chút nhé ". Em khẽ gật đầu rồi hòa vào chỗ bạn bè em đang vui vẻ ở trong sân. Thằng Thuận kéo tôi lên lớp, ở đó đang có đầy đủ lũ con trai lớp tôi. Tôi nói :
- Có chuyện gì mà hốt hoảng thế ?
 - Có chuyện rồi mày ơi, thằng Ngọc... Thằng Tùng nói.
 - Thằng Ngọc, nó

wapsite TuoiXiTeen.Mobi. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

TuoiXiTeen.Mobi - Thế giới đích thực trên di động.

24. Chương 24

- Làm sao, thằng Ngọc làm sao ?
- Nó làm mất ví tiền rồi ?

- Dafuq? (Trong ví tiền là toàn bộ tiền lũ con trai chúng tôi góp lại để làm một bữa ăn chơi xả láng, thế mà nó làm mất là sao? Hơn 2tr chứ ít đâu)

- Đậu má, sao mất được?

- Tao cũng không biết nữa .

- Thôi, chia nhau ra tìm đi. Lúc này mày đi những chỗ nào ?

- Lúc này tao đi cùng em Ly đi dạo loanh quanh thôi.

- Thế thì chia nhau ra tìm những chỗ đó, nhanh.

Cả lũ bồ nhào đi tìm, tìm hết mọi chỗ từ cantin, cổng sau, nhà để xe, phòng học... bất cứ chỗ nào tìm được là vào hết, thế mà vẫn chả thấy cái ví đâu.

- Địch, tao chán rồi đấy. Thằng Tùng ngồi phịch xuống ghế, thở dài.

- Tại tao, tại tao tất cả.

- Đấy, cái tội mê gái cho lắm vào.

- Thôi, bọn mày đừng nói nữa, vẫn còn cơ hội mà. Tôi vừa nói vừa đi ra ngoài.

- Đi đâu đấy T.

- Đi vệ sinh. Thằng nào đi cùng không?

Nói rồi tôi lò dò đi xuống nhà vệ sinh, vừa mở cửa ra thì cái mùi đặc trưng bốc lên khỏi nói. Dù sao cũng cố chịu đựng để giải quyết nốt công việc. Đang thả tâm hồn theo những dòng nước chảy, bỗng tôi nhìn lên trên, cái gì lấp ló thế kia. Giải quyết xong, tôi nhón người lên nhìn, ối trời, cái ví tiền của thằng Ngọc đây mà. Mừng vãi cả mặt, tôi chạy vội lên lớp hết :

- Đây, cái ví tiền đây.

- Đâu đâu. Cả lũ xúm lại

- Mày tìm thấy ở đâu thế T.

- Ở trong nhà vệ sinh.

- Ặc, sao lại ở đấy nhỉ ?

- À , tao nhớ rồi, lúc này tao có đi vệ sinh, lúc lấy tiền trong ví, chắc tao đem ví ra rồi để quên ở đấy. Hề hề. Đem nó, tý nữa thì có chuyện lớn rồi, thế mà vẫn cười nhăn nhở, thế có ghét không chứ.

- Lần sau mà còn như này là ăn đòn nghe chưa con.

- Hờ hờ, tao biết rồi, về thôi chúng mày.

Về ? Mấy giờ rồi nhỉ. Nhìn đồng hồ 9h. Chà ,vẫn còn sớm, rủ Quỳnh đi uống trà sữa đã. Vội nt cho em : ” Chờ anh ở cổng trường nhé ” , reply của em ” Vâng, hihi ” Phóng ra bãi để xe, lấy xe rồi vọt ra cổng thì đã thấy em đứng đấy chờ sẵn rồi, nhanh thật :

- Lên xe đi nào, tiểu thư.

- Gớm, anh học được ở đâu câu nói đấy thế.

- Anh không biết. Hehe.

Chở em đi loanh quanh một lúc thì đến quán trà sữa. Chúng tôi chọn bàn gần cửa sổ, rất thoáng đãng và gọn gàng :

- Chị ơi, cho em 2 cốc trà sữa, một dâu , một dưa gang.

2 cốc trà sữa bưng lên, chúng tôi vừa uống vừa nói chuyện rất vui vẻ. Bỗng nhiên phía ngoài cửa có 3 người bước vào, nhìn kĩ thì ra có 1 người là Quỳnh Anh, còn 2 người đi cùng chắc là bạn . Chắc, nhìn ai cũng

xinh hết á, Quỳnh Anh trong bộ đồ hóa trang nhìn gọi cảm thật, nhìn mà máu mũi tôi cứ chực tuôn ra thôi, tuôn ra như này này . Đang mãi nhìn thì tôi bị véo má một cái :

- Nhìn ai thế hả.
- Á, đau anh.
- Anh mà dám nhìn người khác là chết với em, rõ chưa.
- Anh đâu dám nhìn người khác, với anh em là nhất mà, hehe.
- Hứ, anh thề đi.

Em vừa nói xong, tôi chợt đứng dậy, đồng dạc nói : ” Tôi . T. Xin thề sẽ yêu em mãi mãi, không hề đổi thay ” . Vừa nói xong, tôi ngồi xuống. Xung quanh hàng loạt con mắt nhìn tôi như kiểu tôi là người ngoài hành tinh vậy. Ừa, có gì lạ lắm sao ? Mà lúc đó tôi cũng không biết tại sao mình lại có can đảm làm việc ấy nữa. Bỗng nhiên có tiếng vỗ tay, một người, hai người, rồi lần lượt tất cả mọi người trong quán trà sữa đều đứng dậy vỗ tay, reo hò nhìn về phía chúng tôi. Tại tôi ù ù, không nghe thấy gì hết, chỉ thấy em ngại ngùng cúi xuống và cười .

- Thế nào hả, anh làm thế đã được chưa.

Em không nói, chỉ lặng thinh, lúc sau em mới ghé sát vào tai tôi nói : ” Anh làm em bất ngờ lắm, anh thật tuyệt vời ”.

Cuộc trò chuyện tiếp tục kéo dài đến 10h với sự tiếp sức thêm của 2 cốc trà sữa nữa.

10h15. Tôi đưa em về nhà. Gió lạnh thổi vù vù, tay tôi lạnh cóng.

- Có lạnh không anh ?
- Không lạnh tý nào . (Đệch, đúng là chỉ giỏi nói phét, lạnh bỏ bố ra mà còn giả vờ, đúng là đánh chết tôi cái thói sĩ gái vẫn không đổi)
- Hứ, lạnh bỏ xừ ra còn giả vờ, với em không cần phải nói thế đâu.

Nói rồi em vòng tay ra ôm tôi thật chặt. Cảm giác lúc này thật tuyệt các thím ạ. Đã 17 mùa đông trôi qua em làm bạn với cái túi sưởi, bây giờ có bạn gái để ôm, để chia sẻ cái giá lạnh của mùa đông còn gì tuyệt hơn. Tôi đưa một tay ra sau, cầm lấy tay em . Chúng tôi cứ đi trong trạng thái như vậy cho đến khi về nhà em. Trước khi vào nhà , em ôm tôi một cái và nói :

- Về ngủ ngon nhé. Em yêu anh lắm, cưng ạ.
- Em cũng ngủ ngon nhé, anh về đây.

Nói rồi, em bước vào nhà, không quên quay lại chào tôi. Tôi cũng vẫy tay chào lại em và phóng xe ra về, đúng là một ngày Halloween đáng nhớ.....

25. Chương 25

Sáng hôm sau đó, tỉnh dậy. Vẫn là một ngày như bao ngày khác. Vẫn là công việc quen thuộc : đánh răng, rửa mặt, mặc quần áo, lên trường. Mọi thứ cứ tiếp diễn tuần hoàn như vậy. Bước vào lớp, ủa, ai zợ ??? Trước mắt tôi là một thằng con trai nhìn lạ hoắc đang ngồi chỗ tôi ?? Hay mình vào nhầm lớp nhỉ? Vội vàng quay ra ngoài cửa, đúng là lớp mình mà, kì zợ ? , thôi kệ nó, mình kiểm chỗ khác ngồi vậy. Nghĩ vậy rồi tôi lượn vào trong góc ngồi, bình thường chỗ tôi ở cuối lớp nhưng ở đầu bàn. Chán thế nhỉ, thôi lấy cái máy ra nghe nhạc vậy, cái máy cùi bắp xài từ lớp 10 đến giờ mà vẫn còn tốt chán . Đang phê theo điệu nhạc “whistle baby, whistle baby, whistle baby, whistle baby, ” thì bỗng nhiên thằng đó quay sang nhìn tôi rồi cười, xong rồi lại quay đi ?. Thằng này bị điên hả? Ngồi nghe được một lúc thì mấy thằng bạn tôi đến. Cả lũ nhanh chóng bàn tán về nhân vật bí ẩn này :

- Ê. Thằng này thằng nào lạ hoắc à T ? ...
- Tao biết được à ?

- Chắc là học sinh mới chuyển đến . Thăng Ngọc nói.
- Bọn mày bàn tán làm gì nhiều, tý khác biết nó là ai ngay mà.
- Tý nữa tao xin số nó . Vâng, vẫn là thằng Mạnh cơ hớ phát biểu , đúng là thâm thúy.
- Được, tý mày mà không xin số nó bọn tao cho ăn đòn , biết chưa.

Nói xong cả lũ cười ầm lên trêu thằng Mạnh.

- Thằng Mạnh gay rồi chúng mày ơi.
- Tránh xa thằng Mạnh ra , nó thông

ss đấy.

- Kinh dị vãi, tránh xa tao ra.

Câu chuyện tiếp tục diễn ra sôi nổi cho đến khi vào giờ 15'. Thầy giáo lên lớp thông báo là lớp ta có học sinh mới chuyển đến, bạn ấy cùng bố mẹ lên đây sống nên chuyển theo học ở trường này luôn.

- Nó học giỏi không nhỉ ? Mạnh ngây ngô hỏi.
- Mày đi mà hỏi . Tôi trả lời ngay.
- Mà mày hỏi nó học giỏi làm gì? Quay bài của nó chắc.
- Ơm, tao mà cần phải quay bài à. Nhìn tao rặng ngồi như này cơ mà. (Đúng là không thể cản nổi những phát biểu cực ngu của thằng Mạnh cơ hớ.)
- Tao đúng là đế* thể chịu được cái điên khùng của mày, chắc có ngày tao đứt mạch máu não mà chết luôn.
- Hờ hờ, chết cmm luôn đi cho rảnh.
- Tao mà chết thì hiện về ám cả nhà mày luôn.
- Tao lại sợ mày quá.
- Thôi, quay lên đi mày, vào tiết 1 rồi kìa.

Thế là cả buổi học hôm đó, tôi phải ngồi cùng bàn với thằng lạ hoắc đó. Mà cũng lạ thật, thầy thấy thằng đó ngồi chỗ tôi mà cũng chẳng nói gì, làm như nó nghiêm nhiên được ở chỗ đó vậy. Zz. Thôi không sao, dù sao thì sau này cũng là bạn với nhau, không cần phải làm bù lu bù loa lên làm gì. Nghĩ thế nên tôi cầm cúi vào bài học. Mọi chuyện diễn ra bình thường, cho đến tiết 5. Nhìn đồng hồ còn 5' nữa là ra về, tôi thở phào nhẹ nhõm , cất sách vở chuẩn bị ra về. Trống vang lên, cả lũ ùa ra ngoài. Tôi lạch đạch xách cái cặp nặng trĩu bước ra, bỗng có bàn tay che mắt tôi :

- Đố biết ta là ai ?
- Quỳnh. Anh biết rồi.
- Hứ, ai bảo anh nói ra chứ.
- Thì em vừa hỏi anh mà.
- Thì ai cho anh nói chứ , em đã cho nói đâu.
- Ặc (Đúng là lí lẽ của con gái) Thôi anh sai rồi, được chưa.
- Hihi. Thế mới ngoan chứ.
- Mà sao hôm nay lại có hứng xuống đón anh thế?
- Tại em nghe nói hôm nay có kết quả thi học sinh giỏi nên xuống xem anh như nào ?
- Thế hả, có kết quả rồi à. Anh còn chưa đi xem. Mình đi xem đi.

Nói rồi tôi cầm tay em đi xuống bằng tin tức của trường xem. Nếu chỉ như vậy thì tôi đã không kể ra làm gì, chỉ tại lúc tôi nói chuyện với em , cái thằng học sinh mới đó nó cứ nhìn chăm chăm vào em, đã thế lúc đi

ngang qua nó còn cố ý chạm vào em nữa chứ, đm nó . Vừa vào lớp đã định chơi tao hả, không dễ đâu nhé. Tôi bước đi không thèm ngoái lại nhìn nó, mà chắc là nó cũng đi về rồi, chả nhẽ lại dám bám theo chúng tôi. Đến bảng tin tức, đây rồi, danh sách học sinh đạt giải đây rồi. Đang chăm chú nhìn xem tên mình ở đâu thì em vỗ vào vai tôi, nói :

- Đây rồi, đây rồi. Vừa nói vừa kéo tôi sang.

Chắc, mình được giải ba, 14 điểm. Đối với tôi như thế là quá tốt rồi, ôn không được cái gì nhiều mà được đến 14 điểm là quá may mắn rồi. Nhìn kết quả như vậy, tôi cười hềnh hếch như bị bệnh.

- 14 điểm thôi hả, chán anh quá à.

- Ặc, em còn mong gì nữa.

- Em nghĩ anh phải được cao hơn cơ.

- Thôi, thế là được rồi, thế anh có được thưởng không nhỉ.

- Hứ, thưởng gì nhỉ? Sao em không biết.

- Ừi, nhìn kìa, định xù phần thưởng của anh hả.

- Hí, em đùa một tý thôi mà. Vẫn sẽ có phần thưởng, nhưng ít hơn.

- Sao lại ít hơn, anh không chịu đâu

- Ngoan, nghe em nào, hư là không có phần thưởng đâu đó nghe.

- Được rồi, dù sao thì cũng có phần thưởng, hehe. Mình về thôi em

Cùng em đi về, vừa đến bãi để xe thì lại thấy thằng đó, nó đang loay hoay bên cạnh cái xe của nó. Chắc, xe điện hả, chắc là lại hết điện hay đứt dây hoặc đại loại là vấn đề gì đó rồi, tôi nghiệp..

- Ai thế anh ?

- Nó vừa mới chuyển đến lớp anh.

- Ừi, nhìn đẹp trai thế, lại còn kính cận nữa chứ.

Tôi cốc nhẹ đầu em một cái nói :

- Hư này, không được để ý đến thằng khác, rõ chưa.

- Xì, người ta đùa chút mà không được. Ghét anh.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, mặc dù không quay ra sau nhưng tôi biết rằng đang có một ánh mắt nhìn theo chúng tôi, một ánh mắt lạnh lùng và chứa đầy suy nghĩ. Muốn gì, thích thì nói ra luôn và chúng ta sẽ giải quyết sòng phẳng. Có lẽ sắp xảy ra một cuộc chiến, mà cũng có thể cũng sẽ không xảy ra, dù sao thì tôi cũng nên chuẩn bị trước vì các cụ có câu ” Cẩn tắc vô áy náy mà ”.

Buổi tối, vừa ăn cơm xong thì có tin nhắn :

- Ra quán nhậu đi mày, bọn tao đến hết rồi.

- Okay, tao ra ngay.

Cái bọn này toàn chơi đòn bất ngờ thôi à. Xin phép bố mẹ, tôi lấy xe rồi phi ra chỗ quán nhậu quen.

- Đây rồi, bọn tao chờ mày mãi.

- Đm, tao vừa ăn cơm xong mà đã gọi rồi.

- Bọn tao định bảo mày từ trước rồi, nhưng thế nào lại quên mất. Hờ hờ. Nào, phạt thắng đến muện nào anh em.

- Cái gì? Tao không biết nên mới ra muện mà.

- Không biết, uống đi.

Híc, cả lũ nó hòa vào chơi mình, làm sao mà chống đỡ. Thế là phải uống, đêch, 5 thằng mỗi thằng mời một chén thì cũng khá khá rồi đấy. Lần lượt uống hết, đến lượt tôi phản công bọn nó :

- Nào, giờ đến lượt tao mời bọn mày.

- À được, thằng T hôm nay có chí khí đấy.

- Nào, anh em lên nào.

Có chút men vào người giữa tiết trời lạnh như này ảm thật. Cả lũ nói đủ mọi chuyện trên trời dưới đất, đang đến cao trào, bỗng tôi nhớ ra chuyện sáng nay, tôi đem kể với cả lũ :

- Ê. Bọn mày, sáng nay tao có chuyện với thằng H đấy. (H là tên học sinh mới đó)

- Chuyện gì.

- Chuyện là như thế này. (Nói rồi tôi kể một lèo hết luôn)

Vừa nghe xong, thằng Mạnh phán một câu như thánh :

- Chiến.

” Chiến ” cái gì vậy ? Đúng là thằng điên nhất trong cả lũ chúng tôi mà, thật là không thể cản nổi những phát biểu đầy tính nông cạn của nó.

- Đm, thằng Mạnh toàn nói linh tinh thôi. Im lặng mà ăn đi.

- Thế mày tính như nào thế T? Thằng Thuận hỏi tôi.

- Tao cũng chưa biết, cứ để thêm một thời gian nữa xem sao đã.

- Ủm, thế cũng được, nhưng nếu có chuyện gì thì nói với bọn tao ngay để bọn tao còn biết giúp.

- Ủ, tao biết mà. Nào, kệ thằng H đi, mình uống tiếp nào.

- Nào, tiếp tục nào bọn mày.

- 1 2 3 zô... 1 2 3 uống....

26. Chương 26

Một ngày mưa tầm mưa tã.

Nhìn lịch , 11-11, à ừm, ngày đẹp nhỉ, hả 11-11, sinh nhật mình, đêch, thế mà quên mất . Chán thật, sinh nhật mình mà nó lại mưa thế này có khổ không cơ chứ. Mặc cái áo mưa vào rồi phóng lên lớp, không biết mấy thằng bạn có thằng nào nhớ không nhỉ. Vào lớp ngồi im ỉm để xem bọn nó phản ứng như nào. Đây rồi, được một lúc thì có một giọng nói vang lên, đúng là chưa thấy người đã thấy tiếng, đích thị là thằng Mạnh cỡ hớ :

- Hôm nay sinh nhật thằng T bọn mày ơi.

- Thế hả, thằng T hôm nay phải chơi hết mình rồi.

- Đm, thế mà nó không nói ỉnh biết.

- Tối nay mày xác định với tao rồi T ơi

Đêch, mấy thằng này, nói gì mà nhiều quá. Thế là tối nay xác định là lại bung hét rượu chè rồi. Ngồi học trong trạng thái lơ lửng , đầu óc để nơi khác nên cảm thấy thời gian trôi rất nhanh. Tiết 5, nhận được một tin nhắn :

- ” Chúc anh sinh nhật vui vẻ , chồng yêu của em ”

Nhận được tin nhắn này thì khoái khỏi phải nói.

- ” Cảm ơn cưng nhiều, vợ ngoan của anh . Thế có quà tặng anh không thế ”

- " Hứ, anh không có quà đâu, nhịn đi nhé. "
- " Không chịu đâu T_T "
- " Không chịu cũng phải chịu, anh rõ chưa, hehe "
- " Híc, khổ tôi chưa này, ứ chơi với em nữa, anh ngủ tiếp đây "
- " Ngủ đi, ai thèm nói chuyện với anh nữa , hihi "

Nhấn xong cái tin đấy thì tôi cũng gục cm nó xuống bàn luôn, tranh thủ chớp mắt tí tối còn có nhiều việc phải làm. Nằm được một lúc thì trống tan trường, thu dọn sách vở, vừa ra khỏi cửa thì đã thấy Quỳnh đứng ở hành lang rồi, tay em cầm một món quà :

- " Đây, quà sinh nhật của anh đây, ngốc ạ "
- " Hehe, anh biết thế nào em cũng tặng anh mà. "
- " Hứ, miệng ai nói mà ngọt thế không biết " Em véo má tôi một cái.

Cả lũ bạn tôi thấy thế đều ồ lên rồi bàn tán về chúng tôi ầm ĩ. Tôi thấy em mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ :

- Không sao đâu em, toàn bạn bè anh hết , không có gì ngại đâu.

Vừa nói, tôi vừa cầm tay em bước đi, không quên quay lại cười với chúng nó.

- Tao đưa Quỳnh về trước đây, hẹn bọn mày tối nay nhé.

Bất chợt lướt qua ánh mắt tôi là ánh mắt của thằng H, nó nhìn tôi một cách khó chịu. Cả lũ đều cười vui vẻ chúc mừng tôi, chỉ riêng mình nó là không cười, lại còn mặt đầy dăm chiêu nữa chứ. Mẹ nó, thằng này chắc chắn là định khiêu chiến với tôi rồi. Ông đây không sợ, thích thì cứ chiến tranh đi này. Tôi ném lại cho nó cái nhìn thách thức như một lời tuyên chiến.

- T. Anh nhìn gì mà ghê thế ?
- À không có gì, anh nhìn ra đây một chút thôi.
- Hí, vui quá không biết là nhìn cái gì nữa hả.
- Dù mọi thứ anh đều không biết, nhưng anh biết một điều là anh đang đi cùng người anh yêu nhất.
- Anh chỉ giỏi nịnh thôi, ghét ghê chứ. Nói rồi em lại véo má tôi, híc,

Đưa em về nhà, tôi nhanh chóng quay về. Vừa vào nhà là lao ngay vào phòng, bật máy onl facebook, chà, mới thế thôi mà đã có rất nhiều người chúc mừng sinh nhật mình trên wall rồi ngồi rep toàn bộ lời chúc này thì chắc cũng mất cả tiếng. Đang ngồi lướt mạng vì vụ thì có tiếng mẹ gọi :

- T. Xuống ăn cơm thôi.
- Mẹ chờ con một tý.

Rep nốt mấy tin nhắn còn dở, tôi vội vàng chạy xuống. Chà , bữa hôm nay nhìn ngon quá à, toàn mấy món tôi thích : cá kho, thịt băm, rau cải... Tôi chén một lèo 3 bát luôn, no cả bụng. Hà hà, no bụng rồi , bây giờ lên onl một lúc rồi đi ngủ thôi, ăn ngủ là phải điều độ mà. Đúng là ông cha ta có câu : " Căng da bụng, trùng da mắt ", mới onl được một lúc mà mắt tôi cứ díp cả vào, thôi thì tắt máy ...

làm một giấc cho nó khỏe người.

Mở mắt ra thì đã 5h rồi, ặc , không ngờ mình ngủ say như vậy. Cầm vào cái điện thoại, có 1 tin nhắn mới :
" Tối nay 7h30 tại nhà thằng Tùng, nhớ đấy "

Thằng Thuận nhắn tôi, xong, tối nay cả lũ lại được thác loạn tập thể rồi, chỉ cần nghĩ thế thôi là đã sung sướng rồi.

7h30, sau khi ăn cơm xong 30', tôi xin phép bố mẹ đi chơi.

Lấy xe rồi phóng sang nhà thằng Tùng, đêch, vừa mới vào cổng thì con chó thằng Tùng nuôi nó chạy ra dọa tôi, hú cả hồn. Bước vào nhà, nhìn thấy trên bàn là 1 cái bánh sinh nhật to đựng 2 chai vodka , xác cmn định rồi.

- T. Vào đây để anh em còn bắt đầu nào. Thằng Ngọc gọi.

Tôi bước vào, mấy thằng này, nhìn thế mà cũng tình cảm phết đấy.

- Nào, hôm nay sinh nhật thằng T. Anh em sẽ vui hết mình nhé. Thằng Mạnh nói.

- Rót rượu ra khai vị trước nào.

Bọn này chơi cái chén uống rượu to tổ bố , thế có khiếp không cơ chứ.

- Đây . T. Hôm nay sinh nhật mày, tao mời mày một chén.

- Tao nữa.

- Cả tao nữa.

- Đéo thiếu tao được.

Nói rồi 4 thằng thay nhau mời tôi, mỗi thằng một ly mà cái ly to tổ bố như vậy thì cũng đủ xác định rồi.

- Bọn mày cứ từ từ thì tao mới uống được chứ.

Nói rồi tôi cầm lấy từng ly từng ly uống. Đến hết ly thứ 4 thì bắt đầu có cảm giác, không phải phê mà là bắt đầu mầu rượu. Tôi cầm chai rượu lên, bắt đầu đi mời lại từng thằng. Lần này đến lượt ông, chúng mày chết.

Chúng tôi vừa uống rượu vừa ăn bánh, lại nói chuyện nên cảm thấy rất vui vẻ. Chính những lúc như này, tình bạn càng trở nên gần bó và thân thiết hơn. Cũng đúng thôi, sống và học với nhau 3 năm rồi mà. Nhớ lại hồi lớp 10 mới vào trường, thằng nào cũng ngổ ngổ, nhìn nhau một cách lạ lẫm. Mới thế mà đã 3 năm trôi qua rồi, vậy là sắp phải xa nhau, vì thế những lúc như này vô cùng có ý nghĩa. Uống say rồi, cả lũ bắt đầu bày trò chơi. Nhìn thấy cái bánh kem vẫn còn nhiều, tôi len lén đến gần, bôi lấy đồng kem lên tay rồi vào gần thằng Mạnh, lúc này nó đang phê nên nằm dài cả người xuống sàn. " Bóp " một miếng kem to dùng in lên trên mặt nó :

- Đm thằng nào chơi tao thế. Vừa nói nó vừa lồm ngồm bò dậy.

Thấy tôi làm vậy, cả lũ cũng chạy lại bôi kem ầm ầm lên người nhau, đúng là lớp 12 rồi mà còn nghịch như trẻ con vậy. Cả lũ đuổi nhau chạy ầm ầm từ tầng 1 lên tầng 4, rồi lại vào phòng vệ sinh... Vừa đuổi vừa hét :

- Thằng T đứng lại cho tao.

- Chờ tao với bọn mày.

- Tao không liên quan gì hết, tránh xa tao ra.

- Ê ê chúng mày, bắt thằng T lại đê.

Chúng tôi chơi như thế suốt cho đến khi hết cả kem, cả lũ một nhòai nằm dài ra nền nhà.

- Tao buồn ngủ rồi bọn mày ơi.

- Ờ, tao cũng buồn ngủ rồi. Đi ngủ thôi.

- Phòng mày có mấy giường thế Tùng.

- Một giường thôi .

Dafuq? 5 thằng một giường à? Mà như thế cũng vui đấy chứ.

- Từ từ , tao đi vệ sinh đã, kem dính đầy người.

- Tao tao, cũng đi.

Đm, một thằng đi rửa mà cả lũ tranh nhau đi theo. Vào nhà vệ sinh rồi mà vẫn còn tranh nhau thằng nào rửa trước sau. Là thằng đi đầu tiên nên tôi rửa xong trước :

- Thằng nào vào sau là không có chỗ đâu nhé.

Cả lũ nghe thấy thế vội vàng chạy ào hết vào rồi thi nhau nhảy lên giường :

- Cửa tao

- Chỗ này của tao, tránh ra.

- Cửa tao, cửa tao.

Buồn cười quá, lớp 12 mà tranh nhau giường như trẻ con. Chợt thấy mấy cái gối ôm ở tủ, tôi bày trò :

- Ê. Bọn mày , lấy gối ra đánh nhau không.

- Được, ý kiến này hay đấy.

Nói rồi cả lũ lôi hết gối ôm trong tủ ra, mỗi thằng một cái.

- Nào, xong chưa. Thằng Mạnh nói.

- Rồi, chiến đê. Tôi nói.

Vừa nói xong thì thằng Ngọc đập một phát vào đầu tôi, rồi thì cả lũ cũng nhảy vào nhau mà đập túi bụi. Như được trở về tuổi thơ, tôi tham gia rất nhiệt tình. Chúng tôi chơi trò này đúng là không biết mệt, đến hơn 11h đêm rồi mà vẫn còn đánh nhau rất hăng. Bỗng thằng Tùng nói :

- Thôi, tao mệt rồi, đi ngủ thôi bọn mày.

- Ờ, thế thì thôi nhé, để mai đánh tiếp.

Nói rồi cả lũ chui hết lên giường, vì nhỏ con nên tôi nhanh chóng chen vào giữa để khi bọn nó giành chèn của nhau thì mình ở giữa được ăn ké tỵ. Hờ hờLên giường rồi mà vẫn còn chưa yên, bọn nó còn nghịch nhau, nói chuyện thêm đến hơn 12h mới bắt đầu ngủ cả lũ. Đúng là một ngày rất vui với chúng tôi..... id=up style="text-align: left;"> Xuống Cuối Trang

27. Chương 27

Buổi sáng hôm sau, thức dậy khi cả lũ vẫn còn đang ngủ say. Tôi rón rén bước ra khỏi giường, xuống phòng khách. A, cái bánh kem tối qua vẫn còn khá nhiều. Trong đầu tôi xuất hiện một ý nghĩ : ” Tối qua chúng mày chơi tao, giờ cho chúng mày chết ”. Thế là tôi lấy một đồng kem rồi lên phòng trát kem vào mặt chúng nó, trát nhẹ nhàng thôi, không chúng nó thức giấc thì chết cm tôi luôn. . Được 5’ thì cũng xong cả 4 thằng. Bây giờ nhìn thằng nào thằng nấy mặt đầy kem đang lăn ra ngủ say như chết, trông buồn cười không chịu được. Vội vàng lấy cái điện thoại ra chụp ảnh, phát này thì có ảnh nóng rồi đây . Chụp xong thì chợt có thằng cựa quậy, chết, chắc bọn nó sắp tỉnh rồi, chuẩn thôi. Tôi chạy vào phòng vệ sinh, tranh thủ đánh răng rồi xuống phòng khách trước, chờ xem tỵ nữa bọn nó sẽ làm gì với bộ mặt như vậy.

Mọi việc quả đúng như tôi nghĩ, vừa xuống được một lúc thì đã nghe tiếng la ó của bọn nó “A, đm, thằng nào bôi kem tao thế ” ” Đm, bắn vãi, tránh xa tao ra ” ” Mặt mày cũng có kìa Ngọc ”.....bla..bla... . Haha, cả lũ nháo nhác chạy đi rửa mặt, tôi thấy cảnh tượng đó thì không thể nhịn được cười, 4 thằng chạy như vịt bị lừa vậy. Cuối cùng thì bọn nó cũng rửa hết đồng kem bôi trên mặt, bây giờ cả lũ quay ra nhìn tôi :

- Đm . Thằng T nó chơi anh em mình, giờ xử sao?

- Bắt lấy nó, đè nó ra thông

ss.

Ghê quá, tôi vừa nghe thấy thế là ù té liền à. Cả lũ đuổi theo tôi, vừa đuổi vừa hét :

- Bắt nó lại, nhanh lên.

5 thằng tổng ngồi quần cộc áo ngắn chạy phăng phăng trong ngõ, y như lũ nhóc 5 tuổi. Mấy người lớn trong ngõ cũng phải bật cười vì chúng tôi. Chạy được một đoạn thì mệt quá, lại còn đói nữa, thế là tôi bị cả lũ bắt. Chết rồi, phát này thì nát cmn

ss rồi. 4 thằng khiêng tôi về nhà như khiêng lợn vậy, híc híc

- Được rồi. T, giờ mày biết tội của mày chưa ?

- Tao có tội gì đâu. Tôi vẫn cãi cố.

- Á à, thằng này lì nhỉ. Anh em đâu, đề nó ra để tao trát kem lại.

Tôi bị 4 thằng cầm chân, cầm tay, tình cảnh tôi lúc này khác gì con lợn đâu. Thằng Tùng cầm miếng bánh kem to tướng dí sát vào mặt tôi :

- Nào, chuẩn bị ăn kem nhé em.

Nói rồi nó trát cả đồng kem lên mặt tôi, mấy thằng còn lại cũng nhao nhao ăn theo " Để tao với " " Từ từ, tao đi lấy kem đã " " Trát nhanh lên, tao không giữ được nó nữa rồi "....

Sau một hồi thực hiện hành vi đồi bại với tôi, 4 thằng bỏ mặc tôi lại hiện trường, bỏ đi ăn sáng. Híc, thế này có khổ không cơ chứ. Tội chạy vào nhà vệ rửa mặt rồi đuổi theo bọn nó.

- Ăn phở nhé bọn mày, tao đói lắm rồi. Tôi nói.

- Ờ, bọn tao cũng tính thế

5 thằng đi vào quán phở, gọi ngay 5 bát giống y nhau. Địch, thế mà khẩu vị cũng giống nhau phết nhỉ. Vừa ăn chúng tôi vừa nói chuyện rôm rả :

- Đm. Lúc nãy thằng T trát kem mặt tao, tao sờ lên mặt tưởng cái gì.(Thằng Tùng nói.)

- Lần sau tao không ngủ cùng thằng T nữa đâu, sợ rồi.

- Haha, mày sao phải sợ thế Ngọc, tao có làm gì mày đâu. Tôi nói.

- Đm ,không làm gì mà trát kem tao hả.

- Thì tao muốn cả lũ vui vẻ tẻ thôi mà, hờ hờ.

- Đúng là không thể cãi được mày, thôi ăn đi, tẻ phở trương hết lên giờ.

10' trôi qua, cả lũ đã giải quyết xong nạn đói. Trả tiền xong, 5 thằng tính xem nên đi đâu chơi giờ?

- Đi lướt không tụi bây?

- Điên , không đủ xe.

- Ờ nhỉ, chán thế.

- Đi bơi đê, trời sắp lạnh rồi, tranh thủ mấy hôm ấm bơi nốt.

- Được, ý kiến hay đấy.

Cả lũ kéo nhau đi bể bơi. Chà, mới có 8h mà đã đông người bơi như này rồi. 5 thằng , mỗi thằng thuê một bộ đồ bơi rồi đi ra bể. Sáng sớm nên nước còn khá sạch. Thằng Thuận nói :

- Bọn mày nhìn tao biểu diễn này.

Cứ tưởng nó biểu diễn cái gì cao siêu, ai dè nó biểu diễn bơi bướm??

- Khỏi nói nhiều, tao bơi đây, máu lắm rồi. Nói xong, thằng Tùng nhảy ùm cm nó xuống nước luôn.

- Đợi tao. Thằng Ngọc tiếp.

Không thể chờ lâu hơn nữa, tôi cũng nhảy nối tiếp bọn nó. Đang bơi khoải chí thì đột nhiên chân tôi bị kéo tụt xuống . Đậu má, thằng nào kéo ông vậy. Hóa ra là thằng Mạnh nó chơi tôi. Được, chơi tao hả, tôi vội lặn xuống, bơi đến gần nó, cầm chân kéo chìm cm nó xuống nước. Hờ hờ.

- Á á, cứu tao tụi bây.

Mấy thằng còn lại quay sang nhìn, mặt thằng Mạnh lúc này chẳng khác gì con khỉ cả. Nó gào hét ầm ỹ, thấy mà tội.

- Mày cứ ở đây đi Mạnh ạ, không ai cứu mày đâu. Hờ hờ.

Tôi thấy dọa thằng Mạnh thế là đủ rồi nên tôi bỏ chân nó ra, nó ngoi lên mặt nước thở hổn hển, trông đáng thương thật.

Đang cười thằng Mạnh thì tôi bị hắt nước, đầu má, lại thích khiêu chiến hả. Thế là nổ ra cuộc chiến giữa mấy thằng. Thằng nào thằng nấy thi nhau hắt nước về phía nhau, ai cũng cố để té được nhiều nước nhất. 5 thằng vui chơi như ở chốn không người, hò hét, đuổi nhau làm vang động cả một khu.

Chúng tôi kết thúc cuộc bơi lúc 10h. Lên bờ, ai cũng cảm thấy mệt lử vì lúc này nghịch quá nhiều.

- Tao mệt quá chúng mày ạ.

- Mày tưởng mỗi mình mày mệt chắc.

- Giờ này về nhà nằm trên giường thì khỏi nói.

Trả đồ bơi, trả tiền xong, chúng tôi ra về. Đang đi trên đường, chợt tôi thấy ai đó, nhìn quen quen, giống như là em Ly đang uống trà sữa cùng thằng nào đó. Tôi đập vai thằng Ngọc, bảo :

- Ê. Ngọc, mày nhìn xem ai kia.

Thằng Ngọc quay ra, thấy cảnh tượng đó, khỏi nói, mắt nó long sòng sọc lên như con thú dữ. Nó định chạy vào quán đó, nhưng bị chúng tôi ngăn lại :

- Bọn mày bỏ tao ra, tao phải PHỒNG TÔM nó.

- Mày cứ bình tĩnh, đm, bình tĩnh cho tao.

- Từ từ, Ngọc, nghe bọn tao. Chắc đây chỉ là người quen của em ấy thôi. Đừng ...

có làm to chuyện.

- Thế này nhé, bây giờ mình cứ về trước đã, mọi chuyện như nào cứ tính sau.

Phải mất một hồi, cả lũ mới làm nguội được cái đầu của thằng Ngọc. Kéo nó về nhà thằng Tùng, nó nằm phịch xuống ghế sofa, nói :

- Tao không ngờ lại như vậy.

- Tao tin Ly không phải loại như vậy đâu, Ngọc, mày phải tin em ấy.

- Tao không biết, giờ tao không nghĩ được gì hết.

Tôi không ngờ thằng Ngọc lại dễ bị kích động như vậy, bề ngoài nhìn nó rất mạnh mẽ và không có khi nào tôi thấy nó buồn.

- Tao có ý này, hay là....

Chưa để tôi nói hết câu, nó đã nói :

- Thôi, để tao ngủ một tý đã.

Hết cách nói với nó, tôi ra ngoài.

- Thằng Ngọc sao rồi.

- Chịu, ai mà hiểu được nó chứ.

- Kệ nó đi tụi mày, chuyện 2 đứa nó cứ để 2 đứa tự giải quyết với nhau. Mình xen vào lại thành ra hỏng chuyện.

Cuối cùng, cả lũ chúng tôi thống nhất cứ để thằng Ngọc ngủ ở đấy, còn cả lũ ra quán game chơi tí cho thoải mái nào. Khởi nói, tôi rất khoái khi chơi game cùng tụi bạn, không chỉ hiểu ý nhau mà còn được gào hét, được chửi nhau rất chi là thoải mái. 11h30 , chúng tôi về nhà thằng Tùng thì đã không thấy thằng Ngọc đâu rồi.

- Chắc nó đi rồi. Thằng Tùng nói.
- Ờ, giờ nó có chuyện mà mình đéo giúp gì được , thấy áy náy vài bộn mày ạ. Tôi nói.
- Thôi, tốt nhất mày đừng xen vào T à. Cứ để yên đi.
- Chắc phải làm thế thôi....

28. Chương 28

Ngày hôm sau lên lớp thấy thằng Ngọc đã ngồi dần dần ở trong góc từ lúc nào rồi. Cả lũ con trai xúm vào hỏi nó mà nó chẳng nói lời nào, cứ ngồi yên ở đấy như ngỗng ỉa vậy.

- Thằng Ngọc nó bị hớp hồn rồi chúng mày ơi.
- Đm, có chuyện gì kể bọn tao nghe xem nào.

Tôi đập vào vai nó, vẫn không có phản ứng. Đột nhiên nó đứng dậy, lăm bắm vài câu như thằng điên rồi chạy ra khỏi lớp.Đềch, chịu thằng này luôn.

Dù sao thì cũng không thể đuổi theo nó được nên bọn tôi đành vào lớp ngồi, chờ cuối giờ gặp nó để nói chuyện xem đã có chuyện gì xảy ra.

Cuối giờ học, 11h30 , thằng Ngọc quay lại lớp lấy cặp để ra về. Bọn tôi chặn nó lại ở cửa , tôi nói :

- Ê. Có chuyện gì mày nói cho bọn tao biết chứ đừng có giấu riêng như lũ con gái như thế.
- Đúng đấy, có gì nói ra anh em cùng nhau giải quyết. (Thằng Tùng nói thêm)
- Mày mà đéo nói cho bọn tao là xem bọn tao không phải là bạn mày rồi.

Cuối cùng, sau một hồi thì thằng Ngọc cũng chịu nói ra :

- Từ từ, tìm chỗ nào rồi tao kể cho.
- Thế là cả bọn kéo nhau ra cantin ngồi.
- Nào, giờ thì mày kể đi. Tôi nói.

- Hôm qua, bọn mày đi được một lúc thì tao không kiềm chế được nữa, tao phóng xe ra quán trà sữa đấy. Tao nhìn thấy Ly lên xe cùng thằng đó , tao bám theo xem 2 người đi đâu. Đúng là không thể biết được hết chữ ” Ngờ ”. 2 đứa đó vừa đi vừa ôm nhau rất tình cảm , như kiểu đã yêu nhau lắm rồi. Tao bám theo được một đoạn, thì thấy thằng đó đưa Ly vào một ngôi nhà, chắc là nhà của thằng đó. Trông ngôi nhà to và sang trọng, trong đầu tao thầm nghĩ thằng đó chắc chắn là một thằng đại gia.. Chỉ cần như vậy là quá đủ rồi, tao quay xe về thẳng nhà và đéo muốn suy nghĩ gì nữa cả. Đấy, chỉ như vậy thôi.

- Thế bây giờ, mày với Ly như nào. Nó có biết mày theo dõi nó không?
- Không, vẫn chưa biết gì cả.
- Từ từ, chuyện này cần phải bình tĩnh, không là hỏng hết. Tôi nói.
- Bình tĩnh cái gì nữa, mọi chuyện đã quá rõ ràng như thế rồi còn gì.) Ngọc nói lớn)
- Đm, mày như thế càng làm mọi chuyện rối thêm thôi Ngọc. Thằng Thuận nói
- Thế này, tao tính là cứ để tao thử nói chuyện với Ly xem như nào đã . Có được không.? Tôi nói.
- Ừ, thế cũng được. Nhưng đéo biết là có giải quyết được vấn đề gì không nữa.
- Không thử sao biết ?

- Tạm thời mày cứ về đi Ngọc, có chuyện gì thì tao gọi mày sau.

Thống nhất mọi chuyện xong xuôi, bọn tôi ra về. Zzz, việc mình chưa xong tự nhiên lại vớ thêm vụ này, tôi đúng là người điên rồi

Về nhà lúc 12h. Nằm được một lúc ở trên phòng thì mẹ gọi xuống ăn cơm. Ăn xong lại chuồn lên phòng, mọi việc cứ tuần tự như vậy khiến tôi phát chán. Đang nằm nghe nhạc cho đỡ buồn ngủ thì chợt nhớ đến việc của thằng Ngọc sáng nay. Dem dt ra nhắn tin cho Ly :

- " Đang làm gì thế em? "

- " Em đang ngủ, có chuyện gì mà a nt cho em vào lúc này thế ? "

- " À, cũng không có chuyện gì to tát lắm, tý nữa anh gặp em một lúc được không ? "

- " Được, mấy giờ thế a ? "

- " 4h tại quán Bamboo nhé "

- " Vâng, bây giờ em ngủ đã, chào a nhé "

- " Ủ, ngủ đi . Chào e "

Vứt cái dt sang một bên, tôi nhào người ra giường, nằm suy nghĩ xem nên nói như thế nào cho cuộc gặp chiều nay đây. Nói thẳng, nói thật hay nói vòng vèo? Dòng suy nghĩ cứ chảy một cách hỗn loạn trong đầu tôi, nó khiến tôi như phát cuồng. Mãi nghĩ, tôi thiếp đi lúc nào không biết. Có lẽ tôi sẽ vẫn ngủ tiếp đến 5h nếu như không có tiếng chuông dt vang lên. Ly gọi tôi, vội cầm dt lên trả lời :

- Alo, anh đây.

- Anh hẹn em 4h gặp mà, sao giờ này anh chưa ra.

- Anh ngủ quên mất, chờ anh tý nhé, anh ra ngay.

Vội thay quần áo, rửa mặt cho tỉnh rồi ra chỗ hẹn. Đây rồi, bước vào quán, nhìn ngó mãi mà không thấy em ấy đâu. Chợt có tiếng gọi :

- Anh T. Em ngồi ở đây.

Quay đầu về phía tiếng gọi, ặc , hóa ra em ấy ngồi ở tận trong góc, thảo nào tôi nhìn mãi không thấy (mắt tôi bị cận mà, không nhìn xa được)

Bước tới , ngồi trước mặt em. Tôi nói :

- Em chờ anh có lâu không ?

- Cũng được một lúc rồi. Hi.

- Em uống gì, để anh gọi.

- Em uống nước cam ép.

- Ủ, được rồi. Chị ơi, cho em một cốc cam ép với một cốc trà đào.

Nước đem ra, 2 đứa ngồi uống mà chẳng nói một lời nào. 10' trôi qua, để phá tan cái không gian im lặng đó, tôi quyết định nói trước :

- Ly này, anh có chuyện muốn nói.

- Chuyện gì, anh cứ nói đi.

- Chả là hôm qua, anh thấy em đi cùng một thằng nào đó, nhìn 2 người rất thân mật. Anh không cố tình theo dõi em đâu, chỉ là tình cờ anh đi qua nên nhìn thấy thôi. Vậy, em có thể trả lời xem thằng đó là gì của em không?

Tôi thấy em lặng im, cúi mặt xuống, một lúc sau em ấy nói :

- Thật sự là chuyện đó, anh hiểu nhầm mất rồi. Em với anh ấy thực sự không có chuyện gì cả.

- Thế cuối cùng mọi chuyện là như nào ? Em hãy nói hết ra đi.

- Anh ấy tên là N, là hàng xóm lâu năm của nhà em. Anh ấy đi du học bên Mĩ 5 năm rồi, bây giờ mới trở về quê hương. Nhân dịp trở về, anh ấy gọi em đi chơi để anh em hàn huyên tâm sự với nhau. Thật sự em chỉ coi anh ấy như anh trai mình thôi, chứ em không có suy nghĩ gì khác cả.

- Em có biết là thằng Ngọc nó hiểu lầm em rất nghiêm trọng không? Và bây giờ trông nó như thằng mất hồn vậy.

- Em không biết, thật sự em không biết. Em không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy.

Ly vừa nói vừa khóc, nước mắt em lăn dài trên gò má hồng trông thật tội nghiệp. Lúc đó thật sự tôi không biết làm gì, chỉ biết nhìn em khóc và nói được một câu duy nhất :

- Thằng Ngọc nó yêu em, rất yêu em đấy. Em hãy làm gì đi.

Nói xong câu đó, em vùng chạy ra trước, bỏ lại tôi đằng sau. Nếu như bình thường thì tôi sẽ đuổi theo ngay, nhưng lần này tôi biết là em ấy đi tìm thằng Ngọc. Chắc chắn là như vậy. Tôi khẽ mỉm cười nhìn theo em, uống nốt cốc nước đã gọi rồi đi về.

Buổi tối, đang ngồi học bài thì nhận được tin nhắn của thằng Ngọc :

- " Đang làm gì đấy ? "

- " Tao đang học bài "

- " VCL, chăm học thế cơ à. "

- " Thôi đi, đéo phải kickeo, mày đã gặp Ly chưa ? "

- " Tao gặp rồi, lúc chiều "

- " Thế tình hình như nào? "

- " Tao làm lành với em ấy rồi. Mà mày nói gì mà khi em ấy gặp tao thì ôm lấy tao rồi khóc nức nở, tao phải dỗ mãi mới hết khóc "

- " Tao chỉ nói hết mọi thứ mà tao biết cho em ấy, thế thôi "

- " Ủ, tao nt ày cũng để cảm ơn mày đấy. Hờ hờ, thằng bạn thân của tao "

- " Tao không cần cái cảm ơn của mày, chỉ cần mày khao tao một chầu bia là đẹp rồi "

- " Chuyện nhỏ, hờ hờ. Để mấy hôm nữa nghỉ thì chơi tẹt ga luôn "

- " Ồ, cứ tính như thế trước nhé. Thôi tao phải học đây, có gì mai lên lớp nói tiếp "

- " Ok. "

Thế là xong chuyện. Haizz. Thằng này đúng là đa sầu đa cảm, tôi thầm cười.

9h. Học bài xong rồi, đi tắm chuẩn bị đi ngủ thôi. Tắm xong lúc 9h30, nghe nhạc đến 10h thì buồn ngủ, thế là tắt đèn đi ngủ luôn.

Đáng lẽ là tôi ngủ say đến sáng nếu như không có vụ việc đó xảy ra. 11h30, tôi tỉnh dậy đi vệ sinh. (Đệch, chỉ vì lúc này uống nhiều nước quá mà giờ phải dậy tiểu đêm, lạnh không chịu được.) . Đang phiêu theo dòng chảy của nước thì tôi chợt nghe tiếng " Cạch " vang lên ở căn nhà bên cạnh. Quái, giờ này nhà bên cạnh còn làm gì nữa nhỉ. Tò mò, tôi đứng lên gần cửa sổ phòng vệ sinh, ngó ra ngoài. Đập vào mắt tôi là một bóng đen đang lọ mọ mở khóa cửa. Trộm , đúng là trộm rồi. Trong đầu tôi lướt nhanh một ý nghĩ là phải thông báo ọi người biết. Nhẹ nhàng bước lên trên tầng, tôi gọi bố và mẹ dậy bắt trộm.

Về phần tôi, tôi chạy vội lên phòng, cầm theo một khúc sắt dài, cái khúc sắt này vứt chỏng chơ ở phòng lâu lắm rồi mà tôi quên không vứt. Thế mà giờ đây nó lại có tác dụng

Cầm thanh sắt, tôi phi xuống tầng một. Tôi nói với bố mẹ :

- Tớ nữa , nó mở được cửa thì bố mẹ gào lên là có trộm, rồi con chạy ra bắt nó nhé.

Lên kế hoạch xong, tôi đứng lại gần cửa nhà tôi, chờ cơ hội. Tim tôi đập thình thịch thình thịch, đập còn nhanh hơn khi tôi hôn con gái. ” Cạch ”, một tiếng động khá to vang lên. Bố mẹ tôi hét lên :

- ” TRộm, trộm, trộm kìa mọi người ơi ”

Chỉ cần như thế, tôi mở cửa lao ra ngay sang nhà bên cạnh. Thằng trộm, lúc này do quá bất ngờ nên nó tháo chạy. Tôi đuổi theo nó, vừa đuổi vừa gào :

- Bắt trộm mọi người ơi.

Tôi vụt đại mấy phát những mong trúng nó nhưng toàn là hụt không à. Cũng may là khi ...

nó đang bỏ chạy , nó vấp phải đồng cát ở trên đường. Số là trong ngõ tôi đang có nhà xây dở nên công nhân nó để cát ở trên đường của ngõ. Thằng trộm chắc không quen đường nên bị ngã. Đúng lúc đó, mấy người công nhân ngủ trong ngôi nhà đang xây dở chạy ra, cùng tôi bắt được thằng trộm đó. Cũng may nó chưa trộm được gì vì khi vừa mở cửa thì đã bị tôi phát hiện rồi mà.. Bắt được nó rồi, giờ giải quyết sao ? Thôi, dù sao nó cũng là con người giống mình và cũng chưa trộm cái gì, thả nó ra và nói với nó là đừng có làm việc này lần nữa.

Trở về nhà, híc, lúc này chạy đuổi thằng trộm giờ bản hết quần áo rồi. Thay bộ quần áo khác, tôi nhảy lên giường làm một giấc thật ngon lành. Trước khi ngủ, trong đầu tôi thầm nghĩ ngày mai lên lớp chắc chắn phải kể cho bọn bạn biết về thành tích bắt trộm hôm nay của tôi. Hờ hờ.

29. Chương 29

Sáng chủ nhật.

Giải quyết xong vụ của thằng Ngọc thì cũng cuối tuần rồi. Để gọi là ” đền đáp ” công ơn của tôi sau vụ đó, thằng Ngọc khao cả lũ đi hát , nhậu nhẹt... xả láng. Thằng này nó giàu lắm các tím ợ . Okay thôi, triển luôn, sao phải xoắn.

Lật đặt cầm cái điện thoại nt cho Quỳnh :

- ” Tối nay đi chơi cùng anh nhé em ”

- ” Đi đâu thế anh ? ”

- ” Đi hát, đi ăn nhậu, nói chung là đủ thứ luôn á ”

- ” Nếu em không đi thì sao ”

- ” Không đi anh qua nhà cướp em từ bố mẹ em đấy ” (Địch, lại bốc phét cmnr , mãi đéo chữa được)

- ” Hihi, em đồ anh đấy. Qua đây mà cướp ”

- ” Hứ, đừng có thách anh, tối nay 7h30 chờ anh ở nhà, anh qua đón, rõ chưa cưng của anh ”

- ” Ai là cưng của anh, ghét . ”

- ” ối zời ơi, có người ghét mà vẫn yêu tôi này, kì quá ta ”

- ” Ừ nói với anh nữa, ghét anh. Em đi học thêm đây ”

- ” Đi đi, rồi nhớ hẹn với anh là được nhé ”

- ” Được rồi, em nhớ rồi, gốc ạ. Yanl ”

Thế là xong.Hừm, xem còn gọi đứa nào nữa nhỉ? Chà, hết rồi, chả còn ai để gọi cả. Chợt tôi nhận được điện thoại của Quỳnh Anh (Để viết cho nhanh thì từ này Quỳnh Anh mình sẽ viết thành QA nhé, mong các bạn thông cảm)

- Alo? T đây.

- T ơi, mình nhờ một việc có được không?

- Việc gì cũng được. QA nói đi.

- À, chả là tý nữa bố mẹ mình từ TP HCM ra, muốn xem mình đã có bạn trai hay chưa. Mà mình lại bảo là có rồi, híc, giờ mình muốn T giả làm bạn trai của mình một ngày được không? Chỉ là đóng giả thôi mà. Được không T?

Hả??? Mình có nghe nhầm không? Giả làm bạn trai??? Việc này nếu chấp nhận, sự việc lọt đến tai Quỳnh thì chết cm tôi à? Mà nếu không nhận thì lại thấy áy náy, bản tính tôi vốn thích giúp người mà, nhất là với người đẹp như này nữa Chà chà, khó quá ta, biết tính sao giờ. Đang nghĩ thì đầu dây kia vang lên:

- Sao hả T, có được không?

- À ừ.à ừ... Cũng được, nhưng chỉ một ngày trước mặt bố mẹ QA thôi nhé.

- Hihi. Mình biết rồi. Thỏa thuận thế nhé. Chiều nay 2h qua nhà mình nhé.

- Ừ được rồi. T sẽ qua đúng giờ.

Vứt cái điện thoại lên giường, tôi suy nghĩ về việc chiều nay sắp phải làm. ĐÓNG GIẢ LÀM BẠN TRAI CỦA QA ặc, đúng là việc này vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi. Mình sẽ phải đứng trước mặt bố mẹ người mình không yêu, rồi giả vờ như yêu nhau, sau đó 2 đứa sẽ cầm tay nhau y như trong phim HÀN QUỐC á. Kì quá. Híc, đã "Đâm lao thì phải theo lao" vậy. Mở máy tính lên làm vài trận DotA cho giải tỏa bớt nào.

Đang đánh hay, đúng lúc bat hừng hực "Đkm, stun nó cho tao" "Mẹ, đánh ngu vl" "sao bóp tao thế chúng mày" "#\$%#\$"

#\$

#, chửi nhau đang hăng thì bị mẹ gọi xuống ăn cơm. Buồn thiu, mặt tôi lúc đấy như này này. Bỏ dở trận DotA, xuống nhà ăn cơm, lâu lắm rồi nhà tôi mới có đầy đủ người ăn như này. Chứ bình thường toàn vắng bố hoặc mẹ, có khi là tôi. Ai cũng đều có công việc riêng của mình cả nên thời gian giành cho gia đình là khá ít. Cũng lâu lắm rồi tôi với bố mẹ mới nói chuyện vui vẻ như này. Tôi thành thật kể hết những suy nghĩ của mình cho bố mẹ, nhận lại từ bố mẹ những lời tư vấn rất chân thành và đầy hữu ích. (MÌNH KHUYẾN CÁC BẠN NÊN QUAN TÂM ĐẾN BỐ MẸ MÌNH NHIỀU HƠN NHÉ VÌ MÌNH CHỈ CÓ MỘT MÌNH HỌ LÀ QUAN TÂM ĐẾN MÌNH NHẤT THÔI)

Ăn xong, lên phòng nằm đọc truyện. Ôi, bao nhiêu quyển truyện thời còn nhỏ "Đôremon" "7 viên ngọc rồng" "Conan" bây giờ đọc lại thấy sao mà hay thế không biết. Đọc đi đọc lại hàng trăm hàng nghìn lần không biết chán. Đọc được một lúc thì mỏi mắt, vứt truyện đi ngủ. Ngủ được một giấc gọi là khá say, mở mắt ra thì đã 1h45. Chết, sắp đến giờ hẹn rồi. Vội vàng mặc quần áo, phóng sang nhà QA. Sang đến nơi thì vừa đúng 2h.

- Hihi. Đến đúng giờ ghê ta T.

- Hi. Tất nhiên. T luôn đúng giờ mà, chưa có lúc nào T bị trễ cả. (Vâng, đến đây thì chắc mọi người đều biết tôi lại nổi máu gì rồi đúng không)

- Vào nhà đi. Chỉ một tý nữa là bố mẹ mình đến rồi.

Tôi dắt con xe vào trong nhà, để ngay trước sân. Bước vào trong nhà, trên bàn đã để sẵn mấy ly nước quả, chắc để tý nữa mọi người cùng nhau uống và trò chuyện. Híc, giờ này lòng tôi bắt đầu hơi lo lo, tim tôi đập nhanh dần. QA dường như thấy tôi lo như vậy thì cất giọng động viên:

- Không sao đâu mà T. Hihi. Chỉ là gặp bố mẹ mình thôi mà.

Nói xong, QA lại cười nhẹ vì sự ngây ngô của tôi. Đây là lần đầu tiên tôi vào vai đóng thế mà, làm sao mà không run được cơ chứ.

Ngồi đợi được một lúc thì bố mẹ QA đến. Chắc, đúng là đại gia, đi hẳn con Toyota Camry đến cơ mà. Xe sang trọng, người bước ra cũng sang trọng không kém. Khi căn miêu tả thì chắc mọi người cũng tưởng tượng được rồi nhỉ. Khi bố mẹ QA bước vào, tôi đứng dậy chào:

- Cháu chào cô chú ạ.

- Ủ, chào cháu. Cháu ngồi xuống đi.

Bây giờ thì tôi run thật sự, tôi ngồi xuống mà cứ trơ trơ ra, chả biết nói gì. Cũng may mà có QA nói đỡ hộ tôi :

- Đây là bạn trai con, tên là T.

Tôi chỉ thấy 2 cô chú ấy cười cười, rồi bất chợt cô nhìn tôi rồi hỏi :

- T. Cháu yêu QA nhà cô đã lâu chưa ?

Đệch, chả nhẽ lại nói toẹt ra là vừa mới yêu à. Không được. Tôi bắt đầu nổi máu bốc phét lên :

- Dạ. Cháu với QA yêu nhau cũng được hơn 4 tháng rồi ạ.

- Thế cháu thấy QA như nào?

- QA xinh đẹp, học cũng giỏi, tóm lại là cái gì cũng giỏi ạ. Cháu rất thích con người như vậy.(vãi cả cái lưỡi của mình)

- Haha. Thế còn QA, con thấy T như nào.

Đệch, 2 ông bố bà mẹ này định tạo cơ hội cho 2 đứa tìm hiểu nhau kĩ hơn hả.

Tôi thấy QA đỏ mặt rồi ấp úng nói :

- O. Con thấy T rất tốt, khá đẹp trai và học cũng được. Cũng đúng mẫu con thích.

Á, nghe đến đây thì tôi như muốn ngất đi. Chết thật, kiểu này không khéo đóng kịch lại thành thật thì bỏ mẹ.

Ngồi tiếp chuyện bố mẹ QA thật là khổ. Cô chú ấy cái gì cũng biết nên tôi phải lựa lời mà nói sao cho đẹp , chứ phật ý cô chú thì xong luôn. Tôi liên tục phải trả lời những câu hỏi, híc, chỉ là giả vờ làm bạn trai để gặp mặt bố mẹ chứ có phải tra khảo phạm nhân đâu mà phải làm như thế. Híc. Dù sao thì tôi cũng cố gắng để vượt qua được quãng thời gian đó. Cuối cùng thì buổi gặp mặt cũng kết thúc. Đợi bố mẹ QA ra về. Tôi nói :

- Chà, mệt quá, cô chú cứ hỏi liên tục làm T trả lời mệt cả người.

- Hihi. Thế T không ghét bố mẹ mình ấy chứ.

- Không. Làm sao mà T lại ghét được. Bố mẹ QA rất quan tâm đến QA nên mới hỏi mình nhiều như vậy mà.

- Hi. Bố mẹ mình rất ưng T đấy. Có khi mình lại thành đôi cũng nên.

Asdsfdgdf ????? Tôi ngớ cả người.

- Hihi, mình chỉ nói thế thôi. Còn T nghĩ như nào thì tùy T. À mà để cảm ơn T đã giúp mình hôm nay, mình có món quà tặng T.

Nói rồi, QA khẽ hôn lên má mình. Chả hiểu tại sao lúc đó ma xui quỷ khiến như nào, tôi lại ôm lấy QA rồi hôn lên môi , một nụ hôn giống như tôi hôn người yêu tôi . Được vài giây, như người bị điện giật, tôi bất ngờ buông ra , luống cuống nói :

- Xin lỗi QA, T không cố ý. Không hiểu tại sao T lại làm như vậy nữa.

Cứ tưởng sẽ được nghe chữ té tát, ai dè :

- Không. Mình mới là người có lỗi. Mình không giận T đâu.

- T hứa lần sau sẽ không để xảy ra chuyện này nữa. T hứa đấy.

- Không sao đâu mà T. Chỉ là một nụ hôn thôi. T cứ về đi, mình không để bụng đâu.

- Thật chứ. Thế T về nhé, tại tối nay T còn có việc.

- Ủ. Chào T nhé.

Dắt xe ra khỏi cổng, tôi phóng đi như một thằng điên. T ơi là T. Mà lại làm một chuyện có lỗi với Quỳnh rồi. Đầu óc tôi cứ kêu u uuu uuu, chẳng nghĩ gì thêm nữa. Tôi là một thằng tồi, liệu có phải tôi đang rung động trước người con gái khác không? Tôi cũng không chắc nữa.....

wapsite TuoiXiTeen.Mobi. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

TuoiXiTeen.Mobi - Thế giới đích thực trên di động.

30. Chương 30

Tối đến, 7h30 tôi sang nhà Quỳnh đón em. Nhìn em trong bộ đồ mua đông sao mà trông đáng yêu thế. Tôi nhìn mà không biết chán (đáng yêu và không kém phần gợi cảm nhé).

- Gớm , nhìn gì mà khiếp thế ông tướng.

- Hehe. Anh đang ngắm xem có phải cô tiên nào lạc xuống đây không ấy mà.

- Dẻo mồm vừa thôi. Không thì người ta lại bảo mồm anh bôi đường đấy. Hihi

- Thích được khen bỏ xừ đi lại còn giả vờ

- Bo xì. Em không nói được với anh đâu.

- Thôi nào. Lên xe nào tiểu thư.

Đèo em đi qua phố phường vào đêm, cảm giác thật là phê. Tôi cố gắng đi nhanh hơn bình thường để em ôm lấy tôi, ời, đúng là không thể có gì phê hơn nữa.

- Đi chậm thôi anh, không khéo tai nạn giờ.

- Yên tâm đi, anh đi khéo lắm, không sợ có chuyện gì đâu.

- Anh giống y mấy người chuyên đi lừa người khác ý, cứ nói là không ai cãi được.

- Hí. Nếu không như thế làm sao anh yêu em được. Không dựa vào lời nói có khi thằng khác nó cướp mất em từ tay anh thì sao.

- Hihi. Anh sợ em bị cướp lắm hả.

- Sao không sợ. Chính vì thế anh phải giữ em thật chặt.

- Khỏi cần anh giữ, em giữ anh trước nhé.

Nói ...

rồi em ôm lấy tôi, dựa vào lưng tôi. Híc. Phía trước thì lạnh còn phía sau lưng thì ấm không tả nổi, còn hơn cả đắp chăn bông . Đi được một lúc thì đến nơi. Đỗ phịch xe trước cổng quán hát. Chà, cái lũ này sao đến sớm thế nhỉ, chưa gì đã có cả đồng xe rồi. Tôi dắt xe vào chỗ để xe, hỏi anh phục vụ :

- Anh ơi . Bọn bạn em nó ngồi ở phòng nào thế ?

- Em là bạn thằng Ngọc phải không ?

- Vâng

- Bọn nó ở tầng 3 đó em, phòng 305.

- Ok. Cảm ơn anh.

Chắc, thằng Ngọc chơi sang thiệt, tầng 3 toàn phòng VIP không à. Tôi cùng em lẹ mọ đi lên tầng 3. Đây rồi, phòng 305. Tôi vừa mở cửa phòng bước vào thì cả lũ ồ lên :

- Đây rồi, cặp đôi này đến rồi.
- Mang theo em yêu hả T. Haha
- Nào, vào đây T. Bắt đầu thôi.

Thấy em có vẻ khép nép, tôi nói :

- Vào đi em. Toàn bạn bè của anh cả mà.
- Vâng.

Để em làm quen hơn với không khí ở đây, tôi chủ động cầm tay em, đưa em đến chỗ mấy đứa con gái đang tụ tập, chủ yếu toàn là bạn gái của mấy thằng tôi, gần như toàn là người quen nên tôi rất yên tâm.

- Đây , em ngồi đây nhé. Anh ra kia với bọn bạn.

Em ngồi xuống ghế, rất nhanh chóng hòa nhập vào cuộc trò chuyện của lũ con gái.

Giải quyết xong phần em . Bắt đầu đến lượt tôi :

- Bọn mày. Nhờ tao mà chuyện thằng Ngọc được giải quyết, giờ mày tính sao đây Ngọc.
- À được. Tao nói là tao sẽ tiếp đãi mày chu đáo mà. Hờ hờ. Đây. Cạn chén nhé.

Nói rồi nó đưa tôi cái chén đầy rượu, lại còn khá to. Địch, sao phải xoắn :

- Được. Cạn chén luôn nhé.

Nói rồi tôi làm phát hết luôn. Cảm giác cái cổ nó khe khẽ như bị cháy, tôi cầm vội chai nước lọc lạnh làm vài ngụm cho nó bớt cái cảm giác đó đi. Không để tôi dừng lại ở đó, cả lũ lại thay nhau mời rượu tôi. Chết thật, thế này thì chẳng mấy chốc mà say thôi. Dù sao thì cũng không thể từ chối được, tôi đành phải giải quyết hết lũ này.

Cuộc vui tiếp tục diễn ra. Hết mời rượu đến ăn vặt, nào là bim bim, trà xanh, bánh ngọt, bò khô.... KHÔNG chỉ con trai mới uống rượu mà bọn này nó còn mời cả mấy đứa con gái nữa. Cả lũ con gái, ai cũng bị mời rượu hết. Quỳnh thì lại không biết uống rượu, tôi định uống thay em thì bị ngăn lại :

- Yên nào T. Mày uống thay là không được đâu.
- Nhưng nó không biết uống rượu.
- Kệ. Đã mời là phải uống. Giống mấy đứa kia mà, ai cũng phải uống.

Chết thật, đến đây thì tôi chịu luôn. Không có cách gì ngăn được .Em nhắm mắt uống xong li rượu thì nhắm mắt lại, chắc tại không quen vị rượu. Tôi tiến đến gần em, đưa em cốc nước lọc :

- Uống đi em, nó sẽ giúp em tốt hơn đây.

Em cầm lấy cốc nước, nhấp vài ngụm nước. Có lẽ là đã khá hơn, tôi thấy mặt em đã bình thường trở lại. Tuy nhiên, đó không phải là chén rượu duy nhất mà em phải uống. Em còn phải uống thêm 4 chén nữa. Không riêng em mà tôi cũng bị uống thêm. Híc. 4 chai vodka loại to. Thôi rồi . Tôi cứ thế mà uống uống, không hề biết gì hết. Cuối cùng điều gì đến cũng đến. Tôi bắt đầu say và ăn nói lung tung. Khi say tôi uống càng hăng hơn, cứ rót ra và mời bọn nó liên tục. Tầm 10h, cuộc vui kết thúc. Tôi và em ra về trong tình trạng say xỉn. Em khá là say, chắc là do lần đầu tiên uống nhiều rượu như vậy, còn tôi thì rất say rồi, đầu óc cứ quay cuồng à. Tuy nhiên , tôi vẫn đủ sức để lái xe đưa em về. Trên đường về, em dựa vào lưng tôi mà nằm ngủ rất ngon lành. Đến nhà em, tôi đưa em lên trên phòng. Ủa, nhà em bố mẹ không ở nhà thì phải. Chắc là đi công tác rồi.

- Em đi được không, hay để anh công em nhé.

Em không nói gì được. Biết rõ là em say rồi nên tôi chủ động công em đưa lên phòng. Đây là lần thứ 2 tôi vào phòng con gái, lần đầu tiên là phòng của QA, lần thứ 2 là phòng của em. Đặt em xuống giường, em nằm dài ra , cảm giác rất mệt mỏi. Tôi bắt đầu thấy hối hận, đáng lẽ tôi không nên để em uống nhiều rượu như vậy. Đột nhiên, đầu óc tôi như bị choáng váng, tôi lảo đảo người rồi ngã xuống. Hình như tôi bị ngất

đi một thời gian ngắn thì phải. Tỉnh dậy, tôi vẫn thấy em nằm đấy. Như bị một ma lực nào đó sai khiến, tôi lại gần chiếc giường. Ngắm nhìn em ngủ, nhìn em sao mà xinh đẹp lạ thường. Tôi tiến lại gần em, nằm xuống bên cạnh em. 2 bàn tay như có ma điều khiển dần dần động chạm vào cơ thể em. Từ mặt, xuống cổ, rồi nó tuột cái cúc áo đầu tiên của em, một cúc, rồi hai cúc bị tuột ra... Em dường như cũng biết điều đó thì phải, tuy nhiên chắc do quá mệt nên chỉ ừ ừ nói gì đó mà tôi không nghe rõ. Tôi như bị biến thành con người khác, cứ tiếp tục như vậy cho đến khi chiếc cúc áo cuối cùng bị bung ra. Tôi ngã xuống người em..., tưởng như là sẽ có việc xảy ra, tuy nhiên thật may mắn, lúc đó tôi như bị điện giật, tôi giật nảy người, bình tĩnh. Nhìn em trong hoàn cảnh như thế, lòng tôi thật sự thấy kinh khủng. T. Mà vừa làm gì thế này? T. Mà là con người như thế sao???

Tôi nhanh chóng cài lại các cúc áo cho em, đắp chăn cho em rồi nhanh chóng lao xuống nhà. Trong đầu tôi, tôi không thể ngờ là mình lại có ý nghĩ làm cái việc đó. Tôi thật đúng là một thằng tồi mà. Quay lại phòng nhìn em lần cuối, em đang say trong giấc ngủ. Tôi khẽ hôn lên má em :

- Ngủ ngon em nhé.

Nói xong, tôi xuống nhà, lấy xe và đi về. Về đến nhà, tôi lên thẳng phòng nằm. Trong đầu tôi lúc này, suy nghĩ về sự việc lúc này thật kinh khủng. Suýt nữa thì tôi đã trở thành một thằng tồi, suýt nữa thì tôi trở thành một người hại đời của em. Mà còn định sống tồi như thế đến bao giờ nữa hả T ? Mà đã hôn một người khác mà không phải người yêu mình, giờ mà còn định hại đời Quỳnh nữa hả ? Mà đúng là hư hỏng thật rồi T. Mà phải thay đổi, thay đổi thôi nếu không muốn lún sâu vào vòng xoáy tội lỗi.

Chết tiệt.

Màn đêm diệu nhạc xóa tan bao bụi trần .

31. Chương 31

Đêm đến, nằm một mình trong phòng, giữa màn đêm u tối, suy nghĩ về sự việc lúc này, tôi lạnh cả người, không thể ngờ rằng mình có thể trở thành con người như vậy. Nhưng cũng may, không hiểu tại sao lúc đó tôi lại có thể thoát khỏi cảm dỗ trước mắt. Thật đúng là ở hiền thì gặp lành, không thì chết em tôi rồi

6h30. Chuông báo thức kêu.

Thức dậy, đánh răng, rửa mặt, mặc quần áo đi học như chưa hề có gì xảy ra.

Tôi lên lớp, định bụng sẽ xin lỗi Quỳnh về sự việc tối qua. Vừa vào lớp thì đã gặp ngay thằng H ngồi làm li ở đó, thôi thì tôi cũng chẳng muốn nói gì, vút cái cặp vào chỗ, tôi đi ra ăn sáng. Một hôm sau đêm qua, tôi ăn liền 2 cái bánh mì, thêm một lọ sữa, đúng là no căng cái bụng. Đang lững thững đi vào trường thì tôi thấy Quỳnh, em đang đi lên lớp. Tôi vội đuổi theo, đến gần em, tôi cầm lấy tay em và nói :

- Quỳnh. Anh muốn nói...

- Anh bỏ em ra, bây giờ em không muốn nói gì cả.

- Nhưng....

- Mọi người nhìn kia anh, bỏ tay em ra.

Không còn cách nào khác, tôi đành buông tay em, nhìn em vào lớp. Lòng buồn thiu, tôi đành quay lại lớp. Bước vào lớp với bộ mặt nặng trĩu, chắc chắn là không thể thoát khỏi ánh mắt soi mói của mấy thằng bạn. Tôi biết ngay mà, vừa mới vào chỗ ngồi thì cả lũ bầu lại chỗ tôi :

- Ê. T. Hôm nay mà sao thế?

- Mặt mày ỉu xiu như cái bánh bao nhúng nước vậy?

- Sao thế T. Tối qua có chuyện gì à?

Đậu má, bọn nó cứ nói liên hồi xung quanh tai tôi, ừ hết cả tai. Tôi phán một câu :

- Để yên cho tao tý.

Cả lũ ngó người ra, không hiểu tại sao tôi lại như vậy. Nhưng rồi bọn nó cũng tản ra, vì bọn nó biết nếu tôi muốn nói thì tôi sẽ nói luôn, còn không muốn nói thì hỏi bao nhiêu cũng vô ích thôi. Ngồi trong giờ học, tâm trí tôi không nghĩ được việc gì khác là phải xin lỗi em. Tôi chắc chắn em giận tôi, vậy bây giờ tôi phải làm sao ?? Gục mặt xuống bàn, tôi quay cuồng trong dòng suy nghĩ. Tuy nhiên, không phải tôi gục ngã hẳn, tôi vẫn quan sát xung quanh và vẫn biết chuyện gì đang xảy ra. Thằng H ngồi cạnh tôi, dường như nó nhận ra sự thay đổi của tôi, nó biết tôi đang có trục trặc trong tình cảm, tôi chỉ thấy nó cười nhếch mép rồi quay đi chỗ khác. Trong đầu tôi thầm nghĩ :

- " Mày có cố gắng như nào thì cũng không thể thay đổi gì đâu H. Đừng phí công vô ích "

Hết giờ học, tôi chạy ngay lên lớp học của em. Em đang đi ra cùng lũ bạn. Tôi tiến lại gần em :

- Quỳnh . Nói chuyện với anh một chút.

- Em đang rất mệt. Có chuyện gì mình để sau nhé.

- Không. Ngay bây giờ.

- Buông em ra. Em không muốn nói nhiều đâu.

Mặc kệ em nói như nào, tôi vẫn cứ cầm tay em và kéo em đi. Đến cầu thang tầng 2, giờ này học sinh về hết rồi. Tôi nói :

- Quỳnh. Anh muốn xin lỗi em về chuyện tối qua.

- Em đã không muốn nói. Nhưng vì anh cứ nói ra nên em sẽ nói hết tất cả : Em không ngờ anh lại là một con người như vậy, thật sự em đã rất bất ngờ.

- Không. Anh không phải như vậy, em hãy nghe anh, lúc đó anh không hề ý thức được việc mình làm. Lúc đó anh đang trong tình trạng say xỉn mà. Em phải biết thế chứ.

- Lí do anh đưa ra là không chấp nhận được. Nếu anh cứ viện cớ là say xỉn rồi làm như vậy thì ai mà tin được .

- Anh không hề có ý định đấy. Em biết là anh rất yêu em mà. Làm sao mà anh có thể làm việc đó chứ.

- Tạm thời anh đừng nói chuyện với em nữa. Chúng ta tạm xa nhau một thời gian để suy nghĩ lại về mình. Thế nhé .

Nói xong, em quay người bỏ đi, giọt nước mắt bất chợt lăn dài trên má em. Tôi như người mất hồn, chỉ biết đứng đó nhìn theo em. Tim tôi nhói đau, dường như tôi đã đánh mất thứ gì đó rất quan trọng.

Trưa hôm đó tôi không về nhà. Tôi đi loay quanh trong thành phố như một người điên, không biết mục đích của mình là gì. Được một lúc thì tôi cảm thấy đói, tôi rẽ vào quán phở quen. Quán này ngày xưa tôi và em vẫn thường vào ăn mỗi khi đi học về muộn. Bước vào quán, gọi một tô phở , nghe anh phục vụ nói mà tôi thấy xót xa :

- Ủa. Hôm nay ăn một mình hả T . Bạn gái đâu rồi ?

Tôi gượng cười, nói :

- Không ạ. Hôm nay em ấy bận việc nên em ăn một mình.

Một lúc sau, bát phở được bưng lên. Nhìn bát phở, vẫn là bát phở như vậy, vẫn chỗ ngồi như vậy, trước kia vui vẻ biết bao , giờ đây chỉ còn riêng mình tôi. Tôi thở dài, tự trách mình chỉ vì một phút không kiểm chế được mình, ...

giờ đây đã đánh mất hình tượng của chính mình trong mắt Quỳnh.

Mệt mỏi, buồn chán. Tôi ăn nhanh tô phở rồi tính tiền ra về. Biết đi đâu bây giờ? Tôi đang mất phương hướng.

Một chút iu tư quán sâu vào bụi đường. Hẳn sâu khóe mi liệu để có ai vương ,dòng đời xoay vòng trong nhiều hướng , tình yêu thường đi những bước mà con người không tưởng

Tôi bước vào rạp chiếu phim, thôi thì xem phim để giải trí vậy. Rạp giờ này đang chiếu phim Avengers, bộ phim này tôi xem nhiều lần rồi, thôi thì xem lại vậy. Đằng nào cũng không có việc gì làm, xem lại để giết thời gian vậy. Mua một bình bông ngô với cốc nước coca, tôi vào rạp. Xem nào, ve của mình là D-25. Híc, trong rạp tối quá, tìm mãi mới thấy được chỗ ngồi của mình. Vừa đặt mình ngồi xuống ghế thì chợt có tiếng nói vang lên :

- Ủa. T.

Tôi ngó người quay sang, hóa ra là QA , tôi cười chào lại :

- Chào QA. Cũng đi xem phim hả.

- Ừm. Mà sao hôm nay T lại rảnh rỗi đi xem phim thế .

- À. Hôm nay T hơi mệt nên đi xem phim giải trí chút.

- Hihi. Thế à, thật bất ngờ mình lại gặp nhau ở đây nhỉ. Đáng nhẽ hôm nay mình đi cùng bạn, nhưng nó lại có việc không đi được. Đang nghĩ là phải xem phim một mình chán ơ là chán, không ngờ lại có T ngồi cạnh.

- Hehe. Trùng hợp quá nhỉ. Thế thì cùng nhau xem cho vui nhé.

Tôi và QA xem phim rất vui vẻ. 2 đứa vừa xem vừa nói chuyện, bình phẩm, nhận xét về mấy nhân vật trong phim. Do đã xem nhiều nên thôi thuộc lòng hết các cảnh trong bộ phim, nhưng vì không muốn QA mất vui nên khi QA hỏi :

- T đã xem phim này chưa ?

- À chưa. Đây là lần đầu tiên T xem đó.

- Thế hả. Giống mình quá. Hihi

Chết thật, lại nói dối. Thời gian cứ thế trôi qua, thỉnh thoảng lại có câu nói vang lên :

- úi, nhìn con xanh xanh kia to thật đấy.

Hờ hờ, đúng là con gái. Tôi nói :

- Con xanh xanh kia tên là Hulk đấy cô nương ..

- Ủa, thế hả. Mình có biết tên ai với ai đâu. Hi.

Tôi vừa ăn bông vừa xem phim, thỉnh thoảng lại làm ngum nước cho đỡ khát. Thật sự trong khoảng thời gian xem phim , tôi cảm thấy rất vui vẻ, dường như mọi ưu tư đều tan biến. Nhưng tôi không biết tôi sẽ duy trì cảm xúc này trong bao lâu, liệu sẽ còn có chuyện gì xảy ra nữa đây.

4h30. Bộ phim kết thúc. Tôi và QA ra khỏi rạp, tôi thì không nói làm gì nhưng QA cứ nói liên hồi :

- Bộ phim hay thật. T thấy không ? Cái con xanh xanh kia đúng là rất khỏe T nhỉ.

Tôi mỉm cười vì sự ngây ngô của QA :

- Nó tên là Hulk, cô nương ạ. Nó mà biết có người gọi nó là con xanh xanh thì chắc nó buồn lắm đấy. Haha

- Hi. Thì mình gọi nó như nào cũng được mà. T bắt bẻ mình quá hà.

Tôi không nói thêm, chỉ cười và nhìn QA. Trong lòng tôi đã bắt đầu có chút rung động với cô bé này. Tuy nhiên, tôi vẫn hiểu rất rõ mình là ai, và mình đang yêu ai, mình đang có việc gì phải làm.

QA dường như thấy tôi đang có chuyện gì đó thì phải, nên mới hỏi tôi :

- T sao thế . Có chuyện gì à.?

- À không, không sao.

- Thật không?

- Thật mà. QA về đi, không bố mẹ lại lo.

- Hì, không cần lo ình đâu.
- Thế thì T về trước nhé. T còn có việc phải làm ở nhà.
- Ừ . T về đi.

Cả một buổi chiều, tôi đã bót căng thẳng đôi chút. Từ giờ đến sáng mai, không biết tôi phải làm gì đây, phải làm sao để giải quyết nút thắt khó khăn này đây. Tôi không biết, không biết gì cả.

32. Chương 32

Thời gian cứ thế trôi qua, tôi cứ sống như vậy, như một thằng mất hồn. Lại một tuần mới đến, cuộc sống của tôi thiếu vắng em thật là nhàm chán. Mỗi lần đi học ngang qua nhà em, tôi lại nhìn vào xem em đã đi học chưa, mặc dù dặn lòng nhiều lần rằng sẽ không nhìn nữa, nhưng tôi không thể kiềm chế được bản thân, cái đầu vẫn cứ nhìn một cách vô ý thức.

Nhớ lại khoảng thời gian trước đây , cứ mỗi lần tôi đi học là tôi lại rẽ vào nhà em, đập cửa gọi em , em mở cửa chạy ra và véo má tôi, bảo lần sau không được gọi như thế nữa, nhưng tôi cứ bơ đi như không nghe thấy, rồi lần sau tôi lại làm như vậy. Ôi, chỉ cần một vài kỉ niệm như thế thôi cũng quá đủ để tôi đau quần lòng rồi.

Quãng đường từ nhà đến trường vẫn vậy, sao mà giờ đây tôi thấy nó xa hơn bình thường. Tôi đi xe một cách vô thức, không còn để ý đến xung quanh (cũng may mà không bị tai nạn).

Tôi đến trường , vào lớp. Nếu như bình thường thì sau khi cất cặp, tôi sẽ đi ăn sáng ngay, nhưng do tâm trạng không được tốt nên tôi gục mặt xuống bàn nằm ngủ một chút. Tôi cũng không rõ là mình nằm bao lâu, chỉ biết là mình bị tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng thằng H, thằng đối đầu với tôi, tôi ngó mặt ra ngoài cửa sổ. Không tin được, dưới sân trường, thằng H đang đi với Quỳnh, vừa đi vừa cười nói, có lẽ là rất vui vẻ. Đã một tuần rồi, tôi không nhìn thấy nụ cười của em, nụ cười đã hút hồn tôi bao cơn mê. Trong đầu tôi hiện ngay lên ý nghĩ : ” Thằng H nó bắt đầu tấn công rồi, mày phải làm gì đi T. Không được để mất em ”

Lúc thằng H lên lớp, tôi giả vờ như chưa nhìn thấy gì cả. Không phải là tôi không dám nói mà là tôi thấy bây giờ thời điểm là chưa thích hợp. Mọi chuyện cứ để thêm một thời gian nữa rồi tính. Thú thật bây giờ tôi cũng rất mệt mỏi với mọi chuyện rồi, tôi muốn có một khoảng thời gian nghỉ ngơi trước khi bắt đầu vào cuộc chiến.

Mà công nhận hôm nay hên thật, có 5 tiết thì được nghỉ tiết cuối, phải nói là lâu lắm rồi tôi mới được nghỉ tiết ý , lớp 12 mà được nghỉ tiết thì hiếm lắm à.

Cả lũ bọn tôi rầm rộ kéo nhau ra quán trà đá cạnh trường :

- Lâu lắm rồi mới nghỉ tiết nhĩ bọn mày
- Ờ. Tao nhớ lần cuối là 1 tháng trước.
- Ồi vl, thằng T nó còn nhớ cả thời gian nghỉ tiết kia bọn mày.
- Haha. Thằng T nhớ dai thể chắc thù cũng dai lắm.
- Thằng Ngọc nói chỉ có chuẩn . Like.
- Đm, bọn mày nói nhiều bố đâm phát chết luôn giờ.
- Bọn tao 5 đứa lại sợ mày à. Haha

Đúng chất bạn thân, nói chuyện với nhau thì thôi rồi . Bề ngoài thì như vậy nhưng bọn tôi sống rất tốt với nhau. Câu truyện đang đến hồi gay cấn , thằng Tùng đang kể chuyện lúc lớp 10 :

- Tao nói thật, lúc vừa vào lớp 10, nhìn thằng T ngố không chịu được bọn mày ạ. Lúc đó tao còn tưởng nó gay nữa chứ.

- Còn tao thì thấy thằng Thuận nhìn chuẩn vc , thằng Ngọc thì lúc đấy nó để đầu dính, nhìn như thằng du côn.

- Tao thề là lúc đó tao không dám nói chuyện với nó, sợ vãi đái.

- Haha. Bọn mày chỉ thế thôi à. (Tôi lên tiếng). Lúc mới vào lớp 10 tao ngồi cạnh thằng Mạnh đây này, đm nó, ngồi trong giờ mà nó cứ kể truyện cười làm tao không nhìn được, cuối cùng phọt cm nó ra tiếng cười ” haha ” vang khắp lớp, bọn mày còn nhớ không?

- Sao không nhớ, lúc đó tao nhìn thấy 2 đứa mày bị ra ngoài đứng. Đệch, đã bị phạt mà tao thấy 2 đứa mày cứ cười nhăn nhở, đã thế ra ngoài lại cười tiếp.

- Thằng T với thằng Mạnh lúc nào cũng đi cùng nhau, ban đầu tao tưởng 2 đứa mày là gay cơ. Mãi về sau mới biết là không phải

- Hờ hờ. Tao có bức ảnh chụp anh em lúc khai giảng lớp 10 nè.

Cả lũ xúm lại xem, đúng là lúc đấy trông thằng nào cũng ngổ ngổ:

- Nhìn thằng T kìa bọn mày.

- Đm, tao như nào thì cũng không bằng mày đâu Thuận à.

- Thằng Tùng lúc đấy bám vai tao à.

- Cái đầu thằng Mạnh phải nói là không lẫn đâu được.

...blah...blah.....

Câu chuyện tiếp diễn được 30' nữa thì trống ra về vang lên. Tôi hỏi cả lũ :

- Về chưa bọn mày.

- Từ từ, ngồi đây ngắm các em lớp 10 tý đã.

- Tao chịu thua bọn mày luôn đấy.

Ngoài mồm thì nói vậy nhưng tôi cũng muốn ở lại, lý do thực sự là tôi muốn nhìn thấy em, cuộc sống thiếu em khiến tôi như ngột thở. Tôi muốn được nhìn khuôn mặt thân thương đó, dù chỉ một chút thôi cũng đủ rồi.

Được một lát thì tôi thấy em đi ra, em không đi một mình mà đi cùng thằng H. Thảo nào mà lúc này nghĩ tiết tôi thấy thằng H nấn ná ở lại lớp, tôi tưởng nó tìm cái gì, hóa ra nó chờ em. Em vô tâm đi qua trước mặt tôi mà không biết ở đằng sau có một con người đang chết lặng trong đau đớn. Sự việc đó không thể qua được mắt mấy thằng bạn tôi , bọn nó hỏi :

- Mày với em ấy sao rồi T.

- Thằng H nó tấn công rồi à.

Tôi thở dài trả lời :

- Ờ. Có lẽ là vậy.

- Mày đã tính toán gì chưa?

- Chưa. Kệ cm nó đi. Bây giờ tao đang rất mệt, cứ để tự nhiên đi.

- Mày yên tâm. Bọn tao sẽ giúp mày trong mọi việc.

- Tao biết là thế. Có chuyện gì tao sẽ gọi bọn mày.

- Thằng H trông thế mà ghê thật. Nó quyết tâm chơi lại mày đấy.

- Ủ. Ngay từ đầu tao đã biết là như thế rồi. Thôi về đi bọn mày.

Tôi lên xe và đi về trước.

Tuần sau đã thi học kì rồi mà tâm trạng như này thì làm sao mà thi được đây. Tôi đã hứa với mẹ là đạt kết quả tốt trong kì thi lần này, vì thế tôi quyết tâm : **ĐẸP BỎ HẾT MỌI THỨ, TẬP TRUNG VÀO ÔN THI**. Về nhà là tôi lấy lịch thi ra xem và chuẩn bị tài liệu ôn tập. Trong khoảng thời gian vắng em, tôi chìm vào trong những kiến thức , những con số, những dòng chữ.... Tôi thấy thời gian trôi nhanh hơn, nỗi nhớ em dường như cũng với bớt phần nào.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, cuối cùng thì tôi cũng thi học kì xong. Kết thúc kì thi thì cũng gần Noel rồi. Quyết tâm không để Noel này cô đơn, tôi lên kế hoạch tác chiến cụ thể.

Nhất định mày phải đòi lại những gì đã mất, nhất định phải thế. Mày nhất định phải đánh gục thằng H. Nhất định phải như thế T.

Này em, em đã cảm nhận thế nào khi rời anh đi, cho tất cả quãng thời gian này anh đều nghĩ về em. Lại 1 lần nữa anh lại cố nhắc mình rời khỏi chiếc giường lạnh vường trong sương tâm trí bây giờ như mất phương hướng hy vọng em sẽ bước trở về nhưng mà hy vọng càng nhiều thất vọng càng mang thêm bao bộn bề.

id=up style="text-align: left;"> Xuống Cuối Trang

33. Chương 33

Chủ nhật .

Buổi sáng, vừa thức dậy đánh răng rửa mặt xong thì điện thoại kêu. Mẹ, thằng nào gọi mà sớm thế nhỉ ? Hóa ra là thằng Tùng :

- Alo. Bố mày đây.
- Ê. Đi chơi cùng bọn tao không?
- Đi đâu?
- Về quê thằng Ngọc. Nghe nói trong đấy nhiều chim lắm, vào đấy bắn chim với tấm suối cho sướng.
- Thế hả. Okay luôn (Gì ...

chứ mấy cái vụ đi bắn chim này là tôi rất khoái)

- Thế thì sang nhà tao luôn đi. Vào sớm còn chơi được lâu.
- Ờ. Tao sang ngay.

Chiến thôi, thi xong rồi, sao phải xoắn nữa. Tôi lấy xe phóng sang nhà nó. Đệch, cái bọn này , đi học thì rõ là muộn thế mà hẹn đi chơi thì thằng nào thằng nấy đến rất đúng giờ, đúng là bọn ham chơi. (Mà mình cũng khác gì bọn nó nhỉ)

- Thế nào. Chuẩn bị xong chưa ?
- Đợi tý. Có cần mang theo thức ăn không ?
- Không cần đâu. Vào trong đấy có nhà cô chú tao ở đấy. Mình vào đấy ăn cũng được, không phải ngại.
- Thế thì ổn rồi. À mà có mấy xe thế ?
- 5 xe.
- À được. Thằng Thuận hôm nay lấy xe đâu ra thế.
- Tao mượn thằng anh tao. Bọn mày đừng tưởng chỉ có bọn mày có xe nhé. Hehe (Nó vừa nói vừa cười nhún nhử)
- Thế thì chiến thôi.

5 thằng xuất phát lúc 8h. Quãng đường đi là khoảng 50km. Vì bọn tôi đi nhanh nên chỉ mất hơn 1h là đến nơi. Thằng Ngọc đi trước dẫn đường cho cả lũ , được một lát thì đến nhà cô chú nó. Ngôi nhà khá rộng và đẹp , vừa bước vào cửa thì thằng Ngọc oang oang lên :

- Cô ơi, cháu đến chơi đây.

- À Ngọc hả. Gọi bạn vào đi cháu.

Mấy thằng dốt dứ nhau đi vào nhà. Vì là nhà người lạ nên thằng nào cũng phải giữ ý tứ , không nên gây ấn tượng xấu trong lần đầu tiên gặp mặt. Ngồi nghỉ uống nước tầm 10' thì thằng Ngọc nói :

- Cô ơi. Bây giờ bọn cháu lên núi bắn chim. Trưa nay cô nấu nhiều cơm vào nhé, bọn cháu ăn trưa ở đây. Hehe

- Rồi. Mày yên tâm đi. Cô lo được hết. Cứ đi chơi thoải mái đi nhé.

Chắc. Cô thằng Ngọc thoải mái thật, đúng là chiều thằng cháu hết cỡ. Thằng Ngọc vút cho bọn tôi mỗi thằng một khẩu súng kíp. Loại này tôi đã từng sử dụng qua vài lần nên cũng gọi là khá thạo, còn mấy thằng còn lại trừ thằng Ngọc thì chưa bao giờ dùng đến nên nhìn thằng nào cũng luống cuống :

- Cái này dùng như nào thế bọn mày ?

- Ủa. Lần đầu tao nhìn thấy súng này đó.

- Nhìn kì quá zợ ?

- Thôi đi bọn mày. Tý nữa gặp chim bọn mày khác biết bắn hết.

Cả bọn đi lên rừng. Chắc, quê thằng Ngọc rừng núi nhìn hiểm trở thật. Cả bọn đi sâu vào trong rừng, chỗ này chắc ít người qua lại nên con đường mòn mọc đầy cỏ. Tôi vừa đi vừa nhìn xung quanh, có rất nhiều cây to mọc , cạnh đó có một con suối , nước khá là trong, chắc tắm thoải mái lắm đây. Tôi hỏi thằng Ngọc :

- Ê. Ngọc. Tý nữa có tắm không đấy ?

- Có. Nhưng không phải ở đây.

- Thế ở đâu ?

- Bí mật.

Biết rõ thằng Ngọc là dân bản địa ở đây nên tôi cũng không hỏi gì thêm. Đi được thêm một đoạn nữa thì tôi bắt đầu nghe thấy tiếng chim. Chắc, chỗ này quang đãng, lại có nhiều cây cổ thụ nên chim đến làm tổ rất nhiều. Tôi quay người nhìn , đầu đầu cũng toàn là chim. Mấy thằng kia rất hứng thú, hét lên :

- Để tao bắn. Để tao bắn .

- Kia kìa. Bọn mày nhìn kìa.

- Từ từ, bọn mày đừng có hét lên như thế. Chim nó sợ bay hết bây giờ.

Đúng như lời tôi nói, bọn nó hét to quá làm mấy con chim sợ bay tán loạn hết cả, chỉ còn sót lại mấy con chào mào đậu trên cành cây cao nhất.

Tôi nói :

- Từ từ. Bọn mày phải ngắm thật kĩ rồi mới bắn, rõ chưa.

Có lẽ là bọn nó rút được kinh nghiệm từ bài học lúc nãy nên thằng nào cũng chăm chú ngắm sao cho chuẩn. Phải công nhận là không gian lúc này tĩnh lặng thật, đang mải ngắm thì tôi nghe thấy tiếng gì đó , đột nhiên một thứ xanh xanh rơi bộp xuống trước mặt tôi. Ban đầu thì tôi cũng không để ý, chắc là cái lá hay gì đó rơi xuống, về sau thì tôi nhìn xống thì mới tá hỏa : **MỘT CON RẮN HỒ MANG TO VỒ LỒ**, công nhận lúc đó tôi sợ vãi cả ra quần ấy chứ, tôi hét to lên :

- Đờ mờ rắn kìa, chạy đi bọn mày.

Bọn nó cũng bị bất ngờ, cả lũ co cẳng lên chạy thục mạng. Tôi quay lại đằng sau , con rắn nó vẫn đuổi theo bọn tôi. Tôi gào to :

- Chạy nhanh lên. Nó vẫn đuổi theo kìa.

Tôi chạy càng ngày càng nhanh, cảm giác như lúc đó bao nhiêu sức lực đều dồn vào đôi chân hết. Chạy hùng hục suốt cuối cùng cũng thoát khỏi con rắn, cả bọn chạy đến bìa cánh rừng thì dừng lại nghỉ vì mệt quá. Tôi nói không ra hơi :

- Đm. Sợ thật, tý nữa thì tao bị nó đớp cho rồi.

- Lúc thằng T hét lên, tao còn tưởng nó đùa, ai ngờ nhìn xuống thấy con rắn tao ù té chạy luôn à. (Thằng Tùng nói xong lại cười hềnh hếch)

- Tao mà bị cắn phát đó là tại thằng Ngọc luôn đó.

- Sao lại tại tao ?

- Đm. Mày rủ bọn tao đi còn gì. Tý nữa thì tao không còn toàn mạng trở về.

- Hehe. Bình thường tao đi có gặp rắn đâu nhỉ?

- Ai biết được. Chim thì không bắn được, đã thế lại còn suýt chết, sợ vãi. Tao chưa lần sau không đi cùng thằng Ngọc nữa đâu.

- Tao cũng sợ lắm rồi. Có khi lần sau anh em để thằng Ngọc tự đi thôi, chứ vài lần như này thì tao vỡ tim mà chết em nó luôn ấy chứ.

Nghe thằng Mạnh nói thế, cả bọn phá lên cười, đúng là một phen hú hồn. Trở về nhà cô thằng Ngọc, ai cũng đói và mệt, lại khát nước nữa chứ. Cũng may mà ở nhà cơm đã dọn sẵn :

- Phải phạt thằng Ngọc cái tội làm anh em tý chết nhỉ.

- Đúng, phạt nó đi. Mỗi người một chén.

Thằng Ngọc không biết nói gì hơn, đứng đó chịu chết luôn à. Lần lượt uống hết 4 chén rượu, nó nói :

- Nhưng bọn mày cũng phải công nhận là lần này đi chơi vui không ?

- Vui thì vui, nhưng mà sợ nhiều hơn vui.

- Chiều nay tao dẫn bọn mày đi tắm còn vui hơn nhiều.

- Haha. Để nó đi một mình nhỉ bọn mày.

- Đúng rồi đấy. Đi một mình đi Ngọc.

Nó nghe thấy thế, mặt tiu nghỉu. Tôi nói :

- Bọn tao đùa thôi. Chiều anh em lại đi chơi tiếp, sao phải sợ nhỉ. Đúng không ?

- Đúng. Là con trai thì sao phải thế. (Thằng Ngọc bắt đầu hăng máu lên) Nào, làm vài chén lấy khí thế nào.

Cả lũ cười haha, công nhận bữa cơm trưa với cô chú thằng Ngọc rất thoải mái, mọi người nói chuyện rất tự nhiên như không có sự phân cách. Cô chú ấy coi bọn tôi như người trong nhà, đối xử rất tốt. Đúng là một buổi sáng đáng nhớ. Ăn cơm xong, bọn tôi đi ngủ để lấy sức cho chiều nay chơi tiếp.

5 thằng chúng tôi ở 2 phòng, phòng tôi có 2 đứa nữa. Nằm lên giường, tôi muốn ngủ nhưng không ngủ được, cứ nằm trằn trọc mãi. Thấy thế, thằng Mạnh hỏi tôi :

- Sao mày không ngủ ?

- Tao không ngủ được.

- Vẫn còn nghĩ đến chuyện kia à.?

- Ờ. Có lẽ thế.

- Thôi. Dẹp hết sang một bên đi, cứ đi chơi cho thoải mái đã rồi tính sau.

- Ủ. Thôi ngủ đi. Bây giờ tao lại thấy buồn ngủ rồi đấy.

Đặt đầu xuống gối, tôi làm một giấc ngon lành. Điều gì sẽ xảy ra vào chiều nay đây? Đó là thứ làm tôi rất háo hức....

34. Chương 34

Đang ngủ like a boss thì có đứa đập vai tôi , giật mình tôi bật dậy nói :

- Củ Lạc Giòn Tan ?
- Dậy thôi, 2h rồi. Đi tắm nào. (Thăng Ngọc bảo tôi)
- Cái đêch, 2h rồi à. Nhanh thế ?

Tôi cũng không ngờ mình ngủ say thế, làm phát từ 12h đến bây giờ, chắc tại sáng nay chạy mệt quá nên ngủ như này. Tôi đứng dậy, ra khỏi giường vươn vai tít cho nó khoan khoái :

- Mấy thằng kia đâu?
- Bọn nó xuống dưới hết rồi. Còn mỗi mình mày là đang ngủ nên tao lên gọi.
- Vãi thật, thế mà thằng Mạnh nó không gọi tao luôn.
- Nó bảo cứ để mày ngủ tít nữa.
- Thôi đi thôi. Tao máu lăm rồi đấy.
- Cứ bình tĩnh, rồi đâu sẽ có đó.

Tôi cùng nó đi xuống nhà. Mấy thằng đã đứng sẵn ở đấy rồi, nhìn thằng nào cũng rất háo hức :

- Đm. Thăng T ngủ say vờ lờ.
- Thôi thôi tao biết rồi. Bây giờ thì đi được chưa, mới 2h, việc gì phải cuống lên thế.

Bọn tôi lên xe, thằng Ngọc đi đầu tiên. 5 thằng đi xe được tầm 20' thì đến nơi. Ấn tượng đầu tiên của tôi là thấy cái thác đổ ầm ầm từ trên cao xuống, nhìn đẹp mê hồn, xung quanh bờ sông có rất nhiều cây to mọc ra sông, thế này thì nhảy sông phê rồi

Vứt xe bên bờ sông, 5 thằng lao như điên xuống sông. " Tùm tùm ", tiếng này vang lên thường xuyên, tôi bơi một mạch qua bờ bên kia, nơi có cái cây to mọc , cành lá của nó um tùm luôn. Có một cành cây vừa to, vừa dài mọc ra sông chừng 2 3 mét. Tôi leo lên cái cây đó, đứng ở chỗ cành nhô ra sông hết:

- Chúng mày nhìn tao này.

Cả lũ quay đầu sang nhìn.

Nói xong, tôi nhảy ùm phát xuống, chắc, cảm giác thật yomust các bạn ạ. Thử tưởng tượng xem bạn đang đứng cách bề mặt sông tầm 4 mét, rồi nhảy xuống " ùm " , chìm xuống dưới nước rồi ngoi lên. Thật thích thú phải không ?

Cả lũ nhao nhao :

- Tao , tao nhảy với.
- Cả tao nữa.
- Đợi tao với.

4 thằng còn lại thi nhau trèo lên cây rồi nhảy giống như tôi. Tôi bơi dưới sông, nhìn lên cây thì đúng là không thể nhìn được cười, mỗi thằng một cái quần đùi đang nháo nhác tranh nhau như lũ khỉ . Tôi phì cười vì tính của bọn nó.

" Bùm , ùm .. " , bọn nó đúng là trâu thật, nhảy xong một lần lại quay lên nhảy tiếp, chứ còn tôi thì nhảy một lần xong là đủ mệt rồi. Tôi bơi từ từ , thả mình theo dòng nước, mặc kệ bọn khỉ đang làm trò đó. Đang trôi từ từ thì tôi thấy cạnh bờ sông là bãi đất rộng, có khá nhiều cỏ xanh, trên đó là một đàn vịt chả

biết là ai thả ở đó nữa . Tôi nảy ra ý định lừa đàn vịt này ra sông , ngay lập tức tôi bơi đến chỗ đó, lên bờ, chạy đến gần đàn vịt rồi kêu lên ” hù hù ”, cả đàn chạy tan tác, thi nhau nhảy xuống sông bơi. Tôi đứng đó cười haha nhìn theo, đột nhiên có tiếng nói :

- Cháu ơi, sao lại làm thế ?

Tôi giật mình quay lại, một ông bác chừng 40 tuổi gì đó đi đến. Trong đầu tôi thầm nghĩ ” Chết cm rồi, quả này thì xong rồi ”. Tôi lí nhí nói :

- Dạ dạ... cháu...

- Sao cháu lại lừa vịt của bác như thế , làm thế chúng sợ đấy.

- Cháu xin lỗi bác ạ, lần sau cháu không làm thế nữa (Làm gì còn lần sau mà đòi làm nữa)

- Không sao. Nhớ đừng làm thế nữa nghe chưa.

- Vâng ạ. (Cũng may là gặp ông bác này hiền, chứ nếu gặp mấy thằng thanh niên thì chắc là tôi xác định ăn no đòn rồi).

Chào bác, tôi bơi trở lại chỗ mấy thằng bạn. Bọn nó vẫn còn bơi rất hăng. Tôi lại nghĩ ra ý định trêu thằng Mạnh, cái tội lúc này không gọi tôi dậy. Tôi lặn một mạch đến gần nó, lấy sức tụt mạnh cái quần đùi của nó. Thằng Mạnh hốt hoảng kêu lên :

- Đm. Tao ...

bị tụt quần rồi.

Tôi bơi ra xa nó, cầm cái quần đùi nó giơ lên :

- Haha. Quần mày nè Mạnh. Có giỏi thì bơi theo lấy lại đi.

- Đm. Trả lại cho tao.

Nó nói xong liền bơi đuổi theo tôi. Mấy đứa còn lại thì cười ha hả nhìn theo. Tôi bơi một mạch lên bờ, đứng đó bảo :

- Lên đây tao trả lại quần.

- Nhưng tao không lên được. Trả đây.

- Đé*. Không lên tao không trả.

Giằng co tranh cãi một hồi, cuối cùng thằng Mạnh nó cũng chịu lên bờ. Địch, chả hiểu thằng này ăn gì mà to quá vậy. Dưới cái quần của nó nổi lên một cục to tướng à (Đừng bảo em gay nhé, tại nó đập vào mắt em thôi). Tôi không nhịn nổi cười khi nhìn thấy nó như thế

- Nhanh, trả quần đây.

- Nè. Về đây mà lấy.

Tôi vớt cái quần của nó ra xa. Nó lò dò chạy theo. Mà đúng lúc đó, chả hiểu tại cái số hay sao mà lúc nó gần đến chỗ cái quần thì có mấy em gái đi ngang qua. Chắc là đi học về , nhìn thấy thằng Mạnh như vậy , mấy em kêu lên ” Á ” rồi phi xe đi thẳng. (Hình như nhìn thấy cái phần dưới thì phải).

Tôi chạy thẳng về chỗ bọn bạn, hét lên :

- Thằng Mạnh được mấy em nhìn thấy đang nhặt quần kia bọn mày.

- Đâu đâu.

- Mấy em ấy đi rồi. Lại còn kêu “á ” lên nữa chứ

- Chắc thấy hàng thằng Mạnh khủng quá nên kêu chứ sao. Haha

Thằng Mạnh không biết giấu mặt vào đâu, quay về mặt nó cứ đàn thối ra :

- Đm. Thằng T. Tại mày mà tao không biết giấu mặt đi đâu được.

- Haha. Đẳng nào mà cũng có quen mấy em ấy đâu. Việc gì phải sợ.

- Ờm. Thì cũng phải giữ hình tượng chứ.

- Ồi. Mà mà cũng có hình tượng để giữ hả. Haha

Chốt xong câu đấy thì nó im luôn. Mấy đứa tắm thêm một lúc nữa thì cũng 4h30 5h rồi. Trời cũng đã muộn, bọn tôi lên xe ra về.

- Lần này tắm vui thật đấy. Vừa vui vừa sướng khoái.

- Tao chưa, lần sau không tắm với thằng T nữa, không thì có ngày tao chết lúc nào không biết.

- Haha. Không cần sợ tao thế đâu mà Mạnh.

Trên đường đi về nhà mà nó vẫn còn lảm bảm nhắc đi nhắc lại chuyện đó, đúng là hết thuốc chữa. Buổi tối, bọn tôi vẫn ăn cơm nhà cô thằng Ngọc. Dự định là sáng mai sẽ về sớm để đi học.

Xong bữa cơm. 5 thằng rủ nhau đi dạo quanh làng. Chắc, đúng là làng quê buổi tối thật yên bình. Bọn tôi đang đi qua một đoạn rẽ, chỗ này dày đặc tre làng, vì đang có gió nên kêu xào xạc. Tôi hơi rợn tóc gáy (vốn dĩ tôi bị nhát ma từ nhỏ), đã thế thằng Ngọc còn kể thêm :

- Chỗ này ngày xưa tao nghe cô chú kể là có người tự tử ở đây, cái đầu được treo lên trên ngọn tre đó.

Vãi lờ. Tôi bắt đầu thấy lo lo, biết đâu tý nữa có con ma nó thò đầu ra thì sao? Bọn nó hình như biết tôi sợ nên càng kể thêm, mỗi thằng một câu, thì nhau nói cạnh tôi. Mẹ sự bọn nó, tý tôi bị ma bắt đi thì sao? Đang lo thì " Hù "

Một cái đầu trắng hếu hiện ra trước mặt tôi, tôi gào lên :

- Á. Ma, sợ vờ lờ.

Nói xong thì ù té chạy luôn. Bỏ lại đằng sau bọn nó cười lăn lộn. Chạy về nhà, tôi lên phòng, ngồi suy nghĩ một lúc thì mới biết là mình bị troll, đỡ mờ, chắc chắn là thằng Mạnh nó bày trò rồi, chắc để trả thù tôi buổi chiều đi bơi đây mà. Đợi lúc bọn nó về, tôi nói :

- Lúc này bọn mà trên tao đúng không ?

- Đâu. Ai biết.

Bọn này không giấu được tôi, vì khi nhìn bọn nó vừa nói vừa cười là tôi đã biết rồi.

- Haha. Thằng Mạnh nó chủ mưu đấy. (Thằng Ngọc nói)

- Tao biết thừa rồi. Thôi, tao cũng không quan tâm làm gì. Hờ hờ.

- Lúc mà chạy đi đúng là bọn tao không nhịn cười được. Nhìn tếu vờ lờ.

- Ờm. Bọn mà biết tao sợ ma từ bé rồi còn gì

- Thôi. Tạm gác vụ ma miếc sang một bên. Giờ đánh bài đi.

Thằng Ngọc lấy bộ bài ra, bọn tôi chơi ù liền một mạch đến 10h. Đúng là mệt thật, tôi lên phòng ngủ trước, một lúc sau thì bọn nó cũng lên theo. Ngày chủ nhật này đã tiếp thêm sức lực cho tôi, tôi quyết tâm vào tuần mới tôi sẽ thực hiện kế hoạch của mình, tuyên chiến với thằng H để xem thằng nào sẽ chiến thắng, cứ đợi đó H à... Tao sẽ chơi với mà đến cùng...

35. Chương 35

Sáng hôm sau. 5 thằng phóng xe về sớm, đi từ 5h thì 6h30 đến nơi. Tôi cuống cuống lấy sách vở, thay quần áo rồi lại phi từ nhà lên trường. Đến trường thì đã 7h rồi. Chắc, cổng khóa cmnr, thôi đành bỏ tiết 1 chờ ra chơi rồi vào trường vậy.

Ngồi la cà ở mấy quán ăn sáng cạnh trường, đầu tôi nghĩ không biết mấy thằng trời đánh kia đã lên lớp chưa nữa? có khi mệt quá bọn nó bỏ hết rồi cũng nên.

5'.10'... rồi 45' cũng trôi qua. Cổng trường mở, tôi nhanh chóng lao lên lớp.

" Uych " . Tôi va vào một ai đó, hình như là cờ đồ thì phải? Tôi luống cuống đến bên cạnh bạn ấy và nói :

- Xin lỗi nhé. Tại mình vội quá , bạn có sao không ?

- Em không sao.

Không sao là tốt rồi, tôi ba chân bốn cẳng tốt đi luôn , sợ bị ghi vào sổ trực tuần. Đúng như tôi nghĩ, vừa chạy thì nghe tiếng gọi phía sau :

- Anh ơi, anh học lớp nào thế ?

Ngủ gì nói ra để bị ghi, tôi quay đầu lại nói bừa :

- 12D.

Tốt vào lớp, vừa vào chỗ ngồi thì trống vào tiết 2, đúng là may mắn.

Xem nào, tiết 2, a, là tiết Tin học. Thôi rồi, lại được chơi rồi. 5 thằng kéo lên phòng tin, mỗi thằng chọn một máy ngồi. Phòng tin chả hiểu sao hôm nay lại không có mạng, chán chết đi được. Bọn tôi đành chơi tạm AoE, 5 thằng chia 2 team, tôi, thằng Ngọc với thằng Thuận một team, 2 thằng Mạnh, Tùng đánh giỏi thì cho bọn nó chấp chúng tôi.

Bắt đầu nào. Lúc đầu thì mọi chuyện diễn ra cũng rất bình thường, cho đến khi lúc tôi đang lừa voi về nhà thì bị húc chết cm nó thằng dân, theo phản xạ tự nhiên, tôi thốt lên một câu :

- Vãi l*n, chết mẹ thằng dân rồi.

Cả lớp quay lại nhìn tôi tròn mắt (lúc đó tôi đang đeo headphone nên nói hơi to). Thằng Ngọc ngồi cạnh tôi nói :

- Đm. Mày nói to thế.

Ông thầy nhìn tôi, trong đầu tôi thầm nghĩ (quả này xác định rồi). Đúng như dự tính, ông xuống mời tôi lên phòng hiệu trưởng nói chuyện. Tôi bước đi mà trong lòng nặng trĩu, ánh mắt cầu cứu mấy thằng bạn nhưng vô ích, bọn nó thì làm được gì đây?. Lê bước lên phòng hiệu trưởng, tìm tôi đập thình thịch (Vì đây là lần đầu tiên từ năm lớp 10 đến giờ tôi bị gặp hiệu trưởng). Phòng hiệu trưởng đây rồi, tôi bước vào. Thầy hiệu trưởng ngồi đó (Thầy rất béo và có mái tóc xoắn đặc trưng, bọn tôi thường gọi thầy là Gấu Lớn)

- Em ngồi xuống đi.

- Dạ.

Tôi ngồi xuống ghế mà vẫn không hết run.

- Em có biết nhà trường cấm học sinh nói tục không?

- Dạ, em biết ạ.

- Thế sao em lại vi phạm.

- Dạ. Tại vì....

Tôi trình bày một hồi, nói mỗi cả mồm, cuối cùng thì thầy cũng hiểu là do vô tình nên tôi mới nói vậy chứ không phải cố ý. Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ , thầy nói :

- Được rồi, em về lớp đi. Nhớ lần sau đừng làm thế nhé.

- Vâng ạ.

Tôi chào thầy rồi nhanh chóng về lớp. Vào lớp, mấy đứa nhao nhao hỏi tôi :

- Thế nào. Có làm sao không ?
- Không sao. May vãi bọn mày ạ, tao mà không nói chuẩn thì bị viết bản kiểm điểm cmnr.
- Nước chè ở phòng thầy có ngon không ?
- Ờ nhỉ. Tao quên mất không uống, hờ hờ. Thôi thì lần sau uống vậy (Nói thế thôi chứ làm gì còn dám tái phạm lần 2 nữa)

Tiết 3, bọn tôi được nghỉ tiết do giáo viên phải đi công tác, chưa có người dạy thay. Cả lớp như đàn ong vỡ, gào hét , nghịch ầm ĩ đến nỗi cô ở lớp kể bên phải sang nhắc cả lớp trật tự. Nhưng hình như lời cô nhắc là vô ích thì phải, được một lúc im lặng thì lại ào ào lên, đúng là bất trị. Ngày Noel sắp đến, các đôi yêu nhau thì bàn nhau đi chơi như nào, sẽ tặng nhau quà gì... Đấy, ví như cặp thằng Thuận với con Thảo kia, 2 đứa lúc nào cũng xúm xít lấy nhau không rời. Noel càng đến gần, tôi càng có cảm giác khác lạ... Tôi bỗng nảy ra một ý tưởng :

- Ê. Chúng mày, Noel này đóng giả làm ông già Noel không ?
- Để làm gì?
- Để phát quà chứ còn cái gì nữa ?
- Thôi đi ông tướng, tiền đâu mà mua quà cho đủ .
- Tặng chị em trong lớp với người yêu mình thôi, có nhiều lắm đâu?
- Tính xem hết bao nhiêu ?

Mấy đứa chụm đầu vào tính toán một hồi, cuối cùng thằng Mạnh hét lên :

- Một triệu .
- Một triệu cho cả lũ à.
- Không, chỉ riêng con gái lớp mình là một triệu, còn thằng nào đánh lể hay gì thì chắc là phải thêm tiền.

20 đứa con gái mà một triệu? mỗi đứa 50k tiền quà, ặc.

Thế nhưng chúng tôi vẫn bấm bụng góp tiền mua quà tặng bọn nó. Dù gì cũng là bạn học cùng 3 năm rồi mà, đã tặng quà hôm 20-10 rồi thì giờ phải tặng tiếp, chứ bỏ dở thì kì lắm. Kế hoạch đã vạch ra, giờ là khâu góp tiền. 5 thằng mỗi thằng 200k.(Cứ thêm 2 3 lần như này thì tôi đảm bảo thằng nào cũng sẽ bị viêm túi à xem). Chợt nhớ là lớp còn một thằng, thằng H. Tôi gọi nó :

- H. Mày có góp tiền mua quà không ?
- À...ừ...có. Đây, tiền tao đây.

Nó vừa nói vừa rút tờ 200k đưa cho tôi. Tôi cầm lấy tiền từ tay nó, thấy nó do dự, chắc là định mua quà cho ai đấy mà. Còn ai ngoài Quỳnh nữa. Tôi trở lại chỗ nhóm bạn, tôi bảo :

- Đây. Thêm 200k nữa là 1tr2 nhé.
- Ủa. Sang vậy.
- Lần này tao không mua quà nữa đâu, bọn mày cứ thằng khác đi.

Đùn đẩy một hồi thì thằng Tùng phải đi (bởi vì lần trước nó bảo khi nào có việc thì để nó làm).

Tan học, tôi có chút việc nên phải về muộn. Trên đường về, tôi thấy thằng H rẽ vào một cửa hàng bán đồ sinh nhật. (Quái, nó làm gì mà lại vào đây nhỉ ?) Tò mò, tôi bám theo nó, giả vờ như cũng đi mua đồ. Không khí Noel đang tràn ngập khắp nơi, cửa hàng bán đầy đồ liên quan đến Noel : xe kéo, tuần lộc, ông già Noel đồ chơi, tất, mũ.... đâu đâu cũng toàn thấy màu đỏ và trắng. Những cây thông treo đầy quả cầu đủ màu sắc, những đứa trẻ đang háo hức đi cùng bố mẹ chọn quà Noel...

Tôi lén đi theo thằng H, thấy nó dừng lại trước quầy bán khăn quàng cổ, nó chọn một cái khăn màu đỏ trông rất sặc sỡ, tôi thấy nó vừa cầm món quà vừa mỉm cười. Rời khỏi cửa hàng, bám theo nó riết tôi cũng

biết được ý định của nó, nó rẽ vào một quán Cafe sữa bên đường, tôi thấy nó nói gì đó với anh phục vụ và chỉ vào một cái bàn. Đường như nó định mời Quỳnh ngồi ở đó cùng nó . Tôi ...

nhếch mép cười và nghĩ ” Còn lâu ông mới để mày làm thế nhé, cứ chờ đó ” . Tôi bỏ về, chẳng cần biết nó làm gì nữa.

Ngày Noel, tiếng chuông vang lên ở khắp mọi nơi. Bọn tôi lên lớp sớm hơn thường lệ, thay quần áo Noel để gây bất ngờ ấy đứa con gái trong lớp.

- Nhanh nhanh bọn mày, sắp vào lớp rồi.

- Đây đây.

- Quà đâu. Thằng Tùng mua đủ chưa.

- Rồi. Tao chuẩn bị xong hết rồi.

- Nào, chuẩn bị vào nhé.

Bọn tôi chờ trống điểm giờ 15' vang lên, 5 thằng chạy vào lớp trong bộ dạng của 5 “anh” già Noel. Thằng Mạnh hét toáng lên :

- Chúc các bạn nữ lớp mình có một ngày Noel vui vẻ, hạnh phúc.

Mấy đứa con gái vỗ tay ầm ĩ , chắc là quá bất ngờ . Bọn tôi chia nhau đi phát quà ỗi đứa, phát vừa xong thì thầy chủ nhiệm vào lớp (Ặc ?)

Rất may thầy là người rất hiểu tâm lý học trò nên thầy không trách phạt mà chỉ nói :

- Nào, các bạn nam tặng quà xong rồi thì đi thay quần áo đi rồi còn vào học nhé.

Bọn tôi vâng dạ rồi chuẩn luôn. Yeah, kế hoạch thành công mỹ mãn. Việc chung đã xong, bây giờ là đến phần việc riêng. Tôi nói với bọn bạn :

- Tý nữa xong buổi học bọn mày đi cùng tao.

- Để làm gì ?

- Để giúp tao chứ còn làm gì nữa.

- À à.. bọn tao hiểu rồi. Hehe. Được , anh em sẽ giúp hết mình.

Thay quần áo xong , bọn tôi trở lại là những con người bình thường . Tôi ngồi học mà cảm thấy thời gian trôi chậm quá, thằng H cũng cảm thấy như tôi thì phải, tôi thấy nó cứ đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại quay xuống lớp nhìn đồng hồ. 8h25. Chắc , chỉ còn 3 tiếng nữa thôi là tôi sẽ lấy lại những gì mà tôi đã mất trong thời gian vừa qua, 3 tiếng cho cuộc chiến bắt đầu, 3 tiếng quyết định tất cả...

wapsite TuoiXiTeen.Mobi. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

TuoiXiTeen.Mobi - Thế giới đích thực trên di động.

36. Chương 36

Giờ ra chơi tiết 4 , đang nằm gục xuống mặt bàn thì tôi thấy thằng H hí hoáy viết gì đó vào giấy, xong rồi mỉm cười, được một lát thì nó đi ra ngoài. Tôi nhào người sang chỗ nó, cầm lấy mảnh giấy mà nó đút vào ngăn bàn lúc nãy mở to con mắt mà đọc : ” Chỉ tý nữa thôi là mình sẽ tỏ tình, hồi hộp quá ” Ồ la la, hóa ra là vậy hử. Hóa ra là thằng H dự định tý nữa sẽ tỏ tình, hay quá, biết trước kế hoạch của nó cũng có lợi cho tôi. Tôi đút vội mảnh giấy lại vào ngăn bàn vừa lúc nó vào lớp, may mà nó không nhìn thấy.

Ngồi trong giờ, tôi nghĩ ” Mày cứ hi vọng đi, rồi tao sẽ dập tắt mọi hi vọng của mày. Haha ” , tôi quay sang nhìn nó một cách gian xảo. Nó vẫn cứ ngồi đọc sách mà không hề biết có người đang âm mưu đánh bại nó.

Tùng...tùng... trống hết tiết 5 vang lên. Tôi gọi ngay mấy đứa chiến hữu ra một góc :

- Thế này nhé, tý nữa tao mang quà đi xin lỗi em, thì bọn mày đứng ở ngoài hò hét để tăng thêm phần kịch tính. Còn thằng Mạnh, tao quý mày lắm nên mới giao ày nhiệm vụ này, thấy thằng H đến thì ngăn nó lại, biết chưa?

- Ok sir. Em đã rõ nhiệm vụ.

- Được rồi, giờ bọn mày đi cùng tao lấy đồ chuẩn bị nào.

Tôi đi lên kí túc, vào phòng một thằng bạn lớp bên. May mà có thằng này ở kí túc chứ mấy món quà tôi mua không biết để ở đâu nữa.

Cầm món quà với bó hoa , tôi đi từ từ xuống bãi để xe của trường. Lúc này đang tầm tan học, học sinh đứng lấy xe đông vô kể. Nhìn cái cảnh đó tôi cũng thấy hơi run run, tự nhiên bây giờ mà xuất hiện trước cả đồng người với bộ dạng như vậy thì có lẽ là hơi ” ấy ”... Thấy tôi do dự, bọn bạn ở sau liền tiến tới luôn :

- Nhanh luôn đi T. Cố lên.

- Mày không nhanh là bị cướp đấy.

- Vào luôn. Bọn tao ủng hộ mày.

Nghe được mấy lời đó, tôi như tiếp thêm sức. Đúng, phải tiến lên chứ nhỉ, vì tình yêu của mình mà. Hít một hơi thật sâu, tôi từ từ bước đến chỗ em. Tôi xuất hiện như một sinh vật lạ, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi và mấy thằng bạn đi sau. Em lúc này đang mãi nói chuyện với bạn nên không để ý, mãi đến khi có tiếng reo hò vang lên, em mới quay lại và nhìn thấy tôi. Tôi đi chậm rãi, từng bước từng bước đến bên em.

- Quỳnh. Cho anh xin lỗi về việc mình đã làm nhé, hãy cho anh được tiếp tục yêu em.

Nói xong, tôi đưa bó hoa ra trước mặt em và quỳ xuống (Đáng nhẽ lúc đầu tôi không định quỳ đâu, tại bọn bạn bảo nếu quỳ xuống thì sẽ gây được ấn tượng mạnh và cơ hội thành công sẽ cao nên tôi mới làm)

Đám đông bắt đầu phấn khích dần, mấy thằng bạn của tôi làm đúng nhiệm vụ của mình, hò hét ầm ĩ :

- Em ơi đồng ý đi, tha lỗi cho thằng T đi.

- Hú hú, thằng T nó thật lòng đấy. Haha

- T ơi cố lên.

Càng dần bọn nó càng nói năng lung tung hơn. (Đệch, ông bảo bọn mày cố vũ chứ có bảo bọn mày kích động đâu)

Đứng trước tình cảnh đó, tôi thấy em lặng yên nhìn tôi, ánh mắt của em như một lời trách móc, có lẽ trách tôi đã quá vô tâm để bây giờ mới làm như thế này. Bất chợt, nước mắt của em trào ra, em khóc, tôi không biết là em khóc vì điều gì? Vui sướng? Hạnh phúc? Hay là nỗi buồn? Không thể tìm được câu trả lời. Cánh tay tôi tự động ôm lấy em , em gục vào vai tôi và khóc một cách ngon lành. Toàn bộ đám đông vỗ tay reo hò trước cảnh tượng đó. Tôi thực sự rất vui , vui vì đã làm em hết giận, vui vì đã nhanh tay hơn thằng H. À, thằng H, này giờ tôi không thấy nó nữa, có lẽ nó đã bị thằng Mạnh chặn đứng như kế hoạch rồi. Vừa mới nghĩ thế thì quay đầu lại thì đã thấy thằng H đứng ở một góc, nó nhìn tôi với ánh mắt vô cùng khó chịu . Tôi cũng ném lại cho nó ánh mắt không hề chịu thua, nó quay đi một cách vội vã. Tôi chắc chắn rằng sự việc hôm nay chưa thể làm nó từ bỏ em, nhưng tôi sẽ chiến đấu với nó tới cùng để xem ai sẽ là người thắng cuộc trong trò chơi này.

Ôm nhau một hồi thì tôi đưa em đi chỗ khác để tránh trường hợp đáng tiếc xảy ra. Mọi người cũng tản dần và ra về. Tôi và em đã nói chuyện rất lâu ở trên lớp, trong khoảng thời gian đó, tôi đã nói rằng tôi rất nhớ em, thức sự là như vậy. Em chỉ lặng người , dựa vào tôi mà nghe những dòng tâm sự của tôi. Tôi đã nói

một hồi mà không hề nghỉ, dường như lúc đó tôi không còn biết làm gì khác ngoài việc nói hết những suy nghĩ đã kìm nén trong tôi thời gian qua.

12h. Bảo vệ khóa cổng, chúng tôi mới rời khỏi trường. Tôi vẫn như thường lệ, đi cùng em về đến tận nhà rồi mới quay về.

Bữa cơm trưa hôm đó tôi ăn rất ngon miệng (đúng là tâm trạng vui ăn gì cũng ngon) . Ăn xong, tôi làm một giấc ngon lành đến tận 4h luôn. Mở mắt dậy thì thấy thằng anh của tôi đang ngồi trước máy tính từ lúc nào rồi. Tôi nhồm dậy hỏi :

- Ô. Anh về lúc nào thế?
- Lúc này khi mà đang ngủ đây.
- Sao anh lại về?
- Thích thì anh về. Có làm sao đâu.
- Anh nói dối. Anh làm gì phải người như vậy.
- Haha. Đúng là không dối được thằng em anh. Anh về vì có chuyện muốn nói với bố mẹ.
- Chuyện gì thế ?
- Mà còn bé thì biết gì.
- Đây , em 18 tuổi rồi đó anh biết không ?
- Anh biết, nhưng với anh mà vẫn chỉ là thằng em bé của anh thôi. Haha
- Em chịu, không cãi với anh nữa. Hôm nay tâm trạng đang vui nên em bỏ qua đó.
- Có chuyện gì mà vui? kể anh nghe.
- Tại sao em phải nói cho anh chứ. Anh có kể chuyện của anh cho em đâu.
- Nói đi, rồi anh kể cho..
- Đây này, anh nghe cho rõ nhé, em vừa làm vụ kinh điển xong đó.

Tôi kể lể một hồi với thằng anh, ổng lúc thì trầm ngâm suy nghĩ, lúc thì lại vỗ đùi cái đét mỗi khi tôi kể đến sự việc gay cấn nào đó. Blah...blah... cuối cùng thì tôi chốt một câu :

- Đó. Như vậy đó.
- Mà làm thế là đúng, nhưng liệu có mất tình bạn của mà không?
- Ý anh là em với thằng H á. Em muốn làm bạn với nó nhưng nó lại không muốn thì biết làm sao?
- Dù gì thì cũng là bạn cùng lớp. Mà làm gì cũng nên cẩn thận chút, nhớ chưa.
- Em biết rồi. Anh kể việc của anh đi.

Ổng bắt đầu lảng đi, giả vờ đứng lên ra ngoài có việc :

- À. Để tối anh kể cho. Giờ anh bận việc.
- Anh lại đánh trống lảng rồi.

Không để tôi nói hết câu, ổng đã đi ra ngoài. Tôi ngồi một mình trong phòng, cười một mình vì sự ngốc nghếch của tôi, đã bị ổng lừa bao nhiêu lần rồi mà vẫn chưa chừa.

Haha. Thôi không sao, anh em với nhau thì không nên tính toán. Tôi ngồi vào máy, làm vài trận dota cho niềm vui nhiều thêm nào....

37. Chương 37

Ngày 24-12. Không khí Noel đã ở rất gần rồi. Tôi đang ngồi uống cafe cùng thằng anh thì điện thoại báo có tin nhắn của em : ” Tối nay anh đưa em đi chơi nhé ”

Rep lại ngay : ” Anh biết rồi cưng , cứ ở nhà mà chờ anh ”

Hí hửng tối nay đi chơi, về nhà làm hết mọi việc nhà để tối mẹ cho đi. Quét nhà, lau nhà , rửa bát.... Mẹ tôi thấy tôi hôm nay lạ lạ liền nói :

- Thằng này hôm nay bị dở à mà đi làm hết việc nhà thế.
- Con không bị dở đâu, con làm hết để tối nay đi chơi đấy.
- Mà là mày gian lắm đấy. (Mẹ nhìn tôi rồi cười).

Hì hục hì hục cả buổi cũng làm hết việc. 3 tầng nhà sạch sẽ, bát được rửa hết...

Phù, mệt thật. Làm xong thì cũng buổi trưa rồi, mẹ gọi tôi xuống ăn cơm.

Bữa cơm hôm đó cả gia đình tụ họp đầy đủ nên rất vui. Hóa ra chuyện mà anh tôi muốn nói với bố mẹ tôi là anh chuẩn bị lập gia đình, muốn về bàn bạc với bố mẹ. Tôi nói chen :

- Anh cưới xong rồi dẫn chị dâu về đây ở cùng cho vui nhé.
- Thằng này, chỉ được cái nói lung tung (Bố tôi nói).
- Đâu. Con nói thật lòng mà.
- Được rồi. Để khi nào anh cưới thì anh đưa chị dâu về ở cùng mày, được chưa. (Ông nói đùa đấy mà).
- Thế con đã xem xét gia đình nhà đó chưa ?
- Dạ. Con tìm hiểu 3 năm nay rồi ạ. Cô ấy rất dịu dàng, đảm đang, con gái nhà lành nên bố mẹ yên tâm đi.
- Việc hôn nhân là chuyện đại sự nên phải tính thật kĩ nghe con. Chuyện này để bố mẹ xem xét bàn bạc rồi quyết định sau.
- Dạ. Vâng. (Lớn rồi mà ngoan thế nhỉ, ngoan hơn cả mình)
- Cả nhà ăn đi, nhanh không con ăn hết thức ăn bây giờ.
- Haha. Mày mà ăn hết được chỗ thức ăn này thì anh cũng mừng lắm, người gì mà gầy tong teo như con tép vậy.
- ...

Em có biết đâu. Ăn nhiều mà nó không béo được.

- Mày phải chăm tập thể dục đi, suốt ngày chúi đầu vào điện tử thì làm sao mà béo được.
- Chịu, em lười tập lắm. Lạnh.
- Thế thì mày còn nói làm gì nữa. Còi rắng chịu đi.
- Xì. Em không cần anh giúp, rồi sẽ có ngày em béo hơn anh cho coi.
- Anh đang mong ngày đấy đây. Haha

Tôi và anh tôi cùng bố mẹ nói chuyện không biết chán. Bữa cơm trưa tàn, mỗi người lại quay về chỗ của mình. Bố tôi thì ngồi xem TV, mẹ tôi thì sang nhà bà tôi tán phét, tôi thì tót lên phòng chơi điện tử, ông anh thì ăn xong không biết lại chuẩn đầu rồi.

Đang mãi chơi game thì chợt nhớ ra là tối nay là tối Noel. Chậc, tý nữa thì quên. Xem nào, Noel năm nay đã không còn FA, vậy nên tặng quà gì đây nhỉ?Đầu cả đầu, có khi cứ như mấy năm trước Noel toàn một mình không bị suy nghĩ mua quà nào có khi lại hay.

À, nhớ ra rồi. Tôi nhớ có lần em bảo thích bộ găng tay - khăn quàng cổ in hình Năm Lùn mà em yêu thích, được, mình sẽ mua tặng em món quà đó, đảm bảo là em sẽ rất thích đây.

Lò dò ra mấy tiệm quần áo thời trang gần nhà. Đi một vòng mà mãi chẳng thấy mấy món đồ mà tôi cần, chả nhẽ lại có người mua rồi sao? Đảo mắt khắp cửa hàng, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy thứ mình cần. Một đôi găng tay - khăn quàng rất đẹp đang được bày ở tủ kính phía gần cửa ra vào. Chạy vội đến đó hỏi chị bán hàng :

- Chị ở. Cái găng tay với khăn quàng này bao nhiêu thế chị.

- 2 cái đó 300k đó em. Em mua đi, rất đẹp đấy.

Tôi lục ví, xem nào, may quá, còn tận 500k lận. Thế là tôi bảo chị ấy :

- Chị gói 2 cái đấy vào hộp cho em. Dán xung quanh đẹp đẹp vào nhé chị.

- Ừ. Chị biết rồi. Mà em mua tặng bạn gái phải không (Chị vừa nói vừa cười nhìn tôi).

Tôi đỏ mặt, ậm ừ nói cho qua.

- Có việc gì phải ngại đâu, cứ nói ra, bạn trai tặng bạn gái mình là chuyện bình thường mà. Haha

Trong lúc chờ đợi chị bán hàng gói quà, tôi nói chuyện với chị và cảm thấy chị là người rất vui tính và dễ gần, chị còn bảo cho tôi mấy câu nên nói khi đi với bạn gái nữa, tuyệt vời... Bọc xong gói quà, chị đưa cho tôi, tôi đưa chị tờ 500k, chị bù lại tôi 200k. Khi tôi cầm quà ra khỏi chị còn nói với theo :

- Giáng sinh vui vẻ nhé em.

Tôi quay lại cười và nói :

- Chị cũng thế nhé.

Đúng là người tốt, không biết bây giờ còn bao nhiêu người được như chị bán hàng ấy nữa. Cuộc sống giờ thay đổi nhanh quá làm bản chất con người cũng bị cuốn theo, không còn được thuần khiết như xưa...

Thôi, suy nghĩ lung tung thế là đủ rồi. Cầm món quà trong tay, tôi vui mừng suy nghĩ đến một buổi tối Noel lãng mạn, thứ mà bao lâu nay tôi chỉ thấy trong trí tưởng tượng của mình. Sau 17 năm giá lạnh đêm Noel, cuối cùng ông trời cũng ban phúc cho con, để con được đón đêm Noel thứ 18 trong hạnh phúc và ấm áp.

Trên đường về nhà, tiếng chuông giáng sinh vang lên khắp nơi. Trẻ con thì nhau đội những chiếc mũ của ông già Noel, tay cầm những viên kẹo mút đủ màu.. Đâu đó là những đôi trai gái đang tình tứ đi cùng nhau mua đồ đón Noel, kìa, ông già Noel đang phát quà kìa....

Không khí ngoài trời giá lạnh nhưng trong lòng tôi đang rất ấm áp. Bởi vì tôi biết, năm nay tôi sẽ không cô đơn một mình, tôi biết rằng em sẽ luôn bên tôi, chỉ vì một lẽ duy nhất : TÔI YÊU EM và EM CŨNG YÊU TÔI.

38. Chương 38

8h tối, tôi có mặt ở trước nhà em, như thói quen thường lệ, tôi gọi vọng vào :

- Quỳnh ơi đi thôi.

- Chờ em một tý.

Chắc, con gái mà bảo chờ một tý thì lâu lắm à. Đang định lấy con điện thoại cùi bắp ra chơi game trong lúc chờ đợi thì giọng bố em vang lên :

- T đấy à cháu. Sao lại đứng ngoài thế, vào nhà đi.

Hì hi, mừng quá, được bố em gọi vào. Chớp thời cơ tôi tót vào trong luôn chứ đại gì đứng ngoài cho lạnh. Vừa mới ngồi vào chỗ thì bố em đã hỏi tôi :

- Lại rủ Quỳnh đi chơi hả. (Haha, đúng là cùng là nam giới với nhau nên hiểu nhau ghê)

Tôi cười hì hì trả lời :

- Dạ vâng ạ.

- Đi chơi bác không cấm, nhưng đi phải về trước 10h , nghe chưa.

- Vâng ạ. Về chuyện đó thì cháu đảm bảo với bác luôn.

2 bác cháu ngồi nói đủ mọi thứ, mà cũng may có bác trò chuyện với tôi, chứ nếu không ngồi một mình ngoài đó chơi game chờ em thì chắc là mốc cả mặt lên ấy chứ (mình đùa tí thôi, chứ chờ em thì mình chờ bao lâu cũng được). Đang bốc phét hăng với bố em thì em xuống :

- Hihi. Bốc phét vừa thôi ông tướng. Đi thôi.

Tôi đứng dậy chào bố em rồi cùng em đi ra. Ra khỏi cổng, tôi giả vờ dối :

- Bảo người ta chờ một tý mà gần 30' rồi nè.

- Ngoan nào, tại em muốn đi cùng anh phải xinh đẹp hơn thường ngày một tý.

- Bình thường em xinh sẵn rồi mà. Hehe. (Lại giả giọng nịnh nọt)

- Hứ. Anh chỉ được cái nịnh hót là giỏi thôi à. Em phải làm thế để khi đi đường anh không nhìn người con gái khác, biết chưa hả.

Nói rồi em nhéo lưng tôi một cái rõ đau.

- Ái đau, anh biết rồi mà.

Bây giờ tôi mới để ý, tối nay em đeo chiếc nơ con bướm màu đỏ trông thật đẹp, nó rất hợp với áo khoác cùng màu của em. Chưa hết, mùi nước hoa tỏa ra từ em thật quyến rũ, tôi cứ hít hoài như con mèo ngửi thấy mùi cá rán vậy.

Bỗng ” cốc ”, em gõ nhẹ vào đầu tôi và nói :

- Làm gì mà anh ngủ rũ vậy.

- Tại mùi nó hấp dẫn quá à.

- Hi. Hấp dẫn thì cũng đừng làm như thế nữa nghe chưa, không người ta lại tưởng anh bị sao đó.

- Haha. Anh biết rồi.

- Mình đi thôi anh.

Em vừa quay đi thì tôi cầm tay em kéo lại, em bị mất đà nên ngã về phía tôi. Chắc, tình cảnh lúc này đúng là mặt đối mặt à, môi tôi cách môi em chỉ một khoảng ngắn tí ti. Đúng lúc chuẩn bị đến đoạn cao trào , nước sôi lửa bỏng thì

” cạch ”, có tiếng mở cửa, bố em bước ra ngoài sân để đổ ầm chè đã nguội, thấy chúng tôi trong tư thế đó, bố em hình như cũng hiểu ra phần nào, nhưng cùng là nam giới nên bố em chắc cũng hiểu nên chỉ nói nhẹ nhàng :

- Sao còn chưa đi chơi mà còn đứng đây ôm nhau hả.

Cả tôi lẫn em đều ngại ngùng về điều đó, tôi nhanh miệng nói :

- Dạ. Chúng cháu đi bây giờ ạ, lúc này đường đông quá nên phải chờ đến tầm này đi nó mới đỡ bị tắc đường.

Không biết bố em nghĩ như nào nhưng tôi chỉ thấy bố em cười mỉm rồi quay trở vào nhà, chắc là mỉm cười vì cái lí do củ chuối của tôi.

- Thót tim quá, híc.

- Tại anh ý, cứ tùy tiện hành động thôi à.

- Thôi mình đi nào em.

Đưa em qua các con phố, qua những hàng quán ban đêm. Không khí Noel đang tràn ngập khắp mọi nơi. Tôi đưa em đến nhà thờ để cùng nhau cầu nguyện (cũng đủ theo người ta tít). Loay hoay mãi tôi cùng tìm được chỗ để xe, híc, giờ này đông người quá nên tìm được một chỗ trống cũng khó.

Tôi và em cùng bước bộ lên nhà thờ, nhìn quanh thấy đâu đâu cũng toàn các cặp đôi vừa đi vừa nắm tay nhau, chả nhẽ mình có gấu lại không nắm, thế thì khác gì thằng ngu? Tôi nghĩ thế rồi đưa tay của mình xuống cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em. Em giật mình nhưng rồi cũng để yên cho tôi cầm , vì tôi biết rằng em thích thế. Bàn tay em không quá ấm nhưng cũng đủ để tay tôi không cảm thấy giá lạnh như những năm trước, một cảm giác ấm áp mà tay em đã truyền cho tôi, nó ấm áp hơn tất cả túi sưởi hay lò sưởi mà tôi đã từng biết. Phải chăng đây là cảm giác mà con người khi yêu thường trải qua? Tôi không thể giải thích được, chỉ biết rằng khi cầm tay em, tôi không nói nên lời, nhưng tôi biết rằng cả em và tôi đều chung mạch suy nghĩ với nhau...

Đến nhà thờ thì vừa kịp lúc mọi người cầu nguyện, tôi dẫn em vào đại sảnh, 2 đứa chọn một chỗ trong đó và bắt đầu cầu nguyện như mọi người. Tiếng chuông vang lên, kèm theo đó là lời nói của Cha xứ. Tôi nhắm mắt cầu nguyện trong miệng, đại loại là cầu mong sức khỏe, tình yêu, học tập của tôi luôn luôn thuận lợi. Lúc tôi cầu xong, quay sang em thì thấy em vẫn đang nhắm mắt và lẩm nhẩm, chắc, không biết cầu gì mà lâu thế nhỉ. Rất tò mò nhưng tôi không muốn hỏi, vì tôi muốn để mỗi người có một sự lựa chọn riêng của mình, không phải ràng buộc lẫn nhau.

Đang đi ra ngoài cửa nhà thờ thì bắt gặp ngay mấy thằng bạn chí cốt đang đi chơi với gấu của mình. Thôi xong, tránh ngay bọn này mới được, nếu không thì lại bị xoáy mắt. Chưa kịp đánh bài chuẩn thì đã có thằng phát hiện ra tôi và nói :

- Ê. Tụi mày, thằng T kia.

Thế là cả lũ chúng nó kéo đến cạnh tôi, mỗi thằng một câu nói vào tai tôi :

- Thế mà bảo là tối bạn nhé.

- Đm, thằng T đánh lẻ hả.

- Thằng này không xử không xong rồi. Haha

Chết tiệt thật, lúc không cần chúng nó thì bọn nó lại nhào tới là sao? Làm sao đây? À , nghĩ ra cách rồi, tôi giả vờ vui vẻ nói với bọn nó :

- A , trùng hợp thế nhỉ, gặp nhau ở đây, anh em tụ tập đi chơi đi.

Biết ngay là đứa nào cũng định giành thời gian cho gấu mà, thằng nào thằng nấy chối đây đây.

- Ồ, xem nào, tít nữa tao bạn rồi.

- Tao chuẩn bị về bây giờ.

- Tao bị lạnh rồi.

Bố khỉ chúng mày, chỉ giỏi ngụy biện thôi. Thế là chúng nó không ai bảo ai tự động tản đi hết, hay quá à.

Giải quyết xong mấy đứa đó, tôi và em hòa vào dòng người đông đúc đi về trung tâm thành phố, nơi mà những trò chơi, những bữa tiệc Giáng sinh, những tiếng chuông, những ông già Noel với bộ đồ màu đỏ truyền thống đang chờ đợi...

Trên đường đi, tôi thấy em có vẻ lạnh, em nép sát vào người tôi và hơi run run. Có lẽ trời càng khuya càng lạnh hơn thì phải. Thấy phải giải quyết việc này ngay lập tức, tôi nói với em :

- Em lạnh không ?

- Dạ. Khôn lẽ lạnh đâu anh.

- Đừng có nói dối. Tay em lạnh cóng hết rồi kìa.

Nói rồi tôi đưa tay cầm lấy tay em.

- Mình vào đây ngồi một lúc nhé.

Dắt em vào quán trà sữa nóng bên đường. Tôi và em chọn một quán trong góc, vừa kín đáo vừa ấm áp.

2 ly trà sữa nóng được mang ra. 2 đứa ngồi nhâm nhi ly trà sữa của mình,

nó xua tan đi bầu không khí ẩm đậm của mùa đông, sưởi ấm đôi tay giá lạnh, làm ấm lòng những người yêu thích trà sữa. (Bạn sẽ cảm nhận được hương vị ngọt ngào của trà sữa, cái dai dai của chân trâu, lúc đó tâm hồn ta cảm thấy thư thái hơn)

Như sức nhớ ra một điều, tôi nói :

- Quỳnh ...

này. Anh muốn nói..

- Anh muốn nói gì nói đi.

Em vừa uống vừa nói với tôi.

- Sau khoảng thời gian vừa qua, cuộc sống của anh không có em thật tẻ nhạt và buồn chán. Hãy hứa là đừng xa anh nữa nhé, cho dù có chuyện gì xảy ra hãy cứ chia sẻ với nhau, đừng giấu một mình trong lòng để rồi càng đau khổ thêm. ANH YÊU EM

Em ngại ngùng cúi mặt xuống nhìn li trà sữa của mình.

- Hãy nhìn thẳng vào mắt anh này.

Em ngước lên, hướng đôi mắt long lanh, trong sáng nhìn tôi. Ôi, chỉ đôi mắt của em thôi mà đã khiến tôi như chết ngất rồi. Em nhìn tôi, tôi cũng nhìn em, buồn cười quá, cứ như là đấu mắt vậy. Nhìn một hồi lâu, em bất chợt nói :

- Em cũng thế, em cũng yêu anh.

Tôi cầm lấy 2 bàn tay em, nắm thật chặt như không muốn em đi mất. Chợt nhớ ra điều gì, tôi nói :

- À quên mất, anh có quà tặng em này.

Tôi lấy ra món quà đã chuẩn bị từ hôm trước đưa cho em.

- Hihi. Lại còn có quà nữa à, trong đó là gì thế anh?

- Mở ra thì biết. Hehe

Em mở ra, thấy cái khăn quàng cổ với đôi găng tay in hình Nấm Lùn thì reo lên khe khẽ :

- Ôi, đúng là món đồ mà em thích đây mà. Sao anh biết được thế?

- Anh đoán bừa ấy mà. Hehe (Ngoại trừ việc đi hỏi mấy đứa bạn em xem em thích cái gì)

- Thế còn quà của anh đâu?

- Của anh á?

- Tất nhiên, em có quà thì anh cũng muốn có chứ.

- Muốn có thì đây nè..... id=up style="text-align: left;"> Xuống Cuối Trang

39. Chương 39

” Chụt ”, em nhào người ra phía trước hôn tôi một cái , rất nhanh nhưng cũng đủ để tôi cảm nhận được sự ngọt ngào của nó. Tôi rất bất ngờ vì không ngờ em lại bạo dạn như vậy, chứ mấy lần trước toàn là tôi chủ động không à. Tôi ngẩn người ra một , thấy tôi như vậy nên em véo má tôi và nói :

- Ngốc này. Sao lại ngẩn người ra thế hả. Hihi.

- À. Bất ngờ quá mà. Hehe.

- Hứ. Người ta chỉ làm một lần thôi, rõ chưa.

- Thế thì những lần sau để anh làm hả.

- Ghét ghê cơ. Ai bảo anh thế chứ ? Hứ.

- Haha. Nhìn mặt em đỏ hết lên rồi kìa . Mà công nhận em đỏ mặt nhìn đáng yêu thật đấy.

Tôi vừa nói vừa ngẩng nhìn khuôn mặt em, em theo bản năng của con gái, đỏ mặt thẹn thùng nhìn đi vu vơ. Thấy tôi cứ cầm tay mình mãi như vậy, em nói :

- Buông tay em ra đi anh, người ta nhìn kìa.

Xạo, xung quanh người ta bận việc của mình chứ hơi đâu mà để ý tới mình nữa. Tôi nói :

- Em xem có ai nhìn mình không?

Em quay sang nhìn, đúng là không có ai thật. Tuy nhiên em vẫn cố nói :

- Nhưng em cứ thấy kì kiểu gì ấy.

- Kì cục cái gì, mình yêu nhau cầm tay nhau thì có gì sai. Ngồi yên đi nhé cưng

Tôi và em đang trò chuyện vui vẻ thì tôi thấy thằng H, nó đi ngang qua ngoài cửa nhìn vào chỗ chúng tôi. Tuy trời đã tối nhưng tôi vẫn nhìn thấy khá rõ ánh mắt của nó, nó nhìn tôi một cái nhìn lạnh ngắt. Ban đầu tôi cứ nghĩ là nó chỉ tình cờ đi qua, nhưng ai ngờ nó đã đi theo dõi tôi và em , rồi tôi thấy nó đi vào quán, tiến đến chỗ tôi và em ngồi. Nó bước đến gần và nói :

- T. Gặp tao một chút, tao có việc muốn nói với mày.

Tôi không biết thằng này định làm gì nữa, nhưng cũng muốn giải quyết nhanh nên tôi nói :

- Ok. Ra ngoài tao với mày nói chuyện.

Xong rồi tôi quay sang nói với em :

- Đợi anh một chút nhé, tý nữa anh quay lại.

Rồi tôi và thằng H bước ra khỏi quán. 2 thằng đi đến một ngõ hẻm, trời đã tối thì thôi mà chỗ này lại chẳng có đèn đường thấp sáng, chỉ có ánh đèn từ mấy nhà dân phát ra đủ để chúng tôi nhìn thấy mặt nhau. Tôi đứng dựa vào tường, chờ thằng H mở lời. Tuy nhiên, nó không hề vội vàng, nó cứ đứng im nhìn tôi với cái nhìn vẫn như lúc này, rồi nó cất lời nói :

- T. Mày có biết mày đã phá hỏng kế hoạch của tao không ?

Kế hoạch gì nhĩ??? À, đúng rồi, chắc là nó cay cú mình vụ mình ngăn không cho nó tỏ tình mấy hôm trước đây mà. Chậc, thù dai nhĩ? Tôi chép miệng nói lại :

- Tao không phá , chỉ là tao đang làm những gì mà tao nên làm thôi.

- Thế mày có biết là tao yêu Quỳnh không?

- Tao biết, tất nhiên là tao biết, nhưng mày phải hiểu là tao mới là người yêu của Quỳnh.

- Thế thì làm sao? Chẳng nhẽ tao lại không được quyền yêu em ấy.

- Đó là chuyện hiển nhiên. Quỳnh đã là của tao, mày không được phép động đến nó.

- Tao đéo quan tâm, tao yêu Quỳnh và tao sẽ giành được từ tay mày.

Nó nói rồi đâm một cú vào mặt tôi, tôi bị mất đà ngã ra đằng sau. Vội vàng đứng dậy, tôi lao về phía nó, giáng trả lại nó cú đòn lúc này và nói :

- Tao cũng yêu Quỳnh. Và mày phải biết là mày sẽ không bao giờ đạt được điều mày muốn, bởi vì mày chỉ là thằng đến sau.

Thằng H nó to hơn tôi nên ăn mấy đấm của tôi mà nó vẫn còn sung sức lắm, còn tôi thì người như cái que củi ấy, làm sao mà địch lại được nó chứ. Híc, chính vì thế mà sau khi đánh nó được vài cú thì tôi bị nó tấn

cho tôi tở, môi tôi bị nó đâm cho rách tở cả máu, cả máu mũi cũng hòa chung luôn. Tình cảnh lúc đấy thật bị thảm cho tôi. Thăng H đang trong cơn giận giữ, nó như con thú cuồng đâm đá tôi tở bụi, tôi dựa vào tường cố gắng tránh những cú đánh của nó. Tưởng chừng như tôi sẽ bị ăn đòn tở bởi thì có tiếng nói vang lên :

- Dừng lại.

Tôi quay về phía phát ra tiếng nói , Quỳnh. Em đứng đó, chứng kiến cảnh tượng này, chắc hẳn em sẽ rất bất ngờ. Hóa ra khi thấy tôi đi ra cùng thăng H, em thấy không yên tâm nên đi theo tôi. Tôi nói với em :

- Tránh ra đi Quỳnh, em đừng can thiệp vào.

Em không thèm đếm xỉa đến lời tôi nói, chạy vào đỡ lấy tôi, lúc này máu của tôi chảy khá nhiều, em vừa lấy khăn thấm máu cho tôi vừa nói :

- Sao lại xảy ra sự việc này? Tại sao? Anh nói cho em biết đi.

Thăng H đứng đó, nó không ngờ Quỳnh lại xuất hiện vào đúng lúc này. Tôi vội nói :

- Chỉ là chút xích mích giữa bọn anh thôi, em đừng quan tâm.

- Một chút mà anh bị đánh đến mức này sao? Anh đừng dối em.

Em nói giọng lạc hẳn đi, chắc em đang xúc động mạnh. Thăng H cuối cùng cũng lên tiếng :

- Quỳnh. Sao em lại có mặt ở đây?

- Em muốn biết 2 anh làm gì nên em lén bám theo, không ngờ lại xảy ra sự việc này.

- Em có biết thăng T nó là thăng tở không? Nó không xứng với em.

- Anh đừng nói gì cả. Em không muốn nghe anh nói.

- Nhưng mà Quỳnh, nghe anh, anh yêu em..

- Em đã nói với anh rồi, em không yêu anh. Lâu nay em vẫn luôn coi anh như người anh đáng mến, nhưng sự việc tở nay đã làm thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của em về anh.

- Từ từ , Quỳnh , hãy nghe anh giải thích...

Không chờ cho thăng H nói hết câu, em dìu tôi đi ra khỏi con ngõ hẻm tở tắm đó, bỏ mặc thăng H đứng trơ trọi một mình phía sau....

Đỡ tôi về quán trà sữa cũ, em nhẹ nhàng hỏi tôi :

- Sao anh lại đánh nhau với anh H thế ?

- Anh bảo rồi, do xích mích nhỏ thôi mà.

- Nhỏ mà anh bị đánh đến mức này hả? Đừng có nói dối em, nói thật đi.

Thấy thái độ của em nghiêm túc như vậy, tôi cũng đành phải nói ra hết . Tôi kể lể một hồi , nào là thăng H nó thích em, nào là nó định tở tình thì bị tôi ngăn chặn, xong rồi đến vụ tở nay, nó thấy tôi cùng em đi chơi với nhau, nó ghen tị nên muốn đánh tôi một trận cho đỡ tức. Nhưng nó không ngờ rằng làm như thế càng làm Quỳnh ghét nó hơn thôi chứ chả giải quyết được vấn đề gì, còn tôi , bị đánh như này có khi lại hay vì chiếm được tình cảm của em. Hí hí, chịu đau tở nhưng mà mình là người được lợi , còn nếu muốn trả thù thì tính sau

Em nghe một hồi thì cũng vỡ lẽ mọi chuyện, vừa sờ mặt tôi em vừa nói :

- Khổ chưa. Chỉ vì em mà anh thành ra như này.

- Vì em thì anh làm gì cũng được hết à. Hehe.

- Gớm, bị đánh cho như thế rồi mà còn nói vậy được.

Em lại nhéo má tôi.

- Á đau anh.

- Ấy chết, em xin lỗi. Anh có đau không?

Em vội vàng dùng tay xoa xoa mặt tôi, hì hì, được làm nũng như này cũng hay quá à nha.

- Lớn rồi mà toàn làm nũng em hoài à.

- Hehe. Có người yêu thì phải làm nũng chứ, chả nhẽ để không à.

- Em không nói nổi anh luôn đó. Hứ.

Tối đó, chở em về mà em vừa đi vừa ôm chặt lấy tôi, vẫn là em chủ động ôm chứ không phải tôi nói à.

- Sao hôm nay em lạ thế ?

- Lạ gì ?

- Tự nhiên chủ động ôm anh à . Hehe

- Thế chủ động ôm là không được hả? Đã thế người ta ứ thêm ôm nữa.

- Ấy đừng, cứ ôm như thế đi, anh đùa thôi mà. Hehe

- T này, anh phải hứa với em.

- Chuyện gì?

- Lần sau đừng đánh nhau nữa nhé. Em không muốn anh bị tổn thương, rạn nứt tình bạn vì em.

Đầu tôi thầm nghĩ, bạn bè gì với thằng H đó. Nhưng vì muốn em an lòng nên tôi đáp bừa :

- Ừ, anh hứa với em đấy.

- Thế mới ngoan chứ. Hihi.

10h . Em có mặt ở nhà. Tôi nói với bố em :

- Cháu đưa Quỳnh về vừa đúng 10h đây bác.

- Bác rất tin tưởng vào cháu đấy. Đúng là không làm bác thất vọng.

Bố em mỉm cười rồi nói tiếp :

- Vào nhà ngồi chút nhé.

- Dạ không ạ. Cháu phải về vì mẹ cháu gọi rồi. Cháu xin phép bác ạ.

Hớ hớ, quay người đi ra mà lòng tôi vui biết mấy. Vừa chiếm được tình cảm của em, vừa của bố em, đúng là không còn gì tuyệt hơn nữa.

Đêm đó, tuy người vẫn còn đau nhức nhưng tôi ngủ một giấc rất ngon. Một giấc ngủ đẹp cho ngày mai tươi sáng.

40. Chương 40

Giật mình tỉnh dậy sau một cơn ác mộng. Nhìn đồng hồ : 5h. Tôi ngồi dậy, thở hổn hển , người ướt đẫm mồ hôi. Cơn ác mộng chết tiệt, làm tao mất giấc ngủ. Bây giờ mà ngủ tiếp thì cũng không được nữa, thôi thì dậy đi thể dục tý vậy. Lâu lắm rồi không chạy bộ buổi sáng, hôm nay chạy tý cho nó khỏe người chút, chứ không suốt ngày ngồi ôm cái máy vi tính thì bao giờ mới lớn được đây.

Thay quần áo xong, tôi xuống tầng 1. Lúc này cả nhà đang rất yên tĩnh, ai cũng chìm trong giấc ngủ hết à.

Mùa đông, 5h mà trời vẫn còn tối, chưa có chút ánh sáng nào. Ngoài đường lác đác một số người đi bộ sớm, may sao vẫn còn ánh đèn đường đêm chưa tắt soi sáng cho tôi.

Hít một hơi, tôi bắt đầu chạy. Chạy chậm chậm để cơ thể dần thích nghi với hoạt động. Tôi cứ mãi miết chạy, chạy, chạy, không quên ...

mang theo cái máy nghe nhạc để nghe. Dần dần, tôi chạy như một người vô thức, người đang trôi theo điệu nhạc sàn sôi động của bài " Party Rock Anthem ". Bỗng " Uych ", tôi và phải ai đó chạy đằng trước thì phải. Chắc, do trời tối, đoạn tôi chạy đến lại không có đèn , cộng thêm cái mắt cận do chơi game quá nhiều nữa nên tôi mới bị như vậy à.

Chết mẹ nó rồi, lại tông phải người ta. Tôi chạy đến gần hỏi thăm , ồ, hóa ra là Quỳnh Anh. À, Quỳnh Anh hả? Chờ đã, nhà Quỳnh Anh cách nhà tôi 2 dãy phố cơ mà?? Sao lại có mặt ở đây được nhỉ?? Kì quá zợ? . Tôi ngớ người hỏi :

- Ủa. Sao QA lại chạy bộ ở đây vậy?

- T hả. À , mình vừa mới chuyển nhà về khu này đó. Nhà mình ở kia kìa.

Vừa nói QA vừa đưa tay chỉ về phía cái nhà ở cuối khu phố. Cái nhà đó mình đi qua mấy lần mà không để ý. Căn bản là chỗ đó toàn là khu của nhà giàu nên mình chẳng cần quan tâm làm gì .

- À. Thế hả, thế QA chuyển về đó lâu chưa?

- Mình mới về được mấy ngày thôi. Định sang gặp mặt T để giới thiệu nhưng chưa có cơ hội. Không ngờ sáng nay lại gặp nhau ở đây, trùng hợp ghê nhỉ.

- Haha. Đúng là trùng hợp thật đấy.

Bỏ xừ rồi. Nhà Quỳnh cũng ở gần nhà tôi, mà giờ đây lại có thêm QA nữa, tính sao đây. Có lẽ từ nay làm gì cũng phải cẩn thận chứ nếu không thì cầm chắc cái chết.. Sự nhớ lúc này va vào QA , tôi nói thêm :

- À. Lúc này T lỡ va vào QA, có sao không thế. T xin lỗi nhé.

- Haha. Không đau đâu, va nhẹ thôi ý mà. Lần sau đi đứng cẩn thận tý là được.

- QA cũng biết là T bị cận mà. Thông cảm nhé. Hehe

- Thôi, mình chạy tiếp đi. Vừa chạy vừa nói chuyện.

Thế là 2 chúng tôi chạy bộ cùng nhau. Đúng là vừa chạy vừa có người nói chuyện nó vui hơn hẳn, cũng đỡ mệt hơn. Mà nếu có mệt thì cũng là mệt do cười nhiều chứ chẳng mệt do chạy được.

Làm 3 vòng quanh khu phố xong thì cũng 6h15 rồi. Sắp phải đi học rồi, phải về nhà chuẩn bị thôi. Tôi nói :

- Hôm nay chạy thế đủ rồi . Để mai chạy tiếp nhé, bây giờ T phải về đi học rồi.

- Mình cũng thế. Buổi sáng vui vẻ nhé T.

- T hi vọng QA cũng như vậy . Hi.

Vẫy tay chào QA, tôi bước vào trong nhà. Bố mẹ cùng anh tôi dậy hết rồi, thấy tôi vừa đi thể dục về, cả nhà ai cũng nhìn tôi bằng con mắt khác. Tôi hỏi :

- Có gì mà nhìn con ghê thế?

Ông anh tôi lên tiếng :

- Thằng này hôm nay lại nổi máu đi thể dục hả. Đấy, nghe lời anh thế có phải tốt không. Ráng chăm chỉ luyện tập đi nhé.

Ông cứ tưởng là mình nghe lời ông nên mới làm như vậy, haha mơ đi nhé.

Tôi mò lên phòng, híc, mồ hôi ra ít nhưng cũng phải lau, nếu không để nó bốc mùi ghê lắm. Vào phòng tắm, tắm nhanh qua cơ thể rồi thay bộ quần áo đi học vào. Nào, bắt đầu ngày học mới thật hoàn hảo nào.

Vác cái cặp xuống nhà, mẹ đã bày bữa ăn sáng ra trên bàn, bố với anh thì đang ăn. Mẹ hỏi tôi :

- Không ăn sáng à T.

- Lên trường con ăn. Con quen rồi.

Tôi chạy ra ngoài , ngồi lên con xe và phóng đi. Nếu ăn sáng ở nhà thì chắc là tôi bị muộn học mất, mà mỗi lần đi học muộn là bị viết bản kiểm điểm nên tôi sợ lắm à.

Đến trường lúc 6h50.

Vào lớp, cất cặp xong thì mới để ý: Thành H hôm nay nó không đi học. Chắc là nó nghỉ học vì vụ tối qua đây mà. Kệ nó, chẳng quan tâm.

Giờ ra chơi tiết 1. Cả lũ bọn tôi mò đi ăn sáng, đang định ra khỏi cổng thì bị thành trực cổng nó ngăn lại không cho ra. Đâu má, thế là lại phải trèo tường ra à? Tôi không thích việc trèo tường lắm, nhưng vì muốn giải quyết cơn đói nên phải chấp nhận thôi. 5 thằng thì nhau trèo qua bức tường cao 1m5 của trường. ” Hấp ”, tôi nhảy xuống, chả biết luống cuống thế nào đập mẹ đầu gối xuống đường. Đen như thế là cùng.

Mấy thằng xúm xít lại xem tôi có bị sao hay không, tôi cười nói :

- Tao không chết đâu mà lo.

Tôi cười làm lộ vết trầy xước ở trên mặt sau vụ đêm qua với thành H. Bọn nó thấy thế liền hỏi tôi:

- Mà bị sao thế T?

- Bị đánh à?

- Đánh nhau với thằng nào đấy?

Tôi cũng không phải loại hay nói xấu người khác, tôi chỉ kể đúng sự thật chứ không xuyên tạc bậy bạ thêm. Bọn nó nghe xong thì mỗi thằng một ý kiến :

- Đấm lại nó đi T. Bọn tao giúp.

- Chuyện thế rồi thì đấm nó được cái gì?

- Bỏ qua đi T. Nó thua mày rồi.

Không, thằng H không chịu thua, tôi biết điều đó.

- Thằng H nó chưa chịu thua đâu. Tao chắc chắn đấy.

- Thua hay không thì mặc kệ nó đi, giờ tao đói lắm rồi. Đi ăn sáng đi.

Nhắc mới nhớ, nãy giờ mãi nói quên mất đi ăn sáng. Bụng thằng nào cũng réo ùng ục hết à. Đi ăn bánh mì, mỗi thằng 2 cái. Cái lũ này ăn như trâu vậy. Bình thường tôi chỉ ăn hết một cái, nhưng do sáng nay hoạt động mạnh nên cơ thể cần nhiều năng lượng hơn, làm phát hai cái bánh mì , no căng cả bụng, làm thêm lọ sữa nữa thì thôi rồi. Không thể bật tường được vì quá no. Cả bọn rình xem thằng canh cổng còn ở đó không rồi chuẩn vào trong trường.

Chờ mãi , chờ mãi cuối cùng thằng canh cổng cũng phải lên lớp có việc. Chỉ chờ có thế ,mấy đứa chúng tôi chạy ào vào. Không biết thằng đó nói gì mà khi tôi quay lại chỉ nghe loáng thoáng :

- Ê, ê, lớp nào đấy, vào lớp muộn nhé.

Cho mày tìm đó, haha. 5 thằng vào tiết 2 muộn 10', cũng may là cô giáo bộ môn hiền nên cho vào, chứ phải mấy cô già già , khó tính thì xác định là đứng ngoài cả tiết.

Hết giờ học sáng, tôi lại trở về nhà, trở về với những lối sống quen thuộc.

Bất chợt nhận được một tin nhắn lúc 11h45. Của ai nhỉ, mở inbox ra xem, à, hóa ra là của QA : ” 2 tuần rồi T không đến dạy kèm nhé. Tuần này nhớ phải đi đó. Hihi ”

À, quên mất vụ dạy kèm cho QA. Mình học cũng có giỏi gì đâu, híc

2 tuần vừa rồi bận bịu quá nên quên bẵng đi mất. Tôi reply lại : ” Chết. 2 tuần rồi cơ à. Được rồi, tuần này T sẽ đi đây đủ. Hehe ”

” Nhớ nhé, đã nói là phải giữ lời đó ”

Đi tong 2 buổi chiều trong tuần rồi. Không sao, vẫn còn rất nhiều ngày khác để mình đi chơi. Hờ hờ . Mà đi kèm cho QA cũng có cái thú vị của nó chứ, vừa được ôn lại kiến thức, vừa được ngắm nhìn người đẹp. Phải công nhận là QA rất xinh, ở gần chỉ chực chảy máu mũi . Học như vậy làm sao tập trung được đây.

Tôi ngồi suy nghĩ, liệu mình có thể thích QA không nhỉ? Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén mà. Nếu mình yêu QA thì mọi chuyện sẽ ra sao?....Và rồi như bưng tỉnh, tôi đánh vào đầu mình một cái, làm sao mình lại có mấy cái suy nghĩ như thế được nhỉ, mình đã có người yêu rồi và mình tuyệt đối không được nghĩ đến ai khác nữa. Tôi tự cười vì những suy nghĩ ngốc nghếch của mình vừa rồi.

Đúng, tôi là của em và em là của tôi, tôi sẽ không yêu ai khác, như vậy, luôn luôn là như vậy...

41. Chương 41

Thứ 3.

3h. Tôi có mặt ở nhà QA.

Mọi thứ đều rất bình thường ngoại trừ một việc : có một thằng nhóc tự nhiên ở đâu chạy ra chào tôi??

Tôi ngớ người, chưa kịp nói thì đã nghe tiếng của QA :

- Chào T. Em họ của QA đó.

Tôi à lên một tiếng, trong đầu nghĩ : hóa ra là em họ, cứ tưởng thằng nào chạy vô đây .

- Nó bao nhiêu tuổi rồi? Tên là gì thế ?

- 6 tuổi. Cũng tên là T đó. Hi

Chà chà, mình có ấn tượng tốt với thằng bé này đây , nhìn khá là bảnh trai, sau này lớn lên có khi lại thành “hót” boy không chừng .

Tôi và QA lên tầng, vẫn ngồi học ở chỗ cũ. Trong lúc 2 đứa học thì thằng em họ , tôi tạm gọi là thằng T ” bé ” nó cứ chạy loanh quanh nghịch không à. Lúc thì chị QA ơi lấy em cái này , lấy em cái nọ, lúc thì khát nước , lúc thì đói... làm chúng tôi học không yên. Chắc , cái cảm tình ban đầu nó bay đi đâu không biết nữa. Lúc đó tôi chỉ muốn cốc đầu nó một cái bảo nó không nghịch để tôi còn học bài nhưng chả hiểu sao nhìn nó cười là lại không làm được.. Bảo mãi không được thì đành ” sống chung với lũ ” vậy, chặt vật một hồi thì cũng thanh toán xong hết phần bài của hôm nay. Mà chả hiểu sao có người làm phiền thì học nhanh hơn thì phải, hôm nay kết thúc buổi học sớm hơn bình thường 30’. Nhìn đồng hồ mới có 4h30 à.

QA hỏi tôi đã về luôn chưa, tôi trả lời :

- À. T ở lại chơi một chút cũng được, nhà cũng gần mà.

- Thế T có ăn gì không, để QA đem ra.

- Thôi không cần đâu. Cứ để T tự nhiên là được rồi.

Tôi thì như vậy nhưng thằng T ” bé ” nó không tha, chớp ngay thời cơ :

- Em đói, ăn bánh chị QA ơi.

QA đúng là chiều thằng em hết cỡ luôn à, lúc này vừa cho nó lọ sữa uống, giờ lại đi lấy bánh cho nó ăn. Tình chị em có khác.

- Đợi QA tý nhè, đi mua bánh cho nó rồi mình nói chuyện.

Tôi ậm ừ vài câu rồi quay sang thằng nhóc đó. Nó đang mải mê chơi điện tử cầm tay, cái trò mà tầm 10 năm trước tôi đã từng chơi qua. Như gọi lại kí ức tuổi thơ, tôi nhào vô một cách rất hồn nhiên và nói :

- Anh chơi với nhè.

Không đợi nó trả lời, tôi cầm luôn cái tay cầm còn lại và chơi cùng nó. Nó đang chơi trò Contra , cái trò này đúng là không biết tôi đã phá đảo bao nhiêu lần rồi nữa. Thế mà giờ đây, khi chơi cùng thằng nhóc này chả hiểu bao nhiêu kinh nghiệm của tôi bay đầu mất, chơi toàn chết liên tọt, thằng nhóc thấy thế cười tôi :

- Haha. Anh chơi dở thế.

Tôi bốc phét :

- À. Tại anh muốn nó chết nên mới làm thế thôi . Hehe

Xời, nói thế thì trẻ con nó cũng không tin, nhưng tôi cứ nói bừa như thế cho nó có lệ. Chơi một hồi, chết lên chết xuống thì tôi cùng thằng nhóc cũng phá đảo thành công. Nhìn cái máy bay trực thăng bay đi rồi cái đảo dần dần nổ tung, thằng nhóc phấn khích reo lên :

- Đảo nổ, đảo nổ kìa anh.

Hình như đây là lần đầu tiên nó phá đảo thì phải, tôi tò mò hỏi nó :

- Thế em chưa bao giờ phá đảo trò này hả?

- Dạ chưa. Trước giờ em toàn chơi một mình, chán lắm.

- Lần này có anh chơi cùng, có vui hơn không?

- Vui lắm anh ạ. Mình chơi thêm nữa nhé.

- Ừ. Tiếp đi, anh cũng đang muốn chơi thêm.

Thế là chúng tôi, không còn khoảng cách về tuổi tác nữa, giờ đây cùng nhau chơi những trò chơi mà đã làm tôi mê say suốt những năm tháng tuổi thơ. Công nhận lúc chơi game thì ...

tôi nhập tâm thật, cãi nhau với thằng nhóc vì mấy cái lí do vớ vẩn à. . Tôi và nó chơi hăng say đến mức QA về và đứng đằng sau 2 đứa lúc nào không biết.

- 2 anh em chơi vui quá nhỉ.

Tôi quay lại, à QA về rồi. Tôi nói với thằng nhóc :

- Để khi nào anh đến mình chơi tiếp nhé. Còn bây giờ thì ăn bánh đi nhóc.

Thằng nhóc bỏ dở trò chơi ở đấy, chạy lại đón lấy cái bánh mà chị mình đưa cho. Cầm trong tay cái bánh, nó lại quay về với trò chơi của nó, đúng là đam mê hết chỗ nói, giống hệt mình hồi nhỏ. Thú thật với các bạn là hồi nhỏ có lần mình đam mê đến nỗi ban đêm đang ngủ còn bật dậy chơi tới sáng, đến khi bố mẹ tỉnh dậy thì tắt đi rồi giả vờ như vừa ngủ dậy, tuy nhiên điều đó không qua mắt được bố mẹ tôi. Thấy thằng con mất hơi có vấn đề và có dấu hiệu buồn ngủ, lúc đó tôi chưa biết nói dối nên mẹ tôi hỏi một tý thì tôi đã khai ra hết à. Kết quả là hôm đó tôi bị đánh đòn một trận , phải nói là nhớ đời luôn và phải hứa là lần sau không tái phạm nữa. Haha, giờ nhớ lại những lúc hồi nhỏ thật là vui quá đi. Nhiều lúc tôi ước, dù biết là không bao giờ thành hiện thực, nhưng tôi vẫn cứ ước rằng một ngày nào đó tôi được trở về tuổi thơ của mình, được sống những tháng ngày vô lo vô nghĩ, hồn nhiên ngây thơ.

Trở lại với chủ đề chính, sau khi mua bánh cho thằng em mình xong thì QA bảo tôi ra phòng khách ngồi 2 đứa nói chuyện. Vẫn là những câu chuyện xoay quanh việc học hành, vui chơi của 2 đứa. Rồi tự nhiên QA hỏi :

- T này. Em lúc trước mà QA gặp T lúc Halloween ấy, có phải bạn gái của T không?

Ừa, sao tự nhiên QA lại hỏi vấn đề này nhỉ. Tôi trả lời :

- À. Phải. Có việc gì hả?

- Không . QA chỉ hỏi thế thôi. Thế đã bao giờ T nghĩ sẽ yêu người con gái khác chưa?

Trời ơi đất hỡi, càng ngày câu hỏi nó càng oái oăm à.

- Việc đó thì T cũng chưa nghĩ tới nên chắc không trả lời được.

- Thế hả.

Tôi nghe giọng QA nói có vẻ hơi thất vọng (chắc là CDSHT thôi)

Không khí đột nhiên trầm xuống, cũng may mà có thằng T ” bé ” nó lại giải nguy giúp tôi :

- Anh T ơi, lại chơi với em đi.

- Đi chỗ khác đi. Để chị với anh T nói chuyện. (QA nói)

- Xí. Làm gì mà chị không để anh T chơi với em chứ, chị thích anh ấy rồi à?

Nghe xong câu đó, tôi thấy QA đỏ mặt lại, nói chừa :

- Nói lung tung. Em còn bé thì biết gì chứ. Đi chơi đi.

- Lêu lêu, có người đỏ mặt kìa, lêu lêu, em ứ chơi với chị nữa, em khác chơi một mình còn vui hơn.

Nói rồi nó lại lon ton (dừng nghĩ hay đọc nhầm nhé) chạy ra ngoài.

QA thấy tôi cười cười như vậy thì vội nói :

- Đừng để ý đến lời nó nhé T. Nó còn là một thằng bé mà.

- Không sao đâu. T vốn thoải mái mà.

- Uống nước đi T. Nãy giờ chưa uống ngụm nào chắc khát lắm hả.

- Bình thường thôi à. Hehe

2 đứa blah...blah... thêm một hồi thì cũng đến lúc tôi phải về. Lúc tôi về, thằng nhóc cứ níu tay tôi nói :

- Em ứ cho anh T đi đâu, ở lại chơi với em đi.

- Thằng này kì nhỉ, em để anh T về đi chứ, làm sao mà anh T ở lại với em được.

- Em ứ chịu đâu.

- Ngoan nào, để anh ấy về đi, đừng cố chấp như thế. Cái gì không thuộc về mình thì đừng cố níu kéo, nghe chưa?

QA nói một câu mà tôi nghe dường như trong đó có đầy ẩn ý à. Thấy thằng nhóc làm loạn lên như vậy, tôi đành phải giở bài ra thôi :

- Ngoan nào. Mấy ngày nữa anh lại đến chơi với em, được chưa?

- Được ạ. Thế bao giờ anh đến.

- 2 ngày nữa anh lại đến. Em mà không ngoan thì anh không đến nữa đâu , nhớ chưa.

- Dạ. Em nhớ rồi ạ.

Thật kì lạ, tôi và nó mới gặp nhau mà như đã quen từ lâu. Rồi thằng nhóc vui vẻ chạy vào nhà, để lại tôi với QA ở ngoài cổng :

- Thôi T về nhé.

- Ủ. Về nhanh không mẹ lại mắng (QA trêu tôi)

Tôi nói đùa lại :

- Haha. Mẹ mắng cũng không sao, chỉ sợ bị đánh roi thôi

Vì quãng đường là khá ngắn nên tôi chẳng cần xe, đi bộ cho nó thoải mái, lại tiết kiệm tiền xăng nữa chứ.

Về đến nhà, mẹ hỏi sao đi đến tận 5h mới về, tôi đáp một câu ngon ơ :

- Con ở nhà bạn về.

- Bạn gì mà ở đến bây giờ. Lại đi nhà bạn gái phải không, cái thằng này.

Mẹ tôi nói đùa, nhưng đâu ngờ lại đoán trúng thật.

Chiều hôm nay tôi đã có khoảng thời gian rất vui và bổ ích, vừa ôn lại kiến thức vừa được giải trí với thằng em QA nữa chứ. Và quan trọng hơn, trong buổi chiều hôm nay, tôi đã biết được dường như QA đang có tình cảm với tôi thì phải, tôi cũng không chắc nữa, nhưng dựa vào thái độ của QA hôm nay thì tôi cũng mò mẫm ra được phần nào....

Liệu QA đã thích tôi??? Tôi giật mình vì suy nghĩ đó.

Không phải chứ, hi vọng điều đó sẽ không xảy ra. Nó mà xảy ra thì tôi không biết phải giải quyết sao nữa à.... Cầu trời đừng để chuyện đó xảy racầu trời...cầu trời....

wapsite TuoiXiTeen.Mobi. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

TuoiXiTeen.Mobi – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

42. Chương 42

- Có đau không anh, em sợ lắm.
- Ngoan nào, ngồi yên đi, không đau đâu.
- Nhưng mà em vẫn sợ.
- Có anh đây rồi mà. Nằm xuống đi.

Em từ từ nằm xuống giường, tôi hỏi em :

- Anh bắt đầu nhé.
- Vâng. Nhưng đừng làm em đau nhé.
- Em yên tâm, về khoản này thì anh rành lắm.

Và rồi tôi bắt đầu công việc của mình, chợt thấy máu rỉ ra từ chỗ đó, tôi lấy khăn thấm áu hết chảy rồi tiếp tục.

Hì hục mãi thì cũng băng bó và nhỏ thuốc xong cho em. Chắc, không biết đi xe kiểu gì mà ngã xây xước hết cả tay thế này, tôi nghiệp quá.

- Lần sau nhớ đi cẩn thận hơn, nghe chưa.
- Hihi. Em nhớ rồi, mà ngã được anh chăm sóc em cảm thấy vui lắm.
- Thôi đi cô nương, cô phải tự lo ành chứ, làm sao mà tôi bảo vệ cô cả ngày được.

Em giả vờ giận dỗi :

- Hức ,không cần người ta thì thôi, người ta đi tìm người khác vậy.
- Haha. Anh đùa thôi mà, anh không lo cho em thì còn ai nữa. Phải không nào.

Nói rồi tôi ôm em vào lòng. Em cũng ôm chặt lấy tôi như không muốn rời. Tôi muốn ôm mãi hình dáng thân thương này, muốn ngửi mãi mùi thơm này, muốn được ở bên em mãi....

Bất chợt, em ngược mắt lên nhìn tôi. Cái nhìn của em trong suốt tựa như một thiên thần, cũng chính vì cái nhìn đó mà tôi đã trao cả con tim cho em sau lần đầu tiên gặp em. Chẳng biết tại sao lúc đó, đôi môi của tôi của tôi tự động tiến đến gần môi em, chỉ còn cách khoảng vài cm. Em từ từ nhắm mắt lại để đón nhận nụ hôn của tôi. Tôi có thể cảm nhận rõ hơi thở, nhịp đập tim của em, em thở nhanh và mạnh hơn. Tôi không vội vàng gì mà hôn vội, tôi rà một lượt khắp khuôn mặt em, hôn nhẹ vào má, vào tai của em.

Em dường như đã bị kích thích mạnh, em thở càng ngày càng gấp và càng ôm chặt lấy tôi, em mấp máy môi nói những điều gì đó, đôi môi đỏ mọng của em ở trước mặt tôi như một lời mời gọi hấp dẫn. Không kiềm chế được nữa, tôi lao tới khóa môi của em bằng một nụ hôn thật sâu, thật ngọt ngào mà từ trước tới nay tôi chưa bao giờ làm.

Như theo bản năng, bàn tay của tôi chạy loang quăng đi khắp mọi nơi trên cơ thể em. Nó thật hư đốn, chạy ngay đến chỗ 2 quả núi, chầm trệ đứng ở trên đó. Em dường như cũng cảm nhận được điều đó, 2 tay em cầm lấy cái bàn tay hư hỏng đó đặt ra chỗ khác. Nhưng sự phản kháng đó dường như là chưa đủ, nó lại tái phát chứng nào tật nấy, lại chạy đến chỗ đó. Đến lúc này thì chắc là em cũng phát chán với cái bàn tay nghịch ngợm này rồi, em để yên cho nó muốn làm gì thì làm. Cái bàn tay như được thêm sức, nó càng táo tợn hơn, luồn sâu qua lớp áo, nó không chỉ muốn được khám phá quả núi đó qua lớp áo mà còn muốn tiếp xúc trực tiếp luôn cơ, đúng là bất trị.

Từ từ, nó đi như một nhà thám hiểm chuyên nghiệp, bất kì nơi nào nó đi qua đều có dấu vết để lại. Và khi đến quả núi đó, nó bắt đầu những hành động kia quặc, nó xoa bóp như thể nặn bột vậy, thật không ngờ.

Em kêu trong vô thức :

- Ừ...ớ... đừng.. anh..

Tôi như chợt thức tỉnh, bộ não hoạt động bình thường trở lại, nó đã nhận biết ra thằng bàn tay láo lếu đang làm việc xấu, nó liền ra lệnh cho nó quay trở lại.

Bàn tay nhận được lệnh như vậy thì không tài nào chối từ được, nhưng nó vẫn còn luyến tiếc về khung cảnh của 2 quả núi đó nên khi rút về, nó vẫn tò mò táy máy thêm một chút trước khi đi.

Trị được thằng bàn tay hư đốn, bộ não giao quyền kiểm soát lại cho tôi. Tôi như giật mình tỉnh giấc sau giấc ngủ say. Thấy tôi và em trong hoàn cảnh như vậy, tôi vội nói :

- A. Cho anh xin lỗi, anh không biết tại sao mình lại làm vậy nữa.

Em ngượng ngùng, chỉ nói một câu :

- Anh đúng là....

Haha. Đến lúc này thì tôi đã đủ hiểu rằng em đã chấp nhận chuyện đó với tôi. Nhưng ai lại làm ngay nhỉ, các cụ có câu " Dục tốc bất đạt ", nôm na là cái gì mà nhanh thì đều hỏng hết. Chính vì thế cứ từ từ mà tiến, đánh chậm mà chắc .

May quá, vừa nói xong câu nói với em thì ở dưới nhà em vang lên tiếng lạch cạch mở cửa. Bố em đi làm về, tôi vội nói :

- Bố em về rồi, anh phải về đây.

- Ở lại ăn cơm tối luôn đi anh.

- Thôi, để lúc khác, chứ giờ anh muốn về với mẹ lắm rồi à.

- Trẻ con quá cơ. Haha. Anh về đi không mẹ lại đánh đòn giờ.

- Anh mà bị đánh đòn là tại em đó.

- Lêu lêu, ai mà thèm quan tâm anh chứ.

Tôi xuống nhà chào bố em.

- T hử. Ở lại ăn cơm tối nhé.

- Dạ thôi bác ạ. Cháu xin phép lần sau ạ.

- Nhớ nhé, lần sau phải sang ăn nhà bác một lần đấy.

- Vâng ạ. Gì chứ chuyện ăn uống là cháu thích lắm ạ.

Tạm biệt em và bố em, tôi quay người ra về. Trong lòng tôi rộn ràng vui sướng, không thể ngờ lại có ngày tôi được chạm vào thứ đó.... Hí hí, có khi lần sau lại.....

Sáng hôm sau, tôi lên lớp kể việc chiều hôm qua cho lũ bạn, cả bọn nhao nhao lên bàn tán.

Nói thật, bọn này có gấu trước tôi mà chẳng thằng nào dám xơ múi gì cả. Tôi đang kể đến đoạn gay cấn thì quay ra nhìn mặt bọn nó, thằng nào thằng nấy đều rất chăm chú và căng thẳng, cái đêch, giống như là sự việc đang xảy ra trước ...

mặt bọn nó vậy . Tôi blah....blah.. một hồi rồi chốt một câu :

- Đó. Cuối cùng là như vậy đó.

- Chỉ có thể thôi à.

Tôi thấy bọn nó nói , giọng đầy tiếc rẻ, tưởng rằng tôi sẽ kể tiếp, nhưng tôi còn gì mà kể cho bọn nó nữa, đến đó là hết rồi còn đâu. Tôi nói :

- Bọn mày có thích không, thích thì đi tìm gấu của bọn mày mà làm ấy.

Vừa nói xong thì cả lũ bàn tán ầm ĩ, nhìn mặt thằng nào cũng có vẻ phấn khởi lắm, chắc chắn là bọn này sẽ làm rồi. Hờ hờ, nhìn mặt là biết mà.

Lúc tan học, bất chợt tôi gặp em. Em dường như vẫn còn ngại ngùng việc hôm qua thì phải, em thấy tôi thì quay đi. Làm sao mà để em làm thế được, tôi chạy theo cầm lấy bàn tay của em. Mấy thằng bạn tôi thấy thế thì cười cười, tôi quay lại lườm chúng nó :

- Cười cái gì, ông đâm phát chết luôn giờ.

Rồi tôi cứ cầm tay em mà đi như vậy, em thấy thế thì nói nhỏ với tôi :

- Người ta nhìn kìa anh .

- Kệ cho người ta nhìn. Hehe

Cầm tay em mà đi giữa đông người như này thì công nhận là mình cũng liều thật, nhưng mà kệ, đã cầm rồi thì chơi đến cùng chứ sợ gì nhỉ. Cầm tay thôi chứ có cái gì to tát đâu.

Tôi cầm tay em một phần là do muốn đi cùng em, một phần là muốn cho thằng H, vâng, thằng H nó nhìn thấy tôi và em như nào. Tôi muốn cho nó phải từ bỏ hi vọng của mình, dấu biết rằng việc này có thể sẽ chẳng ảnh hưởng đến nó, nhưng mặc kệ, cứ từ từ.

Tôi vừa đi vừa nói chuyện với em, rồi tôi liếc mắt nhìn về đằng sau. Thằng H , nó giả vờ như không nhìn thấy và bước đi, nhưng tôi chắc chắn trong lòng nó đang rất cay cú. Haha, mày cay cú thì tao lại vui, có thể thôi...

43. Chương 43

Tối thứ 4 . Theo thông lệ, mấy thằng con trai chúng tôi tụ tập nhau đi uống rượu, ăn đồ nướng.

Phải nói thật là chưa lần nào tôi uống nhiều như lần này.

2 chai rượu táo loại to, đã thế lại bị 4 đứa còn lại thay nhau mời rượu, ăn thì chả được cái gì mà uống thì nhiều. Thành ra cuối buổi nhậu thì tôi bắt đầu phê và nói lung tung.

Cũng may mà buổi nhậu chỉ kéo dài hơn tiếng, chứ không thì chắc còn phải thêm vài chai rượu nữa.

Trên đường về, tôi lái xe trong tình trạng khá là say, chả hiểu sao khi đi ngang qua nhà em thì tôi lại dừng lại, đứng ngoài mà gọi :

- Quỳnh ơi. Quỳnh ơi.

Không thấy em trả lời, tôi gọi càng to hơn. Một lát sau thì thấy em chạy ra và nói :

- Làm gì mà anh lại gọi em vào giờ này thế ?

Giọng em nói có vẻ như phụng phịu vì gọi em vào giờ này. Tôi không nói gì thêm cả, tôi cứ đứng ngây ra như vậy mà nhìn em.

Thấy tôi hành động kì quặc như vậy, em đâm ra lo lắng, em lại gần và hỏi tôi :

- Anh bị sao vậy, có chuyện gì xảy ra hả.

Vừa nói em vừa đưa tay lên vuốt mặt tôi.

Bất chợt, tôi đưa tay cầm lấy đôi tay em, đôi tay nhỏ bé , mềm mại. Em không chống cự, chỉ nhẹ nhàng hỏi tôi :

- Có chuyện gì xảy ra thế anh.

- Không có gì đâu, tự nhiên anh muốn ngắm nhìn em chút xíu thôi.

Tôi ôm em vào lòng, đưa đôi tay vuốt nhẹ mái tóc của em, thở mùi thơm em để lại mơ hồ. Trong lòng tôi , mọi cảm xúc dường như chỉ dâng trào mãnh liệt khi tôi gặp em. Trong cơn say, người đầu tiên tôi nghĩ, nhớ đến chính là em. Em là người đã khiến tôi thay đổi, khiến tôi trở thành một con người khác. Em chính là cô gái của định mệnh.

Trong đêm đông lạnh giá, chỉ có tôi và em, chúng tôi ôm chặt lấy nhau như đôi tình nhân vừa mới yêu nhau vậy. Tôi định hôn em nhưng tự nhủ, giờ mình đầy mùi rượu như này nếu hôn em thì chắc là không tiện. Đúng như tôi dự tính, em ngửi thấy có mùi rượu bay ra từ phía tôi, em hỏi :

- Anh vừa đi uống rượu về hả.

- À. Anh có uống đôi chút với mấy thằng bạn ấy mà.

- Hư quá nha. Lần sau không được uống say như này nữa, rõ chưa.

- Anh không say, anh biết mình đang làm gì mà.

Miệng nói là thế nhưng mà cơ thể của tôi thì không thể hành động theo như vậy được, nó cứ chực ngã xuống đường thôi. Nếu không có em đỡ lấy tôi thì chắc tôi đã gục xuống từ lâu rồi ấy chứ.

- Anh lại nói dối em rồi. Nhìn anh mệt như thế cơ mà , đứng còn không vững kìa. Thôi vào nhà em nghỉ một chút cho tỉnh rượu đi.

Nói rồi em dìu tôi đi vào nhà. Vừa vào phòng khác thì tôi ngồi bệt ra ghế, tựa vào đó gục đầu sang một bên, nhắm mắt mà ngủ ngon lành.

Tôi chớp mắt được một lúc thì cảm nhận được má mình có cái gì đó man mát chạm vào. Tỉnh dậy mở mắt thì hóa ra là em đang dùng khăn mát lau mặt cho tôi, bên cạnh em là ly nước chanh để tôi giải rượu. Vừa lau mặt cho tôi em vừa nói :

- Anh uống say quá, em lau mặt tý cho tỉnh nhé. Khiếp, lớn bụng rồi mà còn làm nũng như vậy à.

- Em làm nũng anh được thì anh cũng muốn làm nũng em chứ. Hehe

Em đỏ mặt không nói gì. Nhìn quanh quất không thấy bố mẹ em đâu, tôi tò mò hỏi :

- Bố mẹ em đi đâu hết rồi?

- Bố em đi công tác ở TP HCM rồi. Mẹ em thì về ngoại ăn giỗ rồi. Còn mỗi mình em ở nhà.

- O thế à. Hay quá nhỉ.

- Hay cái gì mà hay.

- Anh không biết . Hehe

Không biết tự lúc nào, trong thâm tâm tôi trôi lên một suy nghĩ tối tăm. Chắc mọi người đều biết đó là gì rồi phải không...

Tự nhiên cơn buồn ngủ nó lại kéo đến. Tôi nằm dài ra ghế nhà em, chắc, đúng là tự nhiên quá mức, biết làm sao được đây, cái gì có nhu cầu thì phải giải quyết ngay chứ. Nhắm mắt, định ngủ một lúc rồi tỉnh dậy để về nhà thì ôi thôi, lúc mở mắt ra thì đã 11h30 rồi. Chết, mình ngủ lâu thế rồi à.. Nhìn quanh nhà, không thấy em đâu, tôi cố gắng đứng dậy mặc dầu đầu vẫn hơi choáng. Tôi cất tiếng gọi em , gọi một lần, rồi hai

lần, ba lần, không thấy em trả lời, lòng tôi bắt đầu lo lắng. Tôi chạy đi tìm em, hết tầng 1 rồi tầng 2, từ phòng ngủ của em đến nhà bếp. Mọi nơi đều không thấy em, tôi không hiểu là em đã đi đâu nữa. Bỗng tôi nghe thấy tiếng nước chảy, văng, đúng là tiếng nước chảy róc rách vọng ra từ trên tầng 3. Tôi bước lên nhìn thì mới vỡ lẽ, hóa ra là em đang tắm. Chắc , mà sao em tắm muộn thế nhỉ, không khéo lại bị cảm lạnh mất.

Tôi trở lại tầng 1, ngồi đó xem phim đợi em một lúc. Phim lúc này toàn phim chán ồm ồm, mấy phim ở kênh HBO, CINEMAX , StarMoives thì toàn chiếu vào giờ mình đi học, híc. Thôi thì đành xem tạm mấy phim này vậy, cũng không đến nỗi nào.

Được một lúc thì em tắm xong và đi xuống. Giờ thì muộn quá rồi, đành nào tôi cũng xin bố mẹ đi ngủ ở nhà thằng bạn, giờ về nhà thì cũng không tiện, tôi định ngủ lại nhà em nhưng không biết em có cho không nữa.

Thấy tôi vẫn ngồi đó, em hỏi tôi :

- Hihi. Ngủ đến giờ mới dậy hả.

Tôi gãi đầu thanh minh :

- Tại anh mệt quá. Híc. Mà em không trách anh chứ.

- Không, làm sao em trách anh được. Hihi

Híc, giờ muộn quá rồi. Tôi định ra về thì em ngăn tôi lại và nói :

- Gần 12h rồi, anh còn định đi đâu nữa.

- Thế thì anh làm gì được nhỉ.

Tôi nhìn em với ánh mắt nham hiểm.

- Em không biết....

- Anh ngủ lại đây nhé...

- Em không biết đâu, tùy anh đó...

- Haha. Thế là em đồng ý rồi nhé.

Nói rồi tôi tiến tới ôm em vào lòng. Chắc, em vừa tắm xong đúng là thơm thật, tôi hít hà mãi mà không biết chán.

- Nhà em còn phòng trống nào không. Để anh ngủ.

- Vẫn còn một phòng ở tầng 3 để cho khách đến ngủ đó.

- À được, thế thì tối nay anh ngủ ở đấy nhé.

Nói xong tôi bước lên tầng 3, làm một giấc thật ngon lành vì đã quá mệt rồi. Cứ tưởng là được ngủ ngon thì bỗng nửa đêm em lay tôi dậy, híc, nửa đêm mà bị gọi dậy thì đúng là còn hơn bị tra tấn nữa. Tôi ngái ngủ nói :

- Có việc gì thế. Để anh ngủ đi.

- Trời mưa, sấm chớp nữa, em sợ lắm.

- Sợ gì chứ, chỉ là mưa thôi mà. Cứ ngủ đi.

- Em không ngủ được, anh biết là em sợ mà.

- Thế giờ em muốn anh làm gì?

- Em muốn....muốn.... anh sang ngủ cạnh em cho em đỡ sợ.

Tôi suýt phì cười vì cái lí do trẻ con này.

- Lớp 10 rồi đó cô nương.

- Đi mà, nếu không thì chắc em mất ngủ tới nay mất.

Thôi thì đành chấp nhận đề nghị của em vậy, mà với lại ngủ cùng em có khi lại được..... cũng nên ấy chứ. Chết tiệt, cái con quỷ trong tôi nó lại trỗi dậy rồi.

Lê chân ra khỏi giường tôi bước theo em. Mặc dù trong bóng tối nhưng tôi vẫn có thể nhìn khá rõ cơ thể của em do ánh đèn đường hắt vào, tuy hơi yếu nhưng vẫn đủ để tôi nhìn được những gì cần nhìn

Em bước lên giường và bảo tôi nằm cạnh em. Đây là lần đầu tiên tôi ngủ cùng con gái, ngoại trừ với mẹ tôi lúc còn nhỏ, vâng, cảm giác lúc đó thật là hồi hộp à. Phòng con gái ngủ có cái mùi hương gì đó rất dễ chịu, tôi nằm được 5' thì mắt nó díp lại đòi được nghỉ ngơi. Tuy nhiên, tà tâm trong tôi trỗi dậy, ngửi được mùi hương đó càng làm con quỷ trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Tôi quay sang phía em, đè em ra và hôn em nồng nhiệt. Bàn tay tôi đưa đi khắp cơ thể em, em chỉ uốn éo đôi chút, miệng em phát ra những âm thanh vô nghĩa vì đã bị môi tôi khóa chặt. Và rồi việc gì đến cũng phải đến, đêm hôm đó chúng tôi đã.....

.....

Sáng sớm tỉnh giấc, tôi quay sang nhìn em, em vẫn đang nằm ngủ một cách ngon lành. Tôi nhẹ nhàng đánh thức em dậy và nói :

- Tỉnh dậy đi nào, còn phải đi học chứ .

Em ngồi dậy trước mặt tôi, trông em không trang điểm hình như có nét rất quyến rũ thì phải. Mái tóc không được đẹp, gọn gàng như lúc đi trường nhưng tôi lại chết mê, chết mệt vì sự lộn xộn đó. Em ngước mắt nhìn tôi và hỏi :

- Tối qua....

- Việc tối qua, anh cũng không biết tại sao lại làm thế nữa. Nhưng em đừng lo, anh sẽ chịu trách nhiệm cho việc mình làm. Anh hứa đấy.

- Em không giận anh vì việc đó. Em tự nguyện mà...

- Đúng là em không trách em vì việc đó chứ.

- Tất nhiên. Bởi vì em yêu anh mà.

- Anh cũng thế. Quỳnh ạ.

Tôi ôm lấy em, rồi chợt nhớ ra là phải đi học. Tôi vội nói :

- Chết. Quên mất là tỵ nữa phải đi học. Thôi anh phải về nhà chuẩn bị đã. Chào em nhé.

Nói rồi tôi lao một mạch xuống tầng 1 ,lấy chiếc xe vẫn còn để trong nhà em từ tối qua đến giờ phóng về nhà. Bộ dạng tôi lúc đó trông thật là buồn cười, một thằng con trai vừa trải qua một cảm giác tuyệt vời nhất trong đời...vâng, đúng là như vậy.

44. Chương 44

Thứ 5.

Sau sự việc tối qua, tôi mò lên trường học mà trong người vẫn còn cảm giác lâng lâng khó tả.

Buổi học vẫn diễn ra như mọi ngày, chỉ khác một điều là tôi thấy thằng H hôm nay nó hơi khác thường thì phải. Lúc tôi vào lớp, nó chủ động bắt chuyện với tôi, ngồi trong giờ thỉnh thoảng tôi còn thấy nó cười cười rồi làm gì đó mà tôi không rõ. Phải cẩn thận với thằng này mới được, cẩn tắc vô áy náy mà. Định tìm hiểu điểm yếu của tao hả, còn lâu nhé.

Thời gian cứ trôi dần đều, cuối cùng thì cũng đến tiết 5 . Sắp được về rồi, hơ hơ . Cái bụng tôi nó cứ réo ùng ục này giờ à, trời ơi. Nhanh nhanh hết tiết đi cô ơi... Tôi nhìn đồng hồ, 11h, rồi 11h05, chết tiệt, thời gian sao mà đi chậm thế không biết nữa.

Đang tơ tưởng đến Saori, Ôzawa... cho giết thời gian thì thằng H nó quay sang bảo tôi :

- T. Tao với mày nói chuyện riêng một buổi được không?

Tôi ậm ừ một lúc , không biết nó âm mưu cái gì nữa. Kệ, chơi hết. Tôi ok liền.

- Được. Bao giờ.

- 8h tối. Tao sẽ gọi điện ày.

- Ừ.

Xong 2 chúng tôi lại im lặng với nhau. Chả nhẽ nó lại muốn nói chuyện với mình về vụ yêu đương đó?? Mà thôi mặc kệ nó, ra sao thì ra.

Chờ mãi thì trống tan học cũng vang lên, tôi vác cặp chạy nhanh xuống ,lên xe và phóng về nhà luôn. Đói bụng ruột ra ấy chứ, híc. Vừa vào nhà là tôi hét lên :

- Mẹ ơi, có cơm chưa, con đói lắm rồi.

Mẹ tôi là một người rất chu đáo, lúc nào tôi đi học về thì cũng có cơm sẵn rồi, và hôm nay cũng vậy. Mẹ nhìn tôi cười cười và nói :

- Hôm nay lại thêm ăn cơm hả. Lúc trước đi học về là tót lên phòng ngay mà.

Cũng chỉ vì sáng nay không ăn sáng nên giờ mới đói phát cuồng như vậy. Mẹ bê mâm cơm lên, tôi ăn lấy ăn để, ăn một cách ngon lành. Lâu lắm rồi tôi mới có được cảm giác bữa cơm ngon miệng như vậy. Ăn no rồi thì tôi phụ mẹ dọn bát đĩa , và như thường lệ, tôi lại trở về với căn phòng quen thuộc của tôi.

Phòng của tôi cũng không phải rộng lắm nhưng nó cũng đủ để tôi cảm thấy thoải mái. Chỉ có mỗi một điều là nó hơi bừa bộn, đúng là hơi bừa bộn thật, giờ nhìn lại tôi mới phát hiện ra điều đó.

Quần áo thì mỗi nơi một cái, sách vở thì không được ngay ngắn, rác trong phòng thì tuần nay chưa đổ rồi.....(Em ở bẩn quá phải không)

Haizz. Nào, giờ thì dọn dẹp lại phòng cho nó có sức sống tí nào. Trước tiên là đồng quần áo, tôi thu dọn hết quần áo vứt lung tung rồi treo chúng lên tủ đồ hết. Thế là đã xong phần quần áo, tiếp theo là quét phòng và đổ rác. Cũng may là mẹ tôi cứ 2 ngày là lại lau nhà một lần nên phòng tôi cũng không bẩn lắm, quét qua loa đôi chút rồi đổ là xong. À, nhân tiện đang quét phòng thì cầm luôn mấy quyển sách, xếp chúng lại ngay ngắn là ok. Hì hục hì hục một hồi cuối cùng cũng xong. Nhìn căn phòng lúc này sạch sẽ và ngăn nắp hơn lúc tôi vừa bước vào. Tôi tự nhủ là sau này phải luôn luôn vệ sinh phòng mình cho sạch sẽ, nhưng tôi không chắc là mình sẽ thực hiện được trong bao lâu nữa.

Liếc mắt qua cái máy tính, đúng rồi, quên mất cái máy tính. Tôi lấy chổi lông gà về lau lau qua bàn phím, key, màn hình của máy. Nó giúp mình bao nhiêu thứ, nào là tra tài liệu, nào là đọc truyện, chat, xem phim, chơi game... mà giờ lau cho nó sạch một tý mà không được thì chắc là hơi quá đáng.

Vệ sinh xong căn phòng, mệt quá rồi, chả còn muốn online nữa . Tôi nằm ra giường đánh một giấc ngon lành, " căng da bụng trụng da mắt " mà .

Ngủ đến 3h thì tôi tỉnh giấc vì chuông điện thoại của tôi vang lên. QA gọi tôi :

- T sang chưa. Nhanh nhanh lên.

- À, à, T sang giờ đây, gần mà. Hehe.

Buồn ngủ mà vẫn phải cố gượng dậy mà sang. Híc, tự dưng mấy bữa nay trời nắng quá, nóng nực, mặc luôn cái quần ngắn với cái áo cộc tay rồi chạy sang nhà QA luôn

Vừa bước vào cửa thì tôi một phen bất ngờ, QA hôm nay ăn mặc sexy quá, bộ quần áo mỏng tang à. Chắc tại trời nóng nên mặc thế cho nó mát, " nó " ở đây là cái gì thì tùy các bạn nghĩ....

2 mắt tôi nó cứ dán vào cặp đùi đó, nhìn tôi lúc đó chẳng khác nào thằng dê gãi cả, tôi nói thật đấy.

- Nhìn gì mà ghê thế T. Lên phòng học thôi.

Chết thật, QA biết tôi nhìn trộm thì phải, híc, lúc đó vừa quê vừa ngại.

Trong buổi học thì tâm trí cứ như treo ngược cành cây, cộng thêm việc thằng T " bé " nó cứ bầu quanh đòi tôi chơi với nó. Thành ra buổi hôm đó học chẳng được bao nhiêu mà phải nói nhiều quá, thành ra khản cả cổ với thằng nhóc đó.

Cuối buổi học, QA bảo tôi :

- Có mệt không T.
- Mấy lần trước không mệt nhưng lần này mệt quá à. Híc.
- Tại thằng em của QA nghịch quá phải không. Để QA bảo nó lần sau đừng làm thế nữa.
- Không cần đâu, có nó giúp cho không khí thêm vui mà.
- À. T này. Đi ăn quà vặt cùng QA nhé. Giờ này chắc T cũng đói rồi

Khỏi nói chứ tôi rất thích ăn quà vặt, hơn nữa lúc này cũng đói rồi nên tôi hưởng ứng cả 2 tay luôn.

2 chúng tôi đi ra quán ăn ven đường, cách nhà QA khoảng 100m . Cái quán đó đã có từ mấy năm trước rồi, tôi nhớ không nhầm thì có từ năm tôi lớp 9 thì phải. Mau quá, mới thế mà đã 3 4 năm trôi qua rồi.

Tôi với QA bước vào quán, chị chủ quán vẫn nhớ tôi và cất giọng nói vui vẻ :

- T đến ăn hả em.
- Vâng ạ. Lâu lắm rồi em không ăn quà vặt . Hôm nay đến ăn tiện thể thăm bà chị luôn đó.
- Giờ lớn quá rồi nhỉ. Lại còn dẫn theo bạn gái đi ăn hả.

Chị cười nhìn tôi với QA. Tôi ứ ớ định giải thích thì đã bị chị ngắt lời :

- Haha. Chị biết rồi, không cần nói đâu. Tìm được bạn gái xinh xắn như này thì nhớ phải giữ, biết chưa.

Tôi ngớ người vì sự thoải mái của chị ấy, chị ấy nghĩ gì là nói ra luôn mà.. Quay sang định bảo QA nói hộ thì thấy QA đang đỏ mặt, nhìn vu vơ ra chỗ khác. Híc, chị nói thế thì khó xử cho em quá rồi chị ơi. Để giải quyết tình trạng đó, tôi nhanh chóng gọi đồ ăn :

- Chị lấy cho em 2 cái xúc xích nhé. À, thêm 2 bát bánh đúc nữa nhé.
- Được rồi , có ngay đây.

Đợi chị đi lấy đồ ăn, tôi tranh thủ nói với QA :

- QA đừng để ý lời lúc nãy chị ấy nói nhé, tính chị ấy từ trước đã như thế rồi, tính thẳng nghĩ gì nói đấy .
- QA cũng không nghĩ nhiều đâu. À T này...
- Sao thế?
- Thế T không muốn việc đó thành sự thật hả?
- Việc gì?
- À..thôi..để sau mình nói nhé.

Giọng chị bán hàng vang lên :

- Đây đây, xúc xích với bánh đúc đây.

Chị mang ra để lên bàn chúng tôi, lại còn hỏi nói :

- 2 đứa ăn đi. Ăn xong muốn ăn gì thêm thì bảo chị nhé.
- Vâng. Cảm ơn chị ạ.

Lạ thật, QA có vẻ như quan tâm đến tôi hơn thì phải. Từ cử chỉ, lời nói của QA, người ta nhìn vào có khi lại tưởng chúng tôi là một đôi cũng nên. Tôi ăn xúc xích bị dính ớt ở miệng QA cũng lấy khăn lau cho tôi, đang loay hoay tìm xem lọ bột canh ở đâu để cho thêm vào bát bánh đúc thì QA cũng đi lấy cho tôi. . Chị bán hàng thấy thế thì cười nói :

- 2 đứa tình cảm vừa thôi, chị ghen tị đấy.

- Haha. Chị vẫn còn cô đơn hử, có cần em giới thiệu cho anh nào không. (Tôi trêu chị)

QA không nói gì , chỉ lặng im mà ăn, thỉnh thoảng nói với tôi vài câu nói bông đùa. Ăn xong, tôi đưa QA về , trên đường về tôi đã suy nghĩ rất nhiều .Tôi biết rằng QA đang có tình cảm với tôi ,và bằng chứng xác thực là lời nói của QA lúc này. Nó làm tôi phải nghĩ lại , tôi thực sự không muốn làm ai đó phải đau lòng cả. Tại sao một thằng như tôi, vâng, một thằng con trai chẳng có gì đặc biệt như tôi lại may mắn được người như QA để ý tới?? Thật sự là tôi không xứng mà, cuộc đời thật trớ trêu....

À quên mất, giờ thì mình phải về tị nữa còn gặp thằng H nữa chứ.

23h59.

Tôi trằn trọc cả đêm mà suy nghĩ, giữa QA và Quỳnh. Chắc chắn là tôi sẽ chọn Quỳnh rồi, nhưng còn QA, mình sẽ phải làm gì đây???....

Tôi quyết định là sáng mai sẽ đem việc này kể ấy thằng chiến hữu, ít ra thì 5 cái đầu cùng nghĩ cách giải quyết còn tốt hơn 1 cái đầu.

Thế nhé, thống nhất là để ngày mai nhé. Còn bây giờ, mày phải ngủ đi T...

Đêm đã khuya rồi, ngủ đi...

45. Chương 45

À. Tôi quên mất chưa kể với các bạn về vụ gặp thằng H tối hôm qua.

Tối qua lúc 7h, nó gọi điện cho tôi :

- Tao đang ở quán Smile. Mày ra đi.

- Ừ. Đợi tao tị.

Tôi cụp máy rồi mặc quần áo vào đi luôn.

Tôi bước vào quán, ngồi đối diện với nó luôn. Bình thường thì chắc là tôi để nó nói trước, nhưng lần này tôi lại là người chủ động nói trước :

- Sao. Mày gọi tao ra có việc gì.

- Cứ từ từ. Uống chút rượu đã.

Nó nói một cách rất bình thản.

- Đây. Của mày đây.

Tôi cầm lấy chén từ nó, làm ngậm hết luôn. Xong, tôi lại bảo :

- Nào, giờ thì nói đi.

- Tao chỉ muốn xin lỗi mày thôi.

- Xin lỗi vì việc gì.

Tôi hơi ngờ ngợ hỏi lại nó, thằng này hôm nay bị sao vậy??

- Về tất cả những việc mà tao đã làm với mày. Tất cả.

- Sao. Mày định xin lỗi tao vì tất cả mọi việc ư??

- Phải. Lúc trước tao đã sai lầm khi định đối đầu với mày. Tao ảo tưởng rằng tao có thể chiếm được trái tim của Quỳnh, nhưng tao không thể ngờ rằng Quỳnh lại yêu mày sâu đậm đến như vậy. Tao đã tìm thử mọi cách để chia rẽ nhưng không thành công, từ nhắn tin đến đời thực, tất cả tao đều thất bại.

- Thế bây giờ mày muốn làm hòa với tao?

- Ủ. Hi vọng mày có thể bỏ qua hết mọi việc cho tao.

Tôi cầm luôn chén rượu vừa rót ực phát hết sạch trơn. Rồi tôi vuốt cằm rồi nói với nó :

- Mày đã muốn như thế thì tao cũng chấp nhận. Tao cũng không phải loại người thù dai.

Đổi thù thành bạn, thế có phải tốt hơn không nhỉ.

- Từ nay mày với tao sẽ là bạn tốt nhé.

- Được. Là bạn tốt, tao hi vọng là vậy.

Nó chủ động đưa tay ra bắt tay tôi, tôi cũng đưa tay ra bắt lại cho có lễ phép.

- Nào. Giờ thì nâng chén vì tao đã có thêm một thằng bạn mới.

- Haha. Nâng chén. Uống.

Tôi với nó ngồi trò chuyện khoảng hơn 1 tiếng. Nó kể cho tôi hết mọi việc mà nó đã , định làm trong thời gian qua. Chắc, nghe kể xong mà thấy sợ phết.. Tôi cũng nói với nó về những suy nghĩ của tôi, 2 đứa trao đổi thẳng thắn, chỉ có thể mới có thể ...

hóa giải sự ngăn cách giữa chúng tôi.

Đến khoảng 9h kém thì tôi phải về vì ngày mai có bài kiểm tra một tiết Sinh học. Không học thì chắc là xác định ăn điểm kém luôn à.

- Thôi. Tao phải về học bài đây , mày cũng phải học đi. Mai kiểm tra rồi.

- Ồ. Tao biết rồi. Tao ngồi thêm chút nữa rồi về sau.

Tôi lên xe rồi rồ ga phóng đi trước.

Cuối cùng thì vật cản duy nhất cũng được gỡ bỏ rồi. Vui thế nhỉ.

Sáng hôm sau lên lớp, tranh thủ lúc thằng H chưa đến thì tôi kể với lũ bạn. Bọn nó nghe xong bán tín bán nghi hỏi lại :

- Thật không thể.

- Tao thấy nghi nghi.

- Đéo chủ quan được.

- Thôi . Tao thấy thằng H nó cũng tốt phết đấy chứ. Tối qua tao nói chuyện với nó mà vỡ lẽ ra nhiều thứ đấy.

- Đẳng nào nó cũng là bạn cùng lớp với mình. Anh em kết bạn chứ không kết thù .

Đột nhiên thằng H bước vào lớp. Bọn tôi quay ra nhìn nó một lúc, nó ngó người không biết bọn tôi nhìn nó làm gì. Nó lăm lăm tiến vào chỗ ngồi rồi ngồi im thín thít. Tôi gọi nó :

- H. Sang đây.

Nó bước sang với dáng vẻ rụt rè.

- Yên tâm. Bọn tao không làm gì mày đâu.

- Nghe nói mày với thằng T làm hòa rồi phải không.

Nó trả lời từ từ : " Ủ ". Nghe xong thế cả lũ cười phá lên :

- Haha. Được. Từ giờ mày là bạn của bọn tao. Sống chết có nhau.

Nói rồi thằng Mạnh bá vai nó. Nó dường như cũng bắt đầu quen dần, nụ cười đã bắt đầu xuất hiện trên môi nó .

Lần đầu tiên từ lúc thằng H vào lớp, nó cười thoải mái với chúng tôi. Vâng, chúng tôi đã từ thù trở thành bạn. Anh em bạn bè giờ vui buồn có nhau.

..

..

Tan học, lũ bọn tôi ra về, vừa đi vừa hét làm huyền não cả một góc trường.

Thấy thằng H đi cùng nhóm chúng tôi, Quỳnh liền nt hỏi tôi :

- Sao anh H lại đi cùng bọn anh thế.
- Anh với nó giờ làm hòa rồi.
- Làm hòa rồi á? Thế thì tốt. Hihi
- Tất nhiên là tốt rồi. Bớt thù thêm bạn mà.

Đang mãi nhắn tin thì tôi chợt nhớ là còn quên cái máy nghe nhạc ở trên lớp. Vội vàng chạy lên lấy, chả biết chạy như nào mà va ngay một tốp 3 bạn gái đang từ trên tầng đi xuống. Mất đà ngã đập mặt xuống cầu thang luôn. Híc, xấu hổ không chịu được. Vội vàng đứng dậy phủi quần áo cho sạch thì nghe một giọng nói vang lên :

- Bạn ơi. Bạn không sao chứ?

Ngẩng mặt lên nhìn, ôi trời, một người con gái rất xinh đang đứng trước mặt tôi. Đứng cạnh bạn ấy là 2 người nữa, đang cười khúc khích nhìn tôi. Chồng chế, tôi nói :

- À. Mình không sao. Xin lỗi vì pha phải bạn nhé. Bạn có bị đau không.
- Không . Mình không sao. Mà làm gì mà phải vội vàng thế.
- Mình quên cái máy nghe nhạc ở trên lớp nên đang chạy lên lấy.
- Lần sau nhớ cẩn thận nhé. Mình đi đây.
- Chào bạn nhé.

Vừa chạy đi tôi vừa nhủ, chạy kiểu quái gì mà lại ngã được nhỉ?? Tôi cũng không biết nữa. À, mà bạn lúc nãy mình gặp nhìn quen quen thì phải. Hình như mấy lần tập trung đều gặp nhau, có lẽ là học lớp 12D. Vì tôi nghe bọn nó nói lớp 12D toàn là gái xinh mà chưa qua ngó bao giờ. Thi thoảng cũng gặp được vài đứa, nói chung là tôi ít tiếp xúc với các lớp bên cạnh lắm, không như mấy đứa bạn tôi, lớp nào bọn nó cũng xông vào như kiểu lớp mình vậy

Đây rồi, cái máy nghe nhạc đây rồi. Cho vào túi áo, tôi tót xuống sân để xe. Vừa xuống thì đã nghe mấy thằng bạn cần nhẫn :

- Đm. Lấy cái máy nghe nhạc thôi mà sao lâu thế.
- Bộ mày định ngủ lại ở đấy hả.
- Thôi thôi đi nào. Muộn rồi.

Tôi không dám nói cho bọn nó sự việc lúc nãy, sợ bọn nó lại mách lẻo hay gì thì phiền lắm à. Vừa mới thoát khỏi rắc rối nên giờ tôi không muốn lại vướng vào nữa.

Về nhà. Đang định gọi mẹ thì chợt nhớ là hôm nay bố mẹ đi về quê có việc. Thôi xong, thế là lại mì tôm trường kì rồi.

Không phải tôi không biết nấu cơm mà vì tôi lười, về nhà đã hơn 12h rồi mà còn phải nấu cơm, làm thức ăn nữa thì chắc 1h mới được ăn quá.

Làm tạm tô mì cho đỡ đói rồi online nào.

Đang ngồi đọc truyện hay thì chợt có điện thoại của Quỳnh :

- Tối nay rạp phim có chiếu phim Pirates Of The Caribbean: At World's End đó anh. Mình đi xem nhé.

Ôi trời , cái phim này mình đã xem rồi mà. Thôi kệ, giờ xem lại cũng chẳng sao.

- Ủ. Thế thì phải ngoan, ở nhà chờ anh rõ chưa.
- Hihi. Em nhớ rồi ,ngốc ạ.
- Ô hơ, anh buồn ngủ quá.
- Buồn ngủ thì ngủ đi. Em cũng phải đi ngủ đây.
- Để anh sang ngủ cùng em nhé.
- Ai cho.
- Không cho anh cũng sang. Hehe
- Ghét ghê cơ. Sao có người lì thì không biết nữa >”
- Haha. Thôi ngủ đi, cục cưng của anh.
- Anh cũng thế nhé. Byebye.

Vừa đặt điện thoại xuống thì có tiếng chuông cửa. Tôi xuống mở cửa thì được một phen bất ngờ...

46. Chương 46

- A..QA... Sao...sao....
- Hi. Chào T.

Sao QA lại có mặt vào giờ này nhỉ.? Mới có 1h hơn mà..

- Sao thế. Bộ QA không được đến nhà T hả?
- Không...không phải đâu. Vào nhà đi. Hi.

Tôi mở cổng cho QA vào.QA đi ngang qua tôi, bất chợt tôi ngửi thấy mùi thơm, vâng, đúng là mùi thơm của con gái bay ra. Tôi cứ đi theo mà ngửi à, nhưng không dám ngửi mạnh sợ bị phát hiện (Thằng nào mà biết tôi có cái tật này chắc là nó troll mình bằng đôi tất thì bỏ mẹ.)

..

Vừa bước vào phòng khách nhà tôi thì QA nói :

- Úi. Nhà T rộng rãi quá nhỉ.
- Cũng tạm tạm thôi mà, không bằng nhà QA đâu. Hi.
- Úi. T tưởng ở nhà rộng QA thoải mái lắm hả. Nhà thì rộng thênh thang mà lúc nào cũng chỉ có QA ở, bố mẹ thì đi công tác thỉnh thoảng mới về nhà. Híc.

Tôi ngồi nghe rồi ra vẻ trầm ngâm, phán luôn một câu :

- Đúng đấy. Như T này, ở nhà mới có một ngày thôi đã phát chán lắm rồi. Đang định đi chơi cùng mấy đứa bạn đó..
- Thế thì QA làm phiền T mất rồi.
- Không sao đâu. Bọn nó hẹn 3h mới đi cơ. Bây giờ mới có 1h15 mà.

Tôi và QA cùng nhau ngồi ở phòng khách, xem Tivi. Mấy lần trước lần nào tôi đến QA cũng đem hoa quả, đồ ăn ra cho tôi, chả nhẽ giờ đây mình lại không làm được như thế

- QA đợi tý nhé. T đi lấy hoa quả lên cùng ăn.
- Thôi, không cần đâu T ơi.
- T cũng đang muốn ăn mà, nhanh thôi.

Tôi chạy vọt xuống bếp, lục xem có còn loại quả nào không. A , may quá, vẫn còn mấy quả táo với bịch bánh xốp . Tôi cầm 2 thứ đó chạy lên, QA vẫn đang mải mê xem Tivi. Ngó vào Tivi xem chương trình gì mà cuốn hút dữ vậy, nhìn xong thì mới vỡ lẽ, toàn là K-POP à. (ộp pa)

Mà đúng là con gái bây giờ chủ yếu toàn thích K-POP thì phải. Tôi thì cũng không phải là ghét K-POP , loại nhạc mà tôi hay nghe là US, UK nên ít quan tâm đến K-POP .

Đặt đĩa táo với bịch bánh xuống bàn, tôi lấy dao ra định gọt táo thì QA nói :

- Để QA làm cho.

Xong rồi giật lấy con dao từ tay tôi gọt quả ngon lành luôn. Vừa gọt QA vừa nói :

- Con trai làm mấy cái việc này là đoảng nhất à.

Ờ...ngẫm nghĩ thì cũng có phần đúng. Nhưng chỉ gọi là đúng với một số người thôi, có người có khi còn giỏi hơn con gái về vấn đề này ấy chứ.

Tôi thì thuộc loại đoảng rồi, nhớ có lần gọt quả thế nào cắt mẹ vào tay làm một vết sâu hoắm. Híc, giờ nghĩ lại lúc đó vẫn còn rợn người.

- Đây. T ăn đi.

Vừa nói QA vừa đưa miếng táo cho tôi. Tôi cầm lấy rồi nói :

- QA cũng ăn đi chứ.

- Ừ. Mình ăn ngay mà..

Tôi tọng ngay miếng táo vào mồm định làm phát hết luôn, ai ngờ nó mắc mẹ ở họng. Tôi khục khặc mãi nó mới chịu ra , đáng đời, cái tội cứ thích xơi miếng to.

QA thấy tôi bị thế thì khẽ cười và nói :

- Lớn rồi mà ăn vẫn còn bị nghẹn thế hả. Hihi

Tôi gượng gạo nói :

- À...à..tại cái miếng táo nó to quá đó.(To thì sao không biết cắn từng miếng nhỏ? Cãi cùn)

Làm xong vài quả táo thì tôi bắt đầu thấy hơi buồn ngủ, đôi mắt nó cứ rình kéo xuống là sao?? Nhìn sang QA, vẫn đang chăm chú xem các ộp pa . Thỉnh thoảng lại khe khẽ hát theo, đúng là con gái mà.

Tôi định nằm dài ra ghế rồi ngủ một giấc nhưng lại sợ mất hình tượng, ai đời có con gái ở cạnh mà lại làm thế. Ngại chết đi được.

....

Chợt QA nói :

- T ơi. Mấy cái vỏ này đem đổ ở đâu được.

- À. Cứ để đấy tý T đổ cũng được.

- Ai lại làm thế. Kì lắm.

- Xô rác ở phía ngoài cổng, bên trái đó. Ở ngoài cũng có vòi nước, QA rửa tay luôn đi cho sạch.

QA vừa ra khỏi cửa thì 2 mắt tôi nhắm tịt lại luôn. Chết tiệt, giờ phải làm sao đây??? Thôi thì cứ ngủ vậy, đến đâu thì đến.

Tôi cứ ngủ lơ mơ như vậy được tầm 10' thì bị tỉnh giấc vì thấy môi tôi có thứ gì đó đang chạm nhẹ vào. Giật mình mở mắt thì ôi thôi, QA đang hôn tôi, vàng, đang hôn tôi nhé..

Tôi không chống cự, không thể chống cự, không muốn chống cự.

Tôi để im cho QA hôn.

Một lúc sau, QA ngừng hôn và quay người đi chỗ khác .Tôi ngồi dậy nhìn QA với ánh mắt bàng hoàng , ánh mắt của người bị cưỡng hôn mà. (Được hôn khoái bỏ mẹ đi lại còn giả vờ)

- QA..

Tôi cất tiếng gọi, lấy tay chạm nhẹ vào vai QA. Bất chợt QA quay lại ôm lấy tôi, ôm rất chặt khiến tôi tưởng như ngạt thở. Ngực QA chạm vào tôi thấy lâng lâng, khoan khoái cả người. (Em nói thật các thím ợ., thím nào chưa biết thì thử đi nhé)

- Sao lại như thế ? QA ?? Sao lại như vậy.

Tôi hỏi nhưng QA không trả lời. Tôi tiếp tục nói :

- QA biết làm như vậy là không được mà.

- Nhưng QA yêu T.

QA nói trong thổn thức.

- T có bạn gái rồi.

- Kệ. Hãy cứ để mình yêu T như vậy. Dẫu là đơn phương mình cũng chịu. Mình sẽ chờ T.

- Đừng chờ T. Bởi vì T không đáng là người để QA mong đợi.

- T biết không. QA đã mền T ngay từ lần đầu gặp mặt. Lúc đầu cứ ngỡ chỉ là tình cảm bạn bè bình thường. Nhưng không, QA không thể kiểm soát nổi nó, tình cảm nó cứ lớn dần, rồi một ngày QA nhận ra rằng QA đã yêu T. Một tình yêu bắt đầu tự lúc nào không hay.

Càng nói giọng QA càng lạc đi, dường như QA đang khóc nhiều hơn thì phải.

Tôi chỉ còn biết ngồi đó để QA ôm và nghe những lời thổn thức từ tận đáy lòng .

- QA định sẽ giữ mãi tình cảm này trong lòng. Nhưng không thể, mình không thể chôn chặt nó như trong phim. Và hôm nay, mình quyết định nói hết nỗi lòng đã giữ bấy lâu cho T biết. ...

Từ từ, đôi tay tôi vòng qua ôm lấy eo của QA. Tôi muốn làm gì đó nhưng không nghĩ ra được, thành ra chỉ còn biết ôm lại thôi.

QA thật ngốc. Tôi không xứng mà, một thằng con trai bình thường không có gì nổi trội. Không nhà lầu , xe hơi, học giỏi, đẹp trai... Tóm lại, tôi là một con người bình thường như bao người khác.

Còn QA, một tiểu thư nhà giàu xinh đẹp, học giỏi. Biết bao người mơ ước, theo đuổi, tại sao lại chọn tôi cơ chứ.

Món nợ tiền bạc có thể trả được chứ món nợ về tình cảm thì cả đời sẽ mãi không trả được hết.

Tôi biết làm sao đây khi mà trái tim của QA đã trao cho tôi??? Tôi biết là một trái tim không thể có 2 hình bóng,nhưng giờ đây có người ôm chặt tôi và khóc thổn thức, người đã yêu thầm tôi bấy lâu, một người con gái dịu dàng, đáng yêu và cũng rất yếu đuối trong việc tình cảm, làm sao tôi có thể nhẫn tâm để một người con gái như vậy bị tổn thương vì mình??

....

....

QA thật ngốc đó, biết không??

47. Chương 47

QA cứ ôm lấy tôi như vậy. Không hề nói gì cả...

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Dần dần, đôi tay của tôi trở nên mệt mỏi vì cứ phải ôm QA trong một thời gian dài..

Đang định buông tay ra thì đột nhiên QA ôm lấy cổ tôi rồi hôn tôi một cách nồng nhiệt.

Không hiểu lúc đó như nào mà tôi cũng hưởng ứng theo. Tôi nhào tới ôm lấy QA , đè QA xuống ghế.

Chả còn nghĩ được gì, lúc đó thì cửa ngoài cũng đóng rồi, trong phòng chỉ còn 2 chúng tôi.

Tôi cảm thấy mình hồi hộp, cái cảm giác rất giống với cái đêm đó, đêm mà tôi và Quỳnh ở cùng nhau.

Tôi hôn khắp mặt QA, từ môi, cổ , má....QA thở gấp , nhanh, dường như đây là lần đầu tiên QA được người khác hôn như này thì phải.

- A..a..

Tôi chỉ nghe thấy QA nói khe khẽ, đủ để tôi biết được cảm giác mà QA thấy lúc này.

Nóng máu, tôi đưa 2 tay cởi cúc áo của QA ra . Vẫn chậm rãi như lần trước, nhưng lần này có điểm khác là người nằm trước mặt tôi không phải Quỳnh mà là QA.

QA nhắm nghiền mắt lại đợi tôi, đến khi cởi xong hết cái áo ngoài thì trước mắt tôi hiện ra hình ảnh chiếc áo lót của QA. Tôi biết rằng chỉ cần cởi nốt cái áo đó thì tôi có thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp kì vĩ mà tạo hóa đã ban tặng ới người con gái.

Tay của tôi nó cứ tự động, tự động tới gần. Và khi đã gần tới đích, chợt hình ảnh của Quỳnh hiện lên trong đầu tôi. Tôi như người tỉnh cơn mê, đôi tay liền rút lại, ngồi sang một bên, tôi ôm đầu và nghĩ tại sao lại như vậy..

QA lúc này đã ngồi dậy, từ từ đặt tay lên vai tôi từ phía sau. Sau đó QA nói nhỏ :

- Tại sao T lại như vậy?

- Đừng, mình không thể làm như vậy được..., thực sự là không thể.

- Hãy ình một cơ hội, được không T.

Đôi tay mềm mại của QA vuốt ve khuôn mặt tôi. Tôi rùng mình, đúng là tôi có chút dao động trước QA,nhưng tôi sẽ không phản bội Quỳnh đâu, nhất định là vậy.

- QA này. T nghĩ rằng mình chỉ có thể là bạn bè thôi.

Câu trả lời của tôi đã nói rõ ràng, QA cũng không muốn nói nhiều, chỉ đáp lại vồn vện một câu :

- QA biết rồi. Có lẽ sẽ không bao giờ QA có thể được làm bạn gái của T.

- Đừng buồn. QA rồi sẽ tìm được người tốt hơn T mà.

- Làm sao mà có thể tìm được đây, khi mà trái tim đã thuộc về người khác.

QA nói xong rồi khóc nức nở.

- Nếu QA khóc thì có thể mượn bờ vai của T, T sẽ để QA dựa vào khóc cho thỏa thích. Hãy cứ khóc đi nếu như QA muốn.

Khóc một hồi thì cũng đến lúc phải chia lìa. Trước khi ra về, QA nhìn tôi và nói :

- Sau sự việc hôm nay, mình vẫn sẽ là bạn chứ T.

- Tất nhiên. Vẫn là bạn. T vẫn luôn luôn là bạn của QA, hãy luôn nhớ như vậy.

- Cảm ơn T. Cảm ơn T đã cho QA cảm giác được yêu, dù chỉ là một chút nhưng nó thật sự rất hạnh phúc.

Nói xong, QA quay mặt và bước đi.

Tôi nhìn theo QA cho đến khi bóng dáng đó khuất sau hàng cây nơi góc phố.

Đang thơ thẩn thì chợt điện thoại kêu , thằng Mạnh gọi tôi :

- Alo?

- 3h rồi. Mà chưa ra à, bọn tao chờ nãy giờ rồi.

Chết, tý thì quên chiều nay có vụ đi ăn ốc với tụi bạn.

- Đây. Tao ra ngay đây.

Rồi tôi vội vàng lấy xe, khóa cửa rồi chạy xe ra quán ốc 16.

Đỗ xe phịch xuống bên vỉa hè, tôi bước vào quán và ngồi xuống.

- Làm gì mà tý nữa quên buổi hẹn với anh em thế (thằng Tùng hỏi tôi)

- Tao có việc ấy mà.

- Việc gì. Kể bọn tao nghe với (Thằng Thuận hỏi)

- Haiz. Đúng là có kể cho bọn mày thì tao mới cảm thấy bớt đau đầu được. Sự việc là thế này....

Rồi tôi kể một lèo sự việc vừa xảy ra cho bọn nó. Cũng chẳng có gì to tát cho lắm (vì chúng tôi đã XH đâu), thế mà bọn nó thì nhau thêm thắt, nói này nói nọ :

- Ố. Thằng này kinh nhỉ, định xơi luôn cả QA à?

- Mà QA là ai thế ?

- Tao biết rồi. Hình như lúc trước thằng T có đi với QA thì phải, tao nhớ mang máng như vậy.

- Blah...blah...blah...

Đúng là bọn này, chỉ được cái bốc phét là giỏi. Bọn này tuy nghịch thật đấy, nhưng lúc nghiêm túc thì nghiêm túc vãi luôn. Tôi hỏi :

- Tao sẽ không bỏ Quỳnh đâu. Chắc chắn đấy

- Cái đó thì tùy vào quyết định của mày thôi. Bọn tao là người ngoài mà.

- Thằng T nó khoái em Quỳnh lắm, yêu nhau thế cơ mà. Đúng không T. (thằng Ngọc nói)

- Đúng, chỉ có thằng Ngọc hiểu tao. Haha

Vừa lúc đó, 2 đĩa ốc được mang ra. Bọn tôi ngồi ăn ngon lành, vẫn là mấy bữa ăn vặt thường xuyên của lũ bạn tôi nhưng sao hôm nay tôi thấy nó khác biệt bao. Lần này có thêm cả thằng H đi cùng nữa nên tôi hỏi nó :

- H. Mày nghĩ tao nên làm như nào.

- Theo tao thì mày nên dứt khoát với QA, vì nếu cứ để dây dưa lâu dài ra thì e rằng sẽ có biến đấy.

Nghe thế thằng Thuận vỗ đùi cái đét, nói :

- A . Thằng này nói thế mà chuẩn nhỉ.

Tổ sư bố nó, có phải việc của nó đâu mà nó phản kích thế cơ chứ.

- Tao cũng nghĩ là thế. Thôi giờ là phần ăn ốc, thằng nào ăn chậm nhất trả tiền nhé.

Vừa nói xong cả lũ nhao nhao lên tranh nhau ăn, haha, như trẻ con.

- Cửa tao...

- Tránh ra, cửa tao trước...

- Bọn tham ăn...

Tiếng cười nói của chúng tôi làm cả một góc phố trở nên ồn ào.

Nhờ những buổi tụ tập này mà bạn bè chúng tôi càng thân thiết hơn. Diễn hình như thằng H đó, từ chỗ là kẻ thù trở thành bạn bè thân thiết. Chính vì đều là con trai nên cùng nhau giải quyết một việc gì đó sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều do có sự giúp đỡ từ mọi đứa.

Chính trong những giây phút khó khăn, cần sự giúp đỡ, bạn mới biết được rằng những thằng bạn hay trêu chọc mình ngày thường mới là những người luôn ở bên bạn , sẵn sàng giúp bạn tận tình...

48. Chương 48

Thời gian trôi qua nhanh quá, mới thế mà đã hết một năm rồi. Nhìn lại một năm trôi qua, thấy công việc làm được thì ít mà gặp rắc rối thì nhiều.

Sang năm mới quyết tâm thay đổi mới được (Nghĩ thế nhưng mà không biết có làm được không nữa, năm nay mà không thi đỗ Đại học thì xấu hổ lắm)

Đang mãi nghĩ cho tương lai thì thằng H vỗ vai tôi nói :

- Nghĩ cái gì mà suy tư thế?

- À. Tao đang nghĩ về tương lai.

Tôi nói với giọng rất là triết học.

- Gớm. Không khéo mày thành ông cụ non luôn ấy chứ.

- Tao sắp thành ông cụ già rồi còn non gì nữa. Haha

- À. T.. Tao có chuyện này hay lắm này..

Nói rồi nó và tôi blah...blah..cả tiết, trời ạ, tưởng nó nói cái gì hóa ra là nó kể về lần đầu tiên nó biết xem S*x

Ngồi nghe nó kể mà tôi cười đau cả ruột, xem S*x mà cứ phải rúc rúc sợ người khác phát hiện

Cũng may mà còn có thằng H ngồi chém gió cùng chứ không ngồi nguyên ngày thế này chắc chết mất.

....

Cuối năm, thi cử thì cũng xong hết rồi nên bọn học trò tôi quây hết cỡ. Lại là năm 12 nữa nên càng nghịch hơn chứ không như lúc lớp 10 mới vào trường, cái gì cũng lạ, cái gì cũng bỡ ngỡ.

Thứ 7 , ngày cuối cùng trước khi chúng tôi nghỉ học tập quân sự.(Trường em có lệ là trước khi nghỉ tết 1 tuần là cả trường bắt đầu khóa tập quân sự)

Vừa mới lên trường, cứ tưởng là đến sớm nhất ai dè mấy thằng lớp 12 D , 12C nó còn đến sớm hơn.

Tôi gọi luôn cả lũ con trai 2 lớp đó lại, bàn kế hoạch quây năm nay.

Bàn tán một hồi thì cũng thống nhất đó là chơi ” ném bóng nước ”, cái trò này mà chơi thì khoái phải biết, mua bóng bay về , bơm nước vào rồi ném nhau tung bừng luôn.

Nhớ năm lớp 11, ở lớp 12A có thằng ném ướt nhèm cả lớp, thành ra hôm đó cả lớp bị phạt trực nhật luôn

Cả lũ tôi cử ngay thằng Vũ đi mua bóng bay, 10' sau nó có mặt với 5 túi bóng bay trong tay. Tôi hỏi :

- Sao mua gì nhiều vậy?

- Thì 3 lớp dùng mà, tao sợ có khi còn thiếu ấy chứ.

- Ừ nhỉ, tao quên mất là có 3 lớp. Thôi cứ chơi đi, thiếu đi mua tiếp. Giờ chiến thôi.

Cả bọn lao vào phòng vệ sinh bơm bóng, híc, cái phòng thì bé tý mà tầm chục thằng chen vào , chờ bao giờ mới được đây?

Chợt lúc đó tôi nảy ra ý định điên rồ hết sức ” Sang phòng vệ sinh của con gái bơm bóng ”

Vừa mới bước vào thì gặp ngay mấy đứa, nó vừa đi vệ sinh xong, nó nhìn tôi, tôi cũng nhìn nó, xong rồi nó kêu lên : “Á...á...á.”. Nghe thấy vậy tôi vội vàng chuồn luôn, ngu gì ở lại...

Học tốc chạy lại khu vệ sinh nam, bọn nó thấy tôi thở hổn hển như vậy liền hỏi :

- Mày làm gì mà mệt dữ vậy?
- Tao định vào nhà vệ sinh nữ bơm bóng, ai dè gặp ngay mấy đứa con gái ở đó, sợ quá nên té luôn. Nghe tôi nói thế, cả lũ rú lên cười như điên.
- Haha. Tao có nghe nhầm không thế?
- Thằng T vào nhà vệ sinh nữ kìa tụi mày.
- Vãi T. Sao mày không đi vệ sinh ở đó luôn đi. Haha

....

Đầu má tụi mày, ông mày chỉ muốn bơm bóng thôi mà. Biết thế đéo nói ra nữa, giờ nói ra thành trò cười cho bọn nó. Híc híc, sao mà khổ thế không biết nữa.

Chờ mãi thì cũng đến lượt mình bơm bóng, tôi móc trong túi ra 5 quả, ...

hì hụi bơm trong khi bên ngoài bọn nó đang hò hét ầm ĩ rồi. Trong lòng tôi cũng háo hức muốn ra tham gia cùng lắm chứ, tuy nhiên cũng phải bơm cho xong 5 quả đã rồi mới chơi được.

Quả cuối cùng bơm xong, tôi vội vàng mở cửa chạy ra ngoài thì ” Bộp ”, một quả bóng nước bay vèo và vỡ ngay cạnh tôi.

- Sợ vãi lều.

Quay ra thấy bọn nó đang ném nhau chí chóe, chắc là bóng bay lạc. Tôi chọn ngay một quả to nhất, căng nhất, rồi chạy đi tìm bọn nó.

Năm nay không phải chỉ có lớp 12 chơi ném bóng mà cả lớp 11 cũng tham gia.

Đang chạy chạy tìm con mồi thì bỗng tôi bị úp sọt, hàng loạt quả bóng nước bay đuổi theo tôi. Tôi phải vất vả lắm mới chạy thoát được, quay lại nhìn mấy thằng em lớp 11 đang cười khoái chí nói :

- Bọn mày chờ anh nhé. Tớ bọn anh xuống cho tắm luôn đấy. Haha

Dọa tinh thần nó tởm chứ nhỉ..

Khắp nơi đâu đâu cũng thấy nước là nước, bọn tôi ném nhau không biết mệt. Hết bóng nước thì đem cả chậu, xô đi múc nước hắt nhau. Thành ra thằng nào thằng nấy đều ướt nhẹp hết.

Tầng 1 với tầng 2 thì vui như đi hội, còn tầng 3, mấy em lớp 10 thì do mới vào nên còn bỡ ngỡ. Tôi chỉ thấy mấy đứa nó nhìn chúng tôi ném rồi cười chứ chẳng dám tham gia cùng.

Cuối cùng, do ném nhau dữ quá nên cô phó hiệu trưởng đành phải ra can thiệp.

Cô dùng loa thông báo rằng học sinh không được ném bóng nữa, nhưng bọn tôi giả vờ như không nghe thấy, vẫn tiếp tục ném như bình thường.

Nói không được, cô đích thân đi khắp 2 tầng xem còn học sinh nào ném bóng thì bắt lên phòng hiệu trưởng.

Lũ chúng tôi thấy thế thì thằng nào cũng vọt lẹ, bao nhiêu bóng nước vút đi hết, vào lớp ngồi ra vẻ ngoan ngoãn.

Học trò là thế, nghịch ngợm thì khỏi nói luôn.

...

...

Kết thúc ngày cuối cùng của học kì I, ai nấy đều cảm thấy vui vẻ vì đã được quây hết mình.

Chỉ còn tuần sau bên nhau nữa thôi, sau đó là ai sẽ về nhà nấy và đón một cái Tết an lành bên người thân, gia đình.

...

TUẦN QUÂN SỰ

Ngày đầu tiên.

Vì đã quá quen với việc tập quân sự hằng năm nên tôi dậy sớm , chuẩn bị xong xuôi rồi lên trường.

Nhớ năm ngoái, có thằng đi muộn thế là bị phạt lên trên sân khấu đứng cả buổi luôn, trông mà tội. Đó cũng là một bài học để tôi không bị đi muộn.

Đến trường, cất xe rồi lên lớp học thì đã thấy bọn bạn tôi ngồi đó sẵn rồi. Thấy tụi nó đang bàn tán rôm rả lắm, tôi cũng nhảy vào góp vui :

- Sao hôm nay tụi mày đến sớm thế.
- Tưởng mỗi mình mày sớm hử. Bọn tao đang chết cười vì cái mũ của thằng Mạnh đây.
- Cái mũ nó làm sao?
- Mày nhìn đi thì biết.

Tôi cầm cái mũ lên ngó qua một hồi, nhìn xong thì đúng là không còn gì để nói.

Cái mũ cố để tập quân sự mà nó đem ra vẽ vờ lung tung , xong rồi lại còn dán cờ việt nam lên nữa chứ.

- Vãi Mạnh. À, bọn mày đã mang thất lưng chưa đấy?
- Đây.

Nói xong cả lũ giơ thất lưng của mình lên, দেখ, thằng nào trông cũng như mới thế này.

- Bọn mày mới mua hử?
- Ờ. Mấy cái năm trước chả biết vứt đâu hết rồi.
- Giống tao nhỉ. Tao cũng vừa mới mua.

Tôi giơ thất lưng của tôi ra cho bọn nó xem.

- Nhìn đẹp phết nhỉ. Mua bao nhiêu đấy?
- 50k đấy.
- Đổi không T.
- Cút. Của mày xấu bỏ mẹ.
- Haha. Bố mày đùa thôi, chứ cho tao cũng đeo cần.

Bỗng tiếng trống tập trung vang lên. Cả trường vội ủa hết xuống sân trường tập trung.

Chắc, lại nghe thầy hiệu trưởng phát biểu về ý nghĩ của việc tập quân sự, phát chán rồi à. 3 năm rồi năm nào cũng như vậy hết á.

Tôi với thằng H đứng cạnh nhau, bỗng thằng H vỗ vai tôi và nói :

- T. Nhìn kìa.

Tôi quay nhìn theo hướng nó : Thằng Ngọc, thằng Ngọc nó làm gì ở hàng của lớp 10 vậy nhỉ?

Tôi gọi cả lũ cùng nhìn. Xong rồi, thằng Ngọc chắc chắn là đang định tâm sự với em Ly rồi, mấy ngày không gặp mà đã nhớ thế rồi.

- Ê, ê, nhìn kìa, em Ly đưa cho thằng Ngọc cái gì kìa.
- Đâu đâu.
- Đm. Mất mù hử, cái hộp gì kia kìa.
- Tý nữa thằng Ngọc về anh em phải tra hỏi nó mới được. Dám đi đánh lẻ.

Đây rồi, thằng Ngọc trở về hàng với nét mặt rất khoái chí. Chúng tôi xúm lại quanh nó :

- Ủa. Có gì mà bọn mày quây tao lại vậy?

Nó ngớ mặt nhìn bọn tôi .

- Bọn tao biết hết rồi. Khai ra mau

- Cái gì, tao không biết.

Nó vẫn giả vờ. Đã vậy phải dùng biện pháp mạnh :

- Lúc này mày nhận cái gì từ em Ly đấy. Không khai mau là anh em cho ăn đòn đấy, rõ chưa. Haha

- À. Chỉ là hộp quà thôi mà.

- Quà à, đưa bọn tao xem đi.

- Diên. Cửa tao cơ mà.

- Bọn tao xem một chút thôi.

- Không được.

- Không cho bọn tao trấn đó. (Liệu làm như vậy có phải là ép nó quá không nhỉ)

- Được rồi, xem một tý thôi đấy.

Từ từ nó mở hộp quà ra, cả lũ chúng tôi cùng nhìn rồi ” ồ ” lên một tiếng.

Bên trong hộp quà là một chiếc khăn len tự đan, trên đó kèm theo dòng chữ : ” Em yêu anh ” được đan rất cẩn thận.

- Thằng này, sướng thế mà giấu anh em à nha.

- Haha. Đeo luôn đi cho nó đẹp.

- Có khi tý nữa tao cũng phải bảo gấu tao đan ột cái mới được.

- Thằng này, lại GATO với thằng Ngọc hả. Haha.

id=up style=“text-align: left;”> Xuống Cuối Trang

49. Chương 49

Đang nói chuyện rôm rả thì bỗng nhiên trống vang lên báo hiệu giờ học bắt đầu.

Híc, buổi sáng toàn học lý thuyết chán chết đi được.

Cả lớp tôi lại lọ mọ lên phòng ngồi nghe thầy đọc về lịch sử của Quân Đội Việt Nam, rồi là về các cuộc chiến tranh, rồi lại nghĩa vụ và trách nhiệm của học sinh....blah.blah... đúng là chán hết sức.

Cũng may là đang trong thế bí thì bất chợt thằng Tùng lôi đầu ra bộ tú lơ khơ :

- Ê. Đánh bài không tụi bây?

- À được. Đang không có gì làm.

Cả bọn chụm đầu vào đánh, vì là ngồi bàn cuối, với lại lớp cũng đang nói ầm ĩ nên thầy cũng không để ý đến chúng tôi .

- 2 cơ.

- Chặn nó đề, đừng cho nó về.

- Đm. Tao chặn được tao đã chặn rồi.

- Thằng T chặn thằng Ngọc đề, nó về giờ.

- blah..blah....

Đang lúc căng thẳng , cân não thì bỗng ” Bộp”, có bàn tay đập vai tôi. Theo phản xạ tự nhiên cứ tưởng là ai đó đập, lúc đó tôi cứ nghĩ là thằng H vì lúc này không thấy nó đâu.

- Yên nào. Không thấy đang đánh à?

Nói xong câu đó cả bọn cứ ngó người nhìn tôi rồi lấy tay chỉ chỉ ra đằng sau, như có linh cảm chẳng lành, tôi quay đầu lại thì ôi thôi, thầy đang đứng sau tôi và nhìn tôi với ánh mắt rất là ” trù ẻo ” :

- A. Đang đánh bài hủ, có vui không?

Không hiểu sao lúc đó tôi phát biểu được một câu phải nói là ” khôn hết cỡ ”

- Vui lắm thầy ơi. Thầy đánh cùng bọn em không?

Cả lớp quay mặt về tôi và cười ầm ĩ, thầy cũng phát cười vì câu nói đó của tôi và nói tiếp :

- Cái nhóm nam này đánh bài trong lớp. Phạt chạy quanh sân trường 10 vòng.

- Hả. Chạy 10 vòng?????

Cả lũ bọn tôi cùng đồng thanh kêu lên, trời ơi, chạy 10 vòng giữa sân trường vào lúc 11h30 thì thôi rồi. Đã thế lại còn có bao ánh mắt nhìn mình nữa chứ, thế có ngại không cơ chứ. Híc híc.

Không cãi được thầy, bọn tôi đành phải dốc sức ra mà chạy vậy.

6 thằng ra sân đứng , thầy ra sau và nói :

- Nào , chạy đi, đủ 10 vòng thì thôi.

Bọn tôi thì cứ ì ra đó, thằng nọ đẩy thằng kia chạy trước:

- Mà chạy trước đi.

- Đéo đâu. Tao chạy sau thôi.

- Thằng Ngọc chạy trước đi.

- Mơ à?

- Các cậu còn cãi nhau nữa là tôi phạt lên 20 vòng đấy.

- Đấy, thầy bảo rồi kìa. Chạy đi

- Thôi. Để tao chạy đầu cho (thằng H lên tiếng)

May quá, cuối cùng cũng có thằng chịu chạy trước.

Thằng H chạy đầu tiên, sau là thằng Ngọc, Tùng, Thuận, Mạnh và tôi.

Vừa mới chạy được 2 vòng thì đã có hàng đồng người ra nhìn chúng tôi rồi, chạy dưới sức ép kinh khủng như vậy đúng là chưa bao giờ tôi trải qua.

3 vòng...4vòng...6vòng..8vòng...9vòng..

Cố lên, chỉ còn 1 vòng nữa thôi.

Nghĩ như vậy, tự nhiên tôi cảm thấy hăng hơn, chạy một mạch lên đầu hàng luôn, cứ như là thi chạy nhanh vậy

Phù phù phù... Đó là tiếng thở của tôi sau khi chạy xong 10 vòng sân trường.

Nhìn quanh, thằng nào cũng mồ hôi bê bết, thằng Ngọc cởi hần áo ra cho đỡ nóng.

- Mệt vãi.

- Tao..tao...mệt...lắm. rồi. (thằng Tùng nói không ra hơi.)

- Khát nước.

- Tao cũng thế.

Nói rồi cả lũ kéo nhau ra cantin ngồi, riêng tôi thì ngồi lại ở ghế đá vì mệt quá không đi nổi (người thì gầy như que củi ấy)

Tôi không nói nên lời, nhắm nghiền mắt ra thở hổn hển, ngửa người ra ghế đá.

Bỗng có thứ gì đó man mát chạm vào mặt tôi, mở mắt ra thì đã thấy Quỳnh ngồi cạnh tôi, tay em cầm lọ nước khoáng mát lạnh :

- Hihi. Mệt lắm hả. Nước đây này, anh uống đi.

Tôi cầm chai nước từ em, tu một ngụm nửa chai luôn.

Khà khà, đã hết cả người luôn à.

Em cầm khăn lau mồ hôi cho tôi, vừa lau vừa nói giọng phụng phịu :

- Nghịch ngợm cho lắm vào rồi để bị phạt như này.

- Anh chỉ đánh bài thôi mà.

- Hứ. Nhà trường cấm đánh bài cơ mà. Anh biết không.

- Cái đó anh biết, nhưng...

- Không nhưng gì hết. Có lỗi thì phải nhận, rõ chưa.

- Hehe. Anh biết rồi. Mà anh bị như này em có xót anh không?

- Ai thêm xót chứ. Nghịch như này cơ mà.

- Haha. Em nói dối, anh nhìn vào mắt em biết hết rồi.

- Ai thêm nói dối anh.

- Nào , ngoan. Yêu bà xã của anh quá cơ.

Vừa nói tôi vừa ôm em. Sợ người xung quanh nhìn thấy, em nói :

- Kìa. Đây là sân trường đấy. Bỏ em ra.

- Anh không bỏ.

- Bỏ em ra đi mà. Người ta nhìn kìa.

- Đâu, ai nhìn.

Cứ tưởng không có ai, ai ngờ quay ra đằng sau thấy mấy thằng cờ hó đang đứng sau cười khúc khích, đột, đã thế lại còn chụp ảnh nữa chứ.

- Nhìn cái gì, ông đâm ối đưa một phát giờ. (tôi dọa tụi nó)

- Haha. Bọn tao có nhìn mày đâu.

- Đúng đúng, bọn tao nhìn mày mà.

Đm nó, mấy cái con khỉ tụi bây. Bọn này không dùng biện pháp mạnh thì không ở yên. Tôi bỏ em ra rồi chạy lại chỗ tụi nó:

- Được rồi. Thích ngắm mấy ..

thì tao cho ngắm.

Cả bọn thấy tôi chạy đến thì ù té chạy hết. Tôi vừa đuổi vừa hét:

- Kìa. Bọn mày thích ngắm mày mà. Lại đây tao cho ngắm.

- Haha. Bây giờ bọn tao không thích ngắm nữa. Mày tự ngắm đi T. Haha

Bực cả mình với lũ bạn này.

Quay lại chỗ ghế đá, em vẫn ngồi đó chờ tôi.

- Mình về thôi em.

- Vâng.

- Cái bọn khỉ đó làm anh mệt quá. Em dìu anh nhé. (Lại làm nũng)

- Ông tướng nằm mơ hử. Lớn đùng rồi mà tính còn trẻ con quá.

- Anh mệt thật mà. Dìu anh chút thôi.

- Được rồi. Một chút thôi nhé.

Thực ra tôi có mệt gì đâu, chỉ muốn làm nũng em thôi. Hehe

Em đưa tôi ra bãi đỗ xe. Đến chân cầu thang, nhìn xung quanh thấy vắng người, tôi đề em vào tường. Thấy tôi làm như vậy, em giật mình hỏi :

- Anh làm gì vậy?

Tôi không trả lời, hơi thở của tôi ngày càng gần vào em. Dường như cũng nhận ra tôi muốn điều gì, em từ từ nhắm mắt lại.

Theo như kịch bản thì sẽ có một nụ hôn xảy ra , nhưng trong trường hợp của tôi lúc này thì lại không (quá đen cho đội bán kem)

Môi tôi lúc này đã gần môi em lắm rồi, chỉ còn cách chút xíu xíu...thời điểm quan trọng sắp đến thì " Cộp " " cộp ", có tiếng bước chân từ trên cầu thang đi xuống làm tôi giật mình.

Chết tiệt, sao lại có người vào lúc này cơ chứ? Tôi buông em ra, 2 đứa ngại ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Tôi nhìn ra phía cầu thang để xem mặt kẻ đã phá đám giây phút quan trọng của tôi.

" cộp " " cộp ", tiếng bước chân ngày càng đến gần. Đây rồi, để ta xem mi là ai??

3 ... 2.... 1

Tôi hoàn toàn bất ngờ, người xuất hiện trước mặt tôi là bạn mà lần trước tôi đã gặp trên cầu thang. Ồ, xem nào, tên gì ý nhỉ? Cái đầu óc này, đúng lúc cần thì lại quên tên.

Bạn ấy rất xinh đẹp, tôi cứ ngẩn người ra.

- Chào T. Làm gì mà đứng ở đây giờ này vậy? Chưa về hử.

Sực tỉnh.

Tôi vội nói :

- À. Chào bạn. Mình có chút việc nên chưa về được. Hi.

- Hình như mình đã gặp T một lần rồi thì phải. À, đúng rồi, lúc ở chân cầu thang đó. T nhớ không?

- Nhớ. Lúc đó T vội quá nên...

- Thôi, không cần nói nữa đâu. Mình hiểu mà. Mà T chưa biết tên mình phải không? Tên mình là Thảo nhé.

- Thảo. Được, T sẽ nhớ cái tên này.

- Thôi, muộn rồi, mình về nhé.

- Ừ. Chào Thảo .

Thảo đúng là rất xinh, xinh như lời đồn

Thảo đi rồi mà tôi cứ nhìn theo không chớp mắt. Đang mãi nhìn thì tai tôi bị véo một cái đau điếng :

- Á á, đau anh, anh đứt tai mắt (Đứt = niềm tin à?)
- Lại để ý đến người khác rồi. Xem lần này em xử anh như nào.
- Bỏ anh ra đi mà. Anh biết lỗi rồi. Híc.
- Đi về ngay. Không là em giận giờ.
- Đây đây, anh về ngay đây. Anh chỉ nhìn người ta chút xíu thôi mà...
- Chút xíu cũng không được, rõ chưa (Đúng là con gái, híc, các thím nào có bạn gái như vậy không ?)

Thấy em ghen như vậy tôi không hề giận, vì nếu có người con gái ghen hoặc bực bội khi thấy bạn đi , nhìn người con gái khác thì đó là người rất yêu bạn đấy. Còn nếu không có cảm giác gì hay không nói gì, cứ để mặc bạn làm theo ý thích thì các bạn cần phải xem lại bạn gái mình đó.

.....

.....

.....

Buổi chiều. Đây rồi, buổi chiều được học các kĩ thuật quân sự nên bọn tôi rất là khoái.

Tập trung, điểm danh xong, thầy phân chia lớp thành 4 tổ.

Mỗi tổ phải cử người đi lấy súng và đệm để thực hành các kĩ năng.

6 thằng bọn tôi xung phong làm một tổ. Ban đầu thì thầy cũng không đồng ý, mãi về sau bọn tôi nắm nỉ thì thầy mới gật đầu.

- Nào. Giờ thì 6 anh đi lấy súng về cho cả lớp đi. Con trai phải galant chứ, phải không?

- Phải ạ.

Cả bọn tôi đồng thanh hô. Xong rồi tranh nhau chạy lên phòng để đồ của nhà trường.

- Thầy bảo lấy súng gì nhỉ?

- Tao không biết. AK-47 thì phải.

- Phải không đấy?

- Chịu. Cứ vơ hết đi.

- Ở đây có mấy quả bom này, lấy không.

- Lấy vài quả tý đi dọa bọn nó.

- Được đấy. Haha

Híc, nhìn mấy khẩu súng trông nhẹ nhưng thực ra nặng phết đấy chứ chẳng đùa.

6 thằng vác 4 khẩu súng xuống sân tập trung, ngoài ra trong tay mỗi thằng đều cầm theo 1 quả lựu đạn giả.

- Sao mà đi lâu thế hả?

- Bọn em không biết chọn súng nên lấy đại vài khẩu thầy ạ.

- Ủ. Thôi cũng được, giờ quay lên lấy thì mệt lắm, có khẩu nào tập khẩu đấy.

Phân chia súng đều ọi người, bọn tôi háo hức vào phần luyện tập.

Kĩ năng mà thầy giới thiệu cho chúng tôi trong buổi chiều này là kĩ thuật : " Trườn trên mặt đất và ném lựu đạn "

Thầy làm mẫu đầu tiên, bọn tôi chăm chú nhìn theo.

Tuy chỉ là phụ nhưng mỗi lần tập quân sự bọn tôi luôn có bảng điểm theo dõi tình hình của lớp, chính vì vậy không ai dám lơ là khi học.

Làm mẫu xong, thầy nói với cả lớp :

- Nào. Giờ ai xung phong làm đầu tiên cho cả lớp xem đây?
- Em em. (thằng Mạnh giơ tay)
- Được. Em Mạnh lên làm nào.

Thằng Mạnh tý ta tý tởn chạy lên, mẹ nó, lúc này thầy hướng dẫn thì nó còn mãi làm việc riêng, giờ lên làm mẫu thì chắc là sai be bét quá.

Đúng như tôi dự đoán, thằng Mạnh làm sai hết mọi động tác kĩ thuật, khi bò trên mặt đất thì súng phải để ở tay phải, đằng này nó cứ cầm khur khur rồi bò đi...

Chưa hết, đến phần quăng lựu đạn, không biết nó lóng ngóng như nào quăng mẹ quả lựu đạn bay sang khu vực học của lớp khác, báo hại có thằng ăn lựu đạn vào đầu luôn

Sau vụ đó, thằng Mạnh chưa luôn cái tật lạnh chanh của mình.

Tôi xung phong lên làm lại.

Do chăm chú nhìn thầy nên tôi làm khá bài bản, hầu hết đều giống các động tác kĩ thuật của thầy.

Thực hiện xong bài thực hành của mình, tôi trở về hàng trong tiếng vỗ tay của các bạn và thầy dạy.

- T làm rất tốt, các bạn hãy nhìn theo mà học tập.

Hế hế, oai quá .

Sau khi tôi làm xong, thầy gọi tất cả mọi người trong lớp, từng người từng người một lên thực hành xem đã tiếp thu được những gì.

Con gái thì khá là tốt do chúng nó không nói chuyện, còn lũ con trai thì thôi rồi. Hết thằng Ngọc rồi đến thằng Tùng.. đều làm sai hết cả.

Tôi và cả lớp, cả thầy nữa được phen cười ra trò khi nhìn bọn nó thực hành, động tác lóng ngóng, tay chân thì không ăn khớp với nhau.....nhìn như mấy con vịt.

Buổi học quân sự đầu tiên của tôi kết thúc trong sự vui vẻ và đầy bất ngờ....

50. Chương 50

Tuần học quân sự trôi qua một cách nhanh chóng.

Học xong thì tôi cũng chỉ cách ngày Tết 1 tuần nữa thôi, háo hức quá. Tuy không khí tết không còn được như lúc nhỏ nhưng mỗi khi Tết đến tôi thấy rất vui, vui vì được gặp anh tôi, gặp bạn bè trong phố, gặp những anh chị đi học xa về... và đặc biệt hơn là năm nay tôi có em , không còn cái cảnh mà đi chơi Tết thui thủi như những năm trước nữa

...

25..26...

Hôm nay là 28 tháng Chạp rồi, nhanh quá.

Tỉnh dậy, xuống nhà thì đã thấy bố mẹ và anh đang dọn dẹp nhà cửa , lộn đùng như này chả nhẽ lại không giúp được gì.?

- Cái thằng này ngủ đủ chưa, xuống giúp anh nào.
- Haha. Em ngủ đủ rồi.
- Thế thì xuống nhanh.

Tôi chạy xuống phụ anh khiêng mấy cái bàn , ghế ra cho gọn gàng, sau đó là lấy chổi lau nhà hết 3 tầng,sạch sẽ luôn nhé. Hehe.

Hì hục một hồi thì cũng coi như là dọn xong cái nhà, tôi lau mồ hôi trên trán rồi nói :

- Xong. Nhìn nhà sách sẽ thật
- Không có anh giúp thì mày có làm đến tối nhé.
- Xời. Thế cũng được, haha
- À được. Đã thế năm sau anh để mày tự làm một mình nhé.
- Haha. Em đùa thôi mà.

....

Tối hôm đó tôi được mấy thằng bạn gọi đi ăn thịt chó. Híc, tôi thì từ bé đến giờ chưa ăn được miếng thịt chó nào vào mồm cả, cứ ăn vào là nôn, thế mà bọn nó cứ ép tôi đi.

Thôi thì đành đi vậy, nó mời thế chả nhẽ lại từ chối.

8h tôi có mặt tại quán. Bước vào quán, cảnh tượng đầu tiên mà tôi thấy là có rất nhiều, rất nhiều người đang ăn. Cuối năm mà, à mà đông thế này không biết mấy đứa bạn mình ngồi đâu nhỉ??

Nhìn quanh một hồi thì cũng thấy, hóa ra bọn nó chui vào trong góc, mẹ, làm tao tìm mãi .

- A. Thằng T đến rồi, ngồi đây này. (thằng Ngọc nói)
- Tao nói trước là tao không ăn được thịt chó đâu đấy.
- Rồi rồi, có ai ép mày ăn đâu, không ăn thì uống cũng được.

Xong mẹ rồi , lại rượu bung bét đây.

6 thằng ngồi ăn đến 9h thì thằng nào cũng phê phê, lâng lâng. Tôi thì cũng không khá hơn bọn nó là mấy, Tết mà, vui tỹ có lẽ cũng không sao.

Trả tiền xong, 6 thằng bước ra ngoài, vừa đi vừa nói lảm nhảm, nói không ngoa chứ nhìn 6 thằng bọn tôi lúc đó giống y mấy đứa nạt rượu

Tôi loay hoay mãi mới lấy được cái xe mình ra trong hàng đồng xe để ở cái nhà hàng này.

Vừa về nhà chưa kịp làm gì thì thằng anh đã lôi tôi đi quán bar, ổng bảo đi cùng ổng cho vui. Ừ thì đi, đằng nào tôi cũng chưa vào bar bao giờ.

....

Cảm giác đầu tiên của tôi khi bước vào quán bar đó là cảm giác khó chịu, không khí ngột ngạt, xung quanh thì ồn ã hết mức có thể.

Anh tôi kéo tôi vào ngồi ở quầy thanh toán, ở đó đã có mấy người ngồi trước rồi thì phải. Tôi và anh vừa đến thì đã có tiếng gọi :

- Đức. Đến rồi đấy à. (anh tôi tên Đức)
- Ủ. Tao đến rồi.
- Ai đi theo đấy.
- Thằng em tao. Nó tên T

Sau màn chào hỏi thì lại đến màn uống rượu. Trời ạ, hết bữa lúc này lại đến bữa này. Tôi nói nhỏ với anh :

- Em lúc này uống nhiều lắm rồi. Cho em ngồi chút rồi về thôi.
- Anh không bắt mày uống đâu. Mày chỉ nhấp một chút gọi là thôi, anh cũng không uống nhiều đâu, đi như này chủ yếu là gặp mặt bạn bè chứ mấy cái vụ rượu chè anh không ham.

Nhấp xong li rượu mời, mặc kệ mấy người đó nói chuyện gì, tôi mò ra một góc ngồi. Quán bar này đông người thật, mà hình như toàn là thanh niên vào đây chứ chả thấy ai khác, chắc là toàn đại gia....

Đang nhìn quanh quất , tôi bỗng thấy một người, trông khá là giống QA, mà cũng không biết có đúng không nữa , đang đi cùng một thằng ra khỏi quán. Nhìn cách ăn mặc của thằng này thì cũng đủ biết thuộc hàng đại gia rồi. ...

Tò mò, tôi bám theo 2 người đó.

Không phải tôi thích soi mói người khác mà tại lúc này tôi thấy QA có vẻ khá say rồi, mà thằng đó chắc cũng chẳng tử tế gì nên tôi phải đi theo xem cuối cùng như nào.

2 người ra khỏi quán, lên xe máy rồi rồ ga đi thẳng.

Tôi cũng nhanh chóng nhảy lên xe rồi bám theo.

Quả đúng như tôi dự đoán, thằng đó đưa QA vào nhà nghỉ.

Lúc này trong đầu tôi thầm nghĩ : ” Thôi rồi, thằng đó định xơi QA đây mà, làm sao đây? ”

Nghĩ ngợi một hồi thì tôi cũng quyết định phải ngăn chặn sự việc đó xảy ra.

À mà quên mất, mình thấp bé như này lao vào thì cũng không phải đối thủ của thằng đó, tốt nhất là gọi thêm mấy đứa bạn nữa.

Tôi bấm số gọi cho thằng Mạnh với thằng Tùng, có lẽ 3 thằng là đủ.

Một lúc sau 2 đứa nó có mặt, tôi nói :

- Bọn mày đi theo tao, nhớ tý nữa lao vào thì ụp thằng đó luôn biết chưa.
- Rồi. Nhanh lên, mà mày đã biết phòng nào chưa thế?
- Yên tâm, lúc này tao lén bám theo xem phòng rồi mới xuống gọi bọn mày mà.

3 thằng đi từ từ lên tầng 3, sợ chạy thì sẽ làm kinh động đến mọi người.

Đứng trước cửa, tôi cảm thấy hồi hộp hơn bao giờ hết.

- Được chưa, tao đếm đến 3 thì đập cửa vào nhé.
- ok.
- 1 2 3.

Tôi đập cửa nhảy vào, không hiểu do vô tình hay là cố ý mà thằng này quên khóa cửa phòng. 3 thằng tôi lao vào đúng lúc nó đang chuẩn bị cởi quần áo, QA thì nằm mê man trên giường, còn thằng đó thì cởi trần, còn mỗi cái quần là chưa lột.

Nó hốt hoảng kêu lên :

- Bọn mày làm gì thế.
- Làm gì hả, làm gì thì tự biết nhé.

Nói xong 2 thằng bạn tôi túm cổ nó đập ột trận, tôi thì lại gần xốc QA lên và đưa ra ngoài.

Cũng may mà đến đúng lúc chứ muộn hơn chút thì có lẽ đã

Ra ngoài nhà nghỉ, tôi nói :

- Được rồi, bọn mày về nhà đi, có gì tao gọi sau.
- Ừ. Thế bọn tao về đây.

Đưa QA về mà lòng tôi cứ như lửa đốt, tôi tự hỏi nếu như hôm nay không có tôi thì QA sẽ ra sao đây? Tôi không ngờ chỉ mấy ngày không gặp mà QA đã thay đổi như vậy, lúc trước QA có biết đến quán Bar hay vũ trường là gì đâu?

Từ một cô gái dịu hiền trở thành con người ăn chơi từ bao giờ vậy??

QA lẩm nhẩm cái gì đó mà tôi nghe không rõ, giờ đây tai tôi chỉ nghe ù ù tiếng gió thổi chứ chẳng nghe thấy gì cả.

Đến nhà QA, tôi dìu QA lên phòng, đặt QA nằm xuống giường.

Nhìn QA lúc này trông thật thê thảm, nồng nặc mùi rượu, tóc tai thì rũ rượi...

Tôi xuống nhà pha cho QA ly nước chanh giải rượu. Quay lên, tôi khẽ đặt ly nước chanh xuống bàn bên cạnh giường rồi ngồi đó chờ. Tôi sợ lúc tôi rời khỏi thằng đó có thể đến tìm QA, lúc đó thì nguy mất...

Ngồi chờ một lúc, tầm đến 11h kém thì QA tỉnh giấc, mà hình như vẫn còn rất say thì phải. Tôi nói :

- Một thì cứ nằm ngủ đi QA.

QA không nói, chỉ nhìn tôi chăm chăm. Tôi nói tiếp :

- Tại sao QA lại thành ra như vậy?? Mới có mấy ngày mà QA thay đổi nhiều quá. T không thể ngờ đấy.

- QA muốn sống là chính mình.

- Là chính mình nhưng QA có biết rằng QA suýt nữa đã bị

- Chỉ là QA muốn tìm một chút hạnh phúc ình , chỉ một chút hạnh phúc thôi T có hiểu không?

Tôi lặng im nghe QA nói.

- QA cảm thấy rất cô đơn và lạnh lẽo. Tại sao những người thân đều muốn rời xa QA? Bố, mẹ thì đi làm xa nhà, một mình QA sống trong căn nhà rộng thênh thang. Bạn bè thì hầu hết đều chơi với QA vì tiền. Những rung động tình cảm đầu tiên, QA đã trao cho T. Dẫu biết rằng T đã có bạn gái, nhưng T hãy cứ để QA yêu thầm T như vậy, như thế cũng đủ tạo nên hạnh phúc.

QA nói xong thì bật khóc...

...

Trong men say, tôi cảm thấy đúng là mình có phần hơi ích kỷ với QA thì phải. Dù gì thì QA cũng có tình cảm với tôi, có lẽ tôi cũng nên đáp lại tình cảm đó.

Bỗng QA lao đến, ôm chầm lấy tôi, vừa khóc vừa nói :

- Em yêu anh. T

- Đừng, QA, say rồi thì ngủ đi.

- Không, em không say. Em muốn nói với anh rằng em yêu anh, rất yêu anh.

QA hôn tôi một cách cuồng nhiệt, 2 tay ôm chặt lấy cổ tôi.

Lúc này một phần do men rượu vẫn còn, một phần do ham muốn bản năng, tôi không phản kháng mà để QA ra hôn lại, tay tôi lại được dịp hoạt động.

Trong đêm tối , 2 con người trong men say đang quấn quýt lấy nhau, thở từng nhịp thở gấp gáp....

.....

.....

.....

Sáng ra tỉnh dậy tôi vẫn cảm thấy hơi đau đầu, bất chợt phát hoảng khi thấy mình trong tình trạng không mảnh vải che thân, quay sang QA thì cũng chẳng khác hơn tôi là mấy ngoại trừ bộ đồ lót...

Vội vàng tìm quần áo mặc vào, tôi định chạy ra ngoài thì bị QA giữ tay lại :

- Định chạy đi đâu thế

- Á. QA dậy lúc nào vậy, mặc quần áo lại đi. (tôi quay mặt ra ngoài cửa)

- Tối qua thì không ngại, giờ lại ngại hử.

- Tối qua T.... T cũng không biết tại sao, chắc là tại do men rượu...

- Đó là lần đầu tiên của mình đó, giờ T tính sao đây?

Chết tôi rồi, đã gần Tết rồi lại làm cái vụ này thì ăn Tết không biết có ngon nữa không

- Cái đó thì....

- T không cần đắn đo nữa, làm người yêu của QA nhé.

Hả????????? Đã lỡ rồi có khi phải thực hiện vậy, không để Quỳnh biết là được.

- Được rồi. T đồng ý.

- Hihi. Nhớ nhé, từ giờ T là bạn trai của QA rồi.

- Thôi. T phải về nhà chuẩn bị Tết đây, hôm nay 29 rồi.

- Ủ. Chồng về nhé, chiều nay bố mẹ vợ lên đây rồi. Vui quá.

Híc, xưng vợ chồng nhanh thế.

Về nhà anh tôi hỏi đi đâu mà đêm qua không về, tôi trả lời đại là ngủ ở nhà thằng bạn rồi trốn lên phòng luôn, hi vọng không có ai nghi ngờ.

T ơi là T...

51. Chương 51

Vừa lên phòng nằm được một lúc thì đã nghe giọng thằng anh tôi gọi :

- T đâu. Xuống đây giúp anh với nào.

Tôi uể oải đáp lại :

- Anh lớn rồi làm hộ em đi.

- Khỏi. Mà không xuống tao lên xách cổ xuống giờ.

- Đây ... xuống ngay..

Mồ mẫm xuống nhà, cứ tưởng ổng gọi làm việc gì lớn lắm, ai dè xuống ngồi gói bánh cùng ổng.

- Trời ạ. Anh tự gói đi, em lười lắm.

- Không được lười. Mà thấy anh lớn như này mà vẫn phải gói nè, biết chưa.

Quên mất là anh tôi gói bánh chưng rất khéo, không khác gì mẹ tôi gói luôn.

- Anh thích gói bánh như vậy về sau lấy vợ thì còn đâu việc cho vợ làm nữa.

- Cái thằng này hay nhỉ, mà cũng phải tập gói đi, mai này anh không ở nhà nữa thì còn biết giúp bố mẹ, lớn đùng rồi còn gì.

- Haha. Được rồi.. Cứ Tết nào anh cũng ca một bài với em..

- Anh phải nói để mà biết nhiều hơn, rõ chưa.

- Haha. Miễn anh không cóc đầu em như lúc bé là được.

- À. Nói đến hồi bé , mà còn nhớ lúc anh em mình đi hái trộm nhãn không?

- Sao không nhớ....Để em kể lại cho này..

.....

.....

Cứ thế tôi với thằng anh vừa gói bánh vừa ôn kỉ niệm cũ , loáng cái đã gói xong số bánh mẹ giao cho. Đếm xem nào : 50... 100...150...

- Ô. Sao năm nay nhà mình gói nhiều thế anh?

- Mà không nhớ à, hôm trước chị Đào có sang bảo nhờ nhà mình gói hộ nữa đó, cả cô Luyện nữa. Gói cho 2 nhà nữa sao mà không nhiều.

- À. Ừ...

Tôi giả vờ ậm ừ . Đang đi rửa tay thì có điện thoại kêu, hóa ra là Quỳnh gọi :

- Alo? Ai đấy (Tôi giả vờ nói giọng ồm ồm để trêu em)

- Ô dạ, có phải anh T không ạ? (Em nói giọng hơi ngạc nhiên)

- Không. Anh là anh thằng T.

- Thế anh T đi đâu rồi anh?

- Nó đang đi với bạn gái nó rồi.

- Hả. Bạn gái ạ?

- Ừ. Có chuyện gì thế? Em là ai mà biết nó.

- Dạ. Em là bạn anh T ạ. (giọng em trầm xuống)

Tôi thầm nghĩ : ” Chà, căng rồi, có lẽ không nên tiếp tục trêu em nữa , không em lại giận tôi thì bỏ mẹ ”

- Haha. Anh đùa thôi, anh T đây.

- Hả. Anh... anh trêu em...ghét anh lắm...

- Thôi mà, anh đùa em tý thôi mà, cho anh xin lỗi nhé.

- Hứ..Người ta giận rồi.

- Thôi mà.. cho anh xin lỗi đi.. em bắt anh làm gì anh cũng làm hết, được chưa.

- Hihi. Nhớ nhé, người ta bảo gì cũng phải làm rõ chưa.

- Ok. Vì người đẹp làm gì cũng được .

- Được rồi, giờ nghe nè : Chiều nay 2h anh qua nhà đưa em đi chợ Tết mua đồ , rõ chưa.

- Hehe. Anh rõ rồi, giờ thì anh phải đi trông nồi bánh chưng đây. Moah, chiều gặp em sau nhé.

- Hì hì. Nấu bánh chín thì mang sang cho em ăn với nhé.

- Ừ cho. Haha

- Hừ. Thử không cho xem....

Đang buồn sướng thì có tiếng thằng anh tôi gọi :

- T đâu, xem cái lò còn cháy không?

- Thôi, anh tắt máy đây, anh của anh gọi rồi.

- Hì. Mãi buồn chuyện với em mà quên nhiệm vụ là không được đâu đó, đi đi...

...

Tắt máy cái rụp, tôi chạy ra ngoài xem cái lò đun bánh, may quá, vẫn còn cháy, vứt thêm mấy cây củi vào rồi tắt lên phòng nằm. Híc, trông bánh chưng thì phải đến tối mới được, bây giờ mới có 11h trưa...

Nằm chán chề trên giường, quay lung tung một hồi thì tôi nằm ra ngủ lúc nào không hay.

...

...

Tỉnh giấc lúc 12h bởi thằng anh tôi gọi tôi xuống ăn cơm. Ông kéo chăn lôi tôi dậy :

- Để em ngủ tý nữa. Chiều em còn đi có việc.
- Ngủ gì giờ này, dậy ăn cơm rồi ngủ tiếp cũng được.
- Em không đói.
- Không đói cũng phải xuống. Nhanh

Lười nhác ra khỏi chăn, híc, đang ấm.... tôi bước xuống phòng khách.

Bố mẹ đã dọn cơm ra sẵn rồi, tôi ngồi vào mâm , bữa cơm ngày gần Tết đúng là sang hơn bình thường đôi chút.., mà toàn là món tôi không ăn được nó mới khổ chứ. : Nhất là món Thịt gà, chả hiểu sao hồi bé thì ăn được nhiều thế, lớn lên rồi thì chả ăn được miếng thịt gà luộc nào....

....

Bữa cơm kết thúc lúc 12h30. Giờ này thì còn ngủ nghỉ gì nữa, bật máy nghe nhạc, xem tin tức chờ đến 2h thôi....

.....

- Đm. Stun nó nhanh... Thằng VS ngu vl... Bóp tao thế....

Hò hét ...

đang sướng mồm thì điện thoại của tôi vang lên :

- Alo?
- 2h15 rồi sao anh chưa sang nhà em?
- Bố mẹ, mãi chơi Dota quá quên cả giờ hẹn.
- À . Đây, anh đang trên đường sang.
- Nhanh lên nhé. Em đợi.
- Ok.

Vội vàng tắt máy, mặc quần áo xong là phi xe sang nhà em ngay.

5' sau tôi có mặt ở nhà em.

- Thừa tiểu thư, tôi đã có mặt.
- Thôi cái giọng đấy đi. Người ngoài nghe lại tưởng anh là ô sin ấy chứ.
- Haha. Được làm ô sin của em cũng được
- Cái mồm dẻo lắm cơ, thôi đi luôn kéo muện.
- Lên xe đi.

Đưa em đi chợ mà lòng tôi vui phấp phới, đây là lần đầu tiên đi chợ Tết với bạn gái. Hí hí Ra ngoài đường gặp bạn bè thì có cái để khoe rồi

Đến chợ, tôi dắt xe để ở bãi giữ xe rồi cùng em vào chợ.

Khiếp, chợ đông thế, gần Tết nên ai cũng muốn tranh thủ sắm những thứ cần thiết mà...

- Em mua gì thế? Có cần anh chọn giúp không?
- Hứ. Anh là con trai làm sao mà biết được. Hihi
- Ấy nhầm rồi, có khi anh còn biết nhiều hơn em đấy chứ. Haha

- Lêu lêu. Anh chỉ được cái nói phét thôi à.
- Hừ. Đã thế thì tỳ nữa tôi cho cô đi bộ về nhà.
- Giận dữ như trẻ con vậy, đáng yêu quá đi. (Em nhìn tôi cười, nụ cười em sao mà đẹp quá, tôi như mê mẩn đi)
- Đẹp sẵn rồi, không cần khen.
- Xì. Mới nói vậy đã tưởng bỏ rồi. Hihi

..

..

Loanh quanh một hồi thì tôi mới ngộ ra được một điều : Con gái bắt con trai đi chợ theo cốt chỉ để xách đồ hộ.

Trời ạ, sao mà tôi không nhanh chóng hiểu ra chứ.

Đi hết một vòng chợ thì tôi phải xách đầy thứ : cá, rau mùi, thịt lợn, đậu xanh....

Tuy xách nhiều nhưng tôi không hề cảm thấy mệt mỏi, xách hộ người yêu mình chứ có cái gì đâu mà phải suy nghĩ nhiều. Tuy nhiên, tôi cũng phải làm nũng, giả bộ chút chứ nhỉ :

- Ôi, mệt quá.
- Cố chịu đi, sắp hết rồi.
- Người ta mệt thế này thì phải có bù đắp gì chứ nhỉ.
- Hihi. Cố lên, rồi em đền bù cho .
- Nhớ nhé, đã hứa là phải thực hiện đó. Hehe

...

Cứ ngỡ rằng buổi đi chợ với em sẽ không có việc gì xảy ra, ai ngờ.....

52. Chương 52

- A.T (Có tiếng người gọi tôi từ phía sau)

Tôi quay mặt lại, trời, hóa ra là Hương. Quá bất ngờ, tôi nói lắp bắp trong mồm:

- Ó. Hương..Hương... về lúc nào thế?
- Hihi. Bất ngờ lắm hả, Hương mới về được 3 ngày à, sát Tết nên bận rộn quá.
- Thế mà về không nói cho T biết, để T gọi thêm mấy đứa ra đón.
- Thôi. Không cần phải phiền phức thế đâu mà. Hi.À, T đi chợ với ai thế, bạn gái hả?

Vừa nói Hương vừa nhìn sang chỗ Quỳnh.

- Đúng rồi đấy. Hehe
- Chào em, chị là Hương.
- Vâng. Em là Quỳnh, rất vui được làm quen với chị.

Sau màn chào hỏi thì bỗng nhiên tôi bị cho ra rìa, 2 chị em mới gặp nhau mà như đã quen nhau từ lâu vậy, nói chuyện rất vui vẻ.

Híc, 2 người thì vui còn tôi thì cứ phải lẻo đeo theo sau mà xách đồ, khổ ơ là khổ.

Cuối cùng thì cũng kết thúc buổi đi chợ cuối năm lúc 5h. Đi từ 2h mà đến 5h mới xong, đúng là phụ nữ mà đi chợ cùng nhau thì.... =.=~

Chở em về nhà, tôi giả vờ giận dỗi :

- Sao thế anh?

Tôi vẫn không nói. Em dường như cũng mập mờ đoán ra ý của tôi nên giọng âu yếm :

- Haha. Ngoan nói cho em biết tại sao đi.

- Hừ. Lúc này không biết ai nói chuyện vui quá, cho tôi ra rìa, lại còn bắt xách hàng đồng đồ nữa chứ.

- Hihi. Thế mà cũng dỗi được, trẻ con quá đi ý.

- Người ta xách đồ một thế này có được cái gì không nhỉ? (Tôi nói khéo)

- Thường cái gì mà thường, nào phụ em mang đồ vào nhà đi.

Tôi méo mặt nhưng cũng phải làm theo, biết sao được.

Trước khi về, tôi nói :

- Tối nay anh qua đưa em đi xem pháo hoa nhé.

- Vâng.

Về nhà, chưa kịp uống ngụm nước thì thằng anh tôi đã gọi :

- T. Mày đi đâu về mà muộn thế, tắm rửa đi rồi còn đi ăn cơm tất niên.

À, quên mất, khu tôi ở có lệ là cứ 29 Tết là cả khu tụ tập, làm cơm ăn chung với nhau cho nó đầm ấm ấy mà

- Vâng. Em đi ngay đây

Vội vàng chạy vào phòng tắm, tuy thời gian gấp nhưng cũng cần phải tắm tử tế chứ , đằng nào thì 6h mới ăn mà.

Tắm xong, ăn mặc chỉnh tề, tôi đi vào trong ngõ. Chà, mấy bàn đã bày đầy thức ăn rồi à, ngửi thơm quá đi mất.

Tôi bước lại bàn mấy thằng anh tôi đang ngồi, năm nay có vẻ đông đủ anh em hàng xóm quá, mấy anh chị đi học xa đều về hết.

Ngồi được một lát thì chú Thái, đại diện cho xóm lên phát biểu , chúc mọi người năm mới dồi dào sức khỏe, thành đạt, chú phát biểu xong thì đúng là mọi người vỗ tay ầm ầm à.

Sau màn phát biểu thì đến màn gì các bạn biết rồi đó, chén thôi

Tôi, anh tôi và 3 anh nữa ngồi chung một bàn. Tôi thì thuộc loại bé nhất lũ rồi =.=~

5 người vừa ăn , vừa nói chuyện cũ rất vui vẻ, nhớ lại cái thời trẻ con 5 thằng đi chơi cùng nhau

- À. Cũng phải có tí rượu cho khí thế chứ nhỉ.

- Haha. Tất nhiên.

- Nào, mấy anh em mình cạn nào.

- 1 2 3 zô..1 2 3 uống..

5 anh em ngồi uống, bàn tán , chém gió đến hơn 7h thì tàn bữa cơm, ai trở về nhà nấy chuẩn bị những thứ cuối cùng trước giao thừa.

Tôi về nhà giúp bố mẹ làm nốt mấy thứ lặt vặt, nhìn thế thôi mà nó cũng chiếm khá nhiều thời gian của tôi, quay đi quay lại thì đã gần 9h rồi.

Sắp đến giờ bắn pháo hoa rồi, tôi gọi điện cho em :

- Đã chuẩn bị gì chưa. Anh sắp đến chỗ em rồi đó.

- Hihi. Em chuẩn bị xong hết rồi, chỉ còn đợi anh nữa thôi.
- Ok. Anh sang mà không thấy là biết tay anh đó.
- Em đổ anh đấy. Lêu lêu.

...

Tôi chạy xe sang nhà em, đưa em đi loanh quanh trước thời điểm giao thừa.

2 đứa vào quán trà sữa quen thuộc, quán lúc này vẫn rất đông người. Chà, mọi người đều chờ xem pháo hoa đây mà, toàn là các đôi tình nhân không à.

May mà mình cũng có bạn gái, nếu không vào đây ngồi chắc là tử thân chết luôn à.

Không biết mặt tôi bị nhọ hay bị gì mà lúc uống em cứ nhìn tôi rồi cười khúc khích, tò mò tôi hỏi :

- Sao nhìn anh hoài vậy?
- Em thích nhìn anh như vậy, hihi. Chỉ cần nhìn anh thôi cũng đủ làm em thấy rất vui rồi.
- Thế này thì chắc anh phải ở bên em cả đời để em ngắm rồi. Hehe

Không biết có phải tôi nói to quá không mà có mấy người ở bàn bên cạnh quay sang nhìn tôi với em.

Em ngại ngùng quay lại với li trà sữa của mình. Trời ạ, sao mà đáng yêu thế không biết nữa. Tôi muốn đề em ra mà hôn ngay cho nó đỡ khó chịu nhưng ráng nhịn, hì hì.

....

Đồng hồ gần chỉ đến 12h. Tôi và em hòa vào dòng người đông đúc đang chờ xem pháo hoa ở trên đường.

Chen lẫn mãi thì cũng coi như là tìm được một địa điểm lý tưởng để quan sát pháo hoa.

Từng đợt, từng đợt pháo hoa được bắn lên trong sự khen ngợi, trầm trồ của mọi người.

Tôi cầm lấy tay em, em dựa vào vai tôi cùng xem pháo hoa. Em vừa xem vừa khen :

- Đẹp quá anh ơi. Nhìn kìa...

Nói xong em lại lấy tay chỉ chỉ lên trời. Cảm giác lúc này thật ấm áp và hạnh phúc, tôi chỉ muốn ôm em mãi thôi, nhưng điều đó là không thể...

Đột nhiên, tôi hỏi em :

- Quỳnh. Nếu có ngày anh làm em thất vọng thì em sẽ làm gì?
- Sao tự nhiên anh hỏi vậy?
- Tự nhiên anh hỏi vậy thôi.
- Em cũng không biết nữa, chắc là lúc đó em buồn lắm.
- Em có ghét anh không?
- Không. Em chỉ buồn thôi, anh biết mà...
- Haha. Thôi không nói vấn đề này nữa, mình xem pháo hoa đi.

Tôi ôm em vào lòng, ôm thật chặt...

Xem xong pháo hoa thì tôi và em đi bộ về quán trà sữa...

Sực nhớ ra là chiều nay chưa được trả công, tôi đòi em :

- A ha, em bảo thưởng cho anh mà, giờ thưởng đi chứ.
- Hihi. Thưởng cái gì nhỉ.
- Ừ chịu đâu, em mà không thưởng là anh không đi về đâu.

- Rồi rồi, lại đây em thưởng cho.

Em nhìn quanh xem có ai nhìn không rồi hôn vào má tôi.

Ừ đầu, hôn vào má tôi không chịu đâu. Tôi vòng tay qua ôm lấy em, môi tôi chạm vào môi em, cảm giác vẫn như bao lần trước, khẽ tách môi em ra, tôi đưa lưỡi chạm vào lưỡi em.

Chúng tôi nấu cháo khoảng vài phút, vâng, lúc đó phải nói là khoái không tả nổi. Thời khác đầu tiên của năm mới diễn ra với một cảnh vô cùng lãng mạn...

53. Chương 53

Đang say đắm hôn nhau thì bỗng em đẩy tôi ra và nhí nhảnh nói :

- Lì xì của em đâu.

- Đó..

- Đâu? Sao em không thấy ?

- Anh vừa lì xì em nụ hôn đó. Hehe

- Hức, anh toàn bắt nạt em thôi à...

- Thế mới là anh, nhớ chưa nhóc.

Tôi đưa em về nhà lúc 2h sáng. Địch, chả hiểu đi loanh quanh một vài nơi mà cũng tiêu tốn nhiều thời gian như vậy...

Dừng xe trước nhà em, tôi nói :

- Về là phải ngủ luôn giữ sức, biết chưa

-Hihi. Em biết rồi, rõ em có phải trẻ con đâu.

Chợt có tiếng nói từ trong nhà vọng ra :

- T hả cháu. Vào nhà đi. (Bố em nói)

- Dạ thôi cháu xin phép đi về ạ. Mừng 2 cháu sẽ đến ạ.

- Thằng này nhớ nhé, phải đến đấy.

- Vâng ạ. Cháu chào bác cháu về .

- Đồ ngốc, về cũng phải ngủ luôn đó. (Em cẩn thận dặn dò tôi)

- Ok. Thừa tiểu thư. Hehe

Phóng xe về nhà, lúc này nhà tôi đang có rất đông người. Mọi người trong ngõ kéo nhau đến từng nhà để chúc tết ấy mà . Năm nay lớn rồi nên cũng chẳng mong có tiền lì xì. Tôi bước vào nhà, chào các cô chú rồi nhanh chóng lên phòng. Không phải vì tôi không thích ngồi đó nói chuyện mà tại mệt quá rồi, đi từ 9h đến tận bây giờ , với lại hình như mặt tôi còn vết son môi của em thì phải, ngồi đó lỡ có người thấy rồi hỏi thì bỏ mẹ...

Mệt lắm thì cũng phải thay được bộ quần áo, thay xong thì nằm ngủ một mạch đến 10h sáng hôm sau luôn.

Tỉnh dậy bởi tiếng chuông điện thoại, là Quỳnh Anh gọi , xem nào, 3 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Quỳnh Anh :

- Ôi. T đây

- Sao em gọi mấy lần mà anh không trả lời.

- À.. Tại mệt quá ngủ bây giờ mới dậy. Hi.

- Tối qua đi chơi mà không gọi em hả. Lúc 10h em sang nhà định rủ anh thì đã không thấy đâu rồi. Gọi điện thoại thì lại thuê bao...

- Được rồi, được rồi. T xin lỗi, lần sau có việc gì thì T sẽ gọi trước. Ok.

- Hứ. Không cần. Chỉ cần đáp ứng một việc này là hết giận ngay.

- Ok. Nói đi. ...

- Chiều nay đưa em đi chùa cầu phúc. Nhớ nhé. Hihi

- À..Cái này...

- Anh còn chần chừ gì nữa, anh đã hứa rồi mà.

- Được, T đồng ý. 3h chờ T ở nhà nhé.

- Nhớ phải qua đó, em chờ anh. Yêu anh nhiều..

Haizz, mừng 1 đang có rất nhiều kế hoạch phải làm nhưng giờ vướng vào vụ này thì chắc là hỏng hết rồi 3h tôi chạy xe qua nhà QA. Chưa kịp để tôi gọi thì QA đã chạy ra và nói :

- Đúng giờ quá ha.

- Đã hứa là phải đúng giờ. Hehe

- Thế thì mình đi thôi.

- À..Bố mẹ QA ở trong không? Để T vào chào cô chú cái.

- Bố mẹ em đi chúc Tết họ hàng hết rồi, đáng lẽ em cũng phải đi theo, em phải năn nỉ mãi bố mẹ mới cho em tự do chiều nay đây.

-Nào, lên mình đi thôi.

Chùa cách chỗ chúng tôi chừng 3km, cũng không xa lắm.

Mà đường phố lúc này đông quá, híc, ngoài đường đã đông, đến gần chùa còn đông hơn nữa. Loay hoay mãi mới tìm được chỗ gửi xe, chưa hết, lại còn phải chen vào dòng người đông đúc để đi lên thắp hương nữa... khổ...

Tôi và QA đi cạnh nhau, nhìn quanh quất thì tôi để ý rằng có rất nhiều đôi cũng lên chùa cầu phúc đầu năm. Chà, giờ mình với QA cũng có khác gì một đôi đâu. Đang mãi nhìn khung cảnh chùa thì có một bàn tay cầm lấy tay tôi , tôi quay sang thì chỉ thấy QA đang đỏ mặt nhìn xuống, tay vẫn cầm chặt tay tôi :

- Cảm giác được cầm tay người mình yêu giữa đông người thật ấm áp và hạnh phúc (QA ní)

- Thấy người ta ai cũng cầm tay nên làm theo hả. Haha

Ừ thì cũng cầm tay nhau đấy, nhưng mà tôi không hiểu sao cảm giác cầm tay QA không giống với cầm tay Quỳnh. Tôi cứ cảm thấy nó như nào ấy,rất khó để tả đúng được...

..

Đến chỗ thắp hương, QA đưa tôi một que, em cầm một que.

- Đây. Anh cầm lấy rồi thắp đi.

Lần đầu tiên đi thắp hương đầu năm như vậy, đã thế lại đi cùng con gái nữa chứ. Để xem ước gì nào? Đẹp trai? Học giỏi? Tình yêu đẹp ? Nhà giàu?....

Bao nhiêu cái để ước, thôi thì cứ ước hết vậy, đến đâu thì đến.

Tôi thắp hương rồi nhắm mắt lẩm bẩm...

Thắp xong thì em lại kéo tôi đi xem quẻ bói, tôi thì không tin vào mấy cái thứ này lắm, thôi thì em đã muốn thì mình cũng chiều vậy..

Ngồi một lúc thì cũng coi như là bói xong.

Theo như trong quẻ bói nói thì tôi năm nay sẽ gặp nhiều may mắn và sẽ học tập tốt. Cũng không biết là có đúng không nhưng nếu như thế thật thì may quá.

QA thì vừa cười vừa giơ quẻ bói cho tôi , nói :

- Anh xem này, quẻ nói rằng năm nay em sẽ tìm được hạnh phúc của mình, linh nghiệm thật anh nhỉ.
- À.. Hay nhỉ..Bói thế mà trúng..

Đang mải buôn chuyện với QA chợt tôi thấy sống lưng mình lạnh lạnh, như có linh cảm chẳng lành, tôi quay người lại nhìn thì ôi thôi. Đằng sau tôi các bạn biết là ai không?? Là Quỳnh, là Quỳnh đấy. Em đang nhìn tôi với một ánh mắt mà không cần miêu tả chắc mọi người cũng biết rồi...

Lúc đó quả thật là tiến thoái lưỡng nan, tim tôi đập thình thịch không biết phải làm gì nữa. Híc, mới đầu năm mà đã như này.... id=up style="text-align: left;"> Xuống Cuối Trang

54. Chương 54

Xong mẹ tôi rồi, bây giờ tính sao???

Tim tôi đập nhanh và mạnh, híc, lúc đó tôi lại đang cầm tay QA nữa chứ. Thế nó có thốn không

Cũng may mà lúc đó QA đang mải nhìn đi chỗ khác , còn Quỳnh thì sao?

Tôi chỉ kịp thấy được đôi mắt của em trước khi em quay đi, một đôi mắt đỏ hoe đầy trách móc...

Tôi bần thần nhìn theo bóng em đi khuất giữa dòng người đông nghịt, thực sự lúc đó tôi rất muốn vùng đuổi theo, nhưng vì đã trót hứa với QA là sẽ đưa QA đi chơi chiều nay nên đành phải ngậm ngùi làm cho hết việc..

Có lẽ mọi người sẽ hiểu cảm giác của mình lúc đó, đang lo lắng vì việc này đã bị phát hiện thì chợt QA quay sang hỏi tôi :

- Anh làm gì mà cứ nhìn chăm chăm thế?
- À.. không.. anh nhìn mọi người ấy mà.
- Tự nhiên mồ hôi của tôi nó khác tóa ra, đêch, nóng người quá đây mà.
- Thấy tôi lạ thế em càng gặng hỏi :
- Nói thật đi.. Sao em thấy anh căng thẳng thế?
- Anh hơi mệt.. tại đi suốt này giờ ấy mà.
- Thế mình ghé vào quán nào đó ngồi nghỉ chút nhé.
- Không cần đâu, đi tiếp thôi.
- Anh mệt rồi.. có khi mình về thôi.
- Xong hết rồi hả.
- Vâng.
- Ừ. Thế thì về cũng được..

Tôi mệt mỏi cùng QA ra bãi để xe.

Đưa QA về mà lòng cứ thấy bồn chồn, lúc này Quỳnh thấy mình như thế không biết em có sao không nữa.

Vừa về nhà là tôi chạy ngay sang nhà em. Gặp bố em đang ngồi ở phòng khách đang tiếp khách :

- Bác ơi Quỳnh ở nhà không ạ?

- Có đấy, không biết sao lúc này nó về nhà bác thấy mắt nó đỏ hoe, có chuyện gì à?
- Dạ, không ạ.
- Thế thì lên xem nó làm sao đi.
- Vâng ạ.

Vội vàng mò lên phòng xem em ra sao.

Nhẹ nhàng, rón rén từng bước, tôi bước đến cửa phòng em. Cửa không khóa, tôi đẩy cửa vào, em đang ngủ..

Có lẽ em quá bất ngờ về sự việc vừa xảy ra...

Tôi tiến vào gần để nhìn rõ mặt em hơn, có lẽ em đã khóc rất nhiều rồi mệt quá nên ngủ thiếp đi mất, tôi đoán thế vì em vẫn còn vết nước mắt khô lại trên má..

Tôi quyết định ngồi đó chờ em tỉnh dậy để giải thích...

5'...10'...1 tiếng.... 2 tiếng .. trôi qua

Lúc này đã là 7h tối..., em vẫn chưa tỉnh, còn tôi thì vẫn ngồi đó. Đang ôm đầu suy nghĩ thì chợt có tiếng nói nhỏ ở phía cửa :

- T . Con Quỳnh nó đã dậy chưa? (Mẹ em hỏi)
- Dạ chưa bá ạ.
- Cứ để nó ngủ nhé, đừng làm nó thức giấc. Mà 2 đứa có chuyện gì hả?
- Không đâu ạ.
- Đừng làm nó thất vọng nhé, bá là cưng nó lắm đấy. (Nói rồi mẹ em đi xuống tầng)

Trời ơi.....

Chợt tôi thấy em cử động, có một giọt nước mắt lăn ra từ đôi mắt của em..

Ngủ mà vẫn khóc, có lẽ là khóc trong giấc mơ..

Tôi đưa tay gạt nhẹ dòng nước mắt ở má em, có lẽ vì hành động này của tôi mà làm em thức giấc.

Em tỉnh dậy, nhìn tôi một cách lạnh lùng. Tôi nói lấp bắp :

- Quỳnh.. nghe anh giải thích...
- Thôi đi, tôi không muốn nghe anh nói.
- Từ từ.. em hãy nghe anh...
- Không. Đừng nói gì cả, im đi.. (Em vừa lắc đầu quậy quậy vừa bịt tai lại)
- Anh thực sự, thực sự xin lỗi em...
- Tôi không ngờ anh lại là con người 2 mặt như vậy... quá thất vọng...

Em đánh thùm thụp vào ngực tôi rồi khóc nức nở.

- Em hãy cứ đánh anh, cứ mắng anh đi, nếu như điều đó có thể làm em bớt đau buồn thì anh xin chịu hết.

Chỉ vì một phút sai lầm, không kiềm chế được mình mà tôi đã bị cuốn vào cái vòng tình yêu 3 người lẩn quẩn này....

Tôi rất ân hận, tôi ước gì điều này chưa từng xảy ra , nhưng không, không thể sửa đổi quá khứ. Đúng, quá khứ không thể thay đổi nhưng có thể thay đổi tương lai...

Tôi biết rằng nếu không thay đổi ngay từ bây giờ thì tôi sẽ mất tất cả, mất cả em lẫn QA.. Tôi không muốn có một kết cục như vậy...

Em vẫn khóc, đây là lần thứ 2 tôi làm em khóc như vậy. Thật là một thằng bất tài, mày đã hứa sẽ không làm em khóc lần nữa mà T... Tại sao?????

Tiếng khóc của em nhỏ dần, bây giờ chỉ còn là những tiếng nấc nhẹ, có lẽ em đã mệt vì khóc nhiều. Tôi liếc mình ôm lấy em, cũng may mà lúc đó em không phản kháng nữa, tôi ôm em thật chặt, hít thở mùi hương của em.

Em gục vào lòng tôi, thổn thức không nên lời...

- Em...

- Đừng nói gì cả.....Anh biết anh đã sai rồi. Anh sai, tất cả là do anh...

Và trong giờ phút đó, tôi đã hiểu ra : " Người tôi yêu duy nhất chỉ có em, chỉ em mà thôi, không ai có thể thay thế được cả. Tôi yêu em "

Người con gái dù mạnh mẽ đến đâu thì khi đau khổ cũng không thể chịu được một mình, huống chi em mới chỉ là một cô bé 16 tuổi, cái tuổi mà sóng gió chưa từng trải qua nhiều, gục ngã là điều tất nhiên. Tôi cảm thấy tôi thật may mắn, vì khi em gục ngã đã có tôi kề bên, để chở che, để an ủi, để khích lệ em vượt qua...

Tôi định nói ra hết mọi thứ nhưng khi nhìn xuống thì đã thấy em đã nhắm mắt lại và thở đều rồi, em lại ngủ...

Tôi mỉm cười, nhẹ nhàng đặt em xuống giường, đắp thêm cho em chiếc chăn mỏng rồi từ từ đóng cửa phòng. Ngủ ngon em nhé.

Tôi bước xuống dưới thì gặp bố em :

- Con Quỳnh nó sao rồi?

- Dạ ổn hết rồi ạ. Em ấy đang ngủ tiếp.

- Cái con này, sao ngủ nhiều thế nhỉ.

- Cháu cũng không biết nữa ạ. Xin phép bác cháu đi về ạ.

- Ồ. Ở lại ăn cơm đã ..

- Thôi bác ơi. À mà cháu hứa mừng 2 sẽ sang nhà bác rồi mà.

- Ủ nhỉ, bác già rồi nên hay quên. Thế nhớ mừng 2 phải sang đấy.

- Vâng ạ. Cháu xin phép bác về ạ.

Tôi không dám nói với bố em là em buồn quá nên mới ngủ nhiều như vậy, tôi sợ bố em sẽ nổi giận, hoặc nếu không thì cũng trở nên suy nghĩ về chuyện của 2 chúng tôi. Đầu năm mới, tôi không muốn ai phải buồn cả...

Trở về nhà, cả nhà đang chờ tôi để ăn bữa cơm ngày Tết.

Híc, giờ này tôi còn đâu tâm trí ăn nữa, nhưng cũng phải ngồi cho nó có lệ chứ... Ăn được 2 bát thì tôi bỏ lên phòng...

Đóng sầm cánh cửa lại, nằm bẹp dí trên giường, tôi thở dài ngao ngán...

Một lúc sau thì ông anh tôi lên, dường như ông phát hiện tôi có điều gì suy nghĩ thì phải :

- Mày hôm nay làm sao thế? Mới mừng 1 mà đã ủ rũ như vậy?

- Anh không biết đâu. Giờ em đang rối lắm.

- Có chuyện gì, mày kể anh nghe, biết đâu anh giúp được.

Ban đầu thì tôi cũng không muốn kể đâu, tại ông cứ nói mãi làm tôi bức quá, thôi thì kể ra cũng được, anh em với nhau .

- Chuyện là thế này..

Rồi tôi blah..blah...blah.. một hồi. Ông cũng chăm chú nghe tôi kể phết.

Nghe xong, ông nói một câu :

- Mày sai rồi, sai rõ ràng..
- Em cũng biết là mình sai,vậy giờ em phải làm sao?
- Mày phải dứt với QA đi.. Nếu mày còn dây dưa chắc chắn mày sẽ mất tất cả.
- Em cũng biết là phải thế, nhưng nếu làm vậy chắc QA đau khổ lắm.
- Đau một lần rồi thôi, mày phải hiểu thế. Giờ mày muốn cả 3 người đều đau khổ hả??
- T.. Mày phải thay đổi thôi, mày phải dứt QA ra thôi...

55. Chương 55

Làm một giấc ngủ ngon lành đến 9h sáng hôm sau, tôi cảm thấy khá nhẹ nhõm và thoải mái.

Vừa đánh răng, rửa mặt xong thì có điện thoại, thằng ...

Mạnh gọi tôi :

- Oi. Bố mày đây
- Đi chơi không ? Cả lũ luôn, Tết ở nhà ru rú làm gì.
- Ok thôi... Tao ở nhà cũng chẳng làm gì...
- Thế thì trưa nay sang nhà thằng Tùng nhậu nhé..
- Đang định đồng ý thì sực nhớ, mừng 2, mừng 2, xem nào.... Bỏ mẹ,hôm nay phải sang nhà Quỳnh ăn cơm,tỷ nữa thì quên mất.
- À..Hôm nay tao bận đi ăn cơm rồi, để khi khác.
- Cái đmm, đi chơi cùng anh em mà đéo được hả.
- Thật sự là hôm nay tao bận, lần sau tao đi bù, được chưa.
- Được rồi, lần sau mà không đi anh em tao phỏng tôm mày luôn đấy.
- Ok. Thích như nào cũng được..

Thở dài...

Đang ngồi đánh Dota thì có tiếng mẹ gọi dưới nhà :

- T đâu không ăn sáng à.
- Con không đói đâu.
- Cái thằng này, không ăn sáng sao mà chịu được.

Nói xong mẹ mang lên cho tôi nửa cái bánh chưng to tướng.

- To như này ăn sao hết mẹ?
- Không nói nhiều , ăn đi, nhìn anh mày kia.
- Nhưng anh lớn rồi...
- Ăn đi, ăn hết thì bảo mẹ, mẹ lấy thêm cho.
- Híc, lớn rồi mà còn bị ép uống ăn như trẻ con...

Thế là tôi vừa ngồi gặm cái bánh vừa đánh Dota, trong tình cảnh đó thì đánh sao cho tốt được, thành ra trở thành gánh nặng cho team, mà cũng may trận đó không thua vì SF team mình đánh quá xuất sắc

Kết thúc game, tôi out GG , khỏi đánh luôn vì chán rồi.

Lên mạng đọc tin tức tý nào, tranh thủ nghe tý nhạc cho nó hứng khởi.

Mà không hiểu sao em kết bài ” Payphone ” cực các tím ạ, nghe đi nghe lại không thấy chán.

Đang nhắm mắt, úp phone thư giãn theo điệu nhạc thì chợt có một bàn tay bịt mắt tôi lại, một giọng nói nhẹ nhàng mà ấm áp vang lên :

- Đồ biết ta là ai?

Haha, cái giọng này nghe quen quá rồi còn gì nữa

- Quỳnh. Anh biết mà..

Em cười tinh nghịch rồi ngồi xuống giường, cạnh ghế của tôi.

Quá bất ngờ, tôi đơ hết cả người, mãi mới thốt ra một câu :

- Sao..sao em lại ..

- Bất ngờ không hả. hihi

- Hết giận anh rồi hả.

- Ngồi đó mà chờ hết giận..

- Thôi đi mà, anh xin lỗi rồi mà...

Tôi bỏ tai phone ra, lại gần ngồi cạnh em.

Mùi hương của em thơm quá, em vẫn xinh đẹp như vậy.

Tôi không thể ngờ là tôi đã từng nhòe đôi mắt đẹp rạng ngời của em...

Tự nhiên tôi ôm em vào lòng và nói :

- Đừng xa anh nữa, anh hứa từ giờ sẽ thay đổi, sẽ chỉ yêu mình em mà thôi.

- Anh nói thật chứ.

- Thật. Anh xin thề. Anh sẽ không để cô gái đáng yêu như này phải buồn nữa, thật đấy.

- Hãy cứ ôm em như này, đừng bỏ ra nhé... Em rất thích cảm giác được anh ôm thật chặt..

...

Ôm thì phải có màn hôn chứ nhỉ, đang chuẩn bị làm thì đột ngột ông anh mở cửa, gọi tôi oang oang :

- Thăng T ngủ chưa dậy hả?

Trời ạ, đang gay cấn mà anh ơi....

Ổng nhìn thấy cảnh chúng tôi đang ôm ấp nhau như vậy thì mặt ngớ hết cả ra rồi vội vàng nói :

- À..à.. thăng T dậy rồi hả? Ủ..vậy cũng mừng... 2 đứa cứ tự nhiên nhé... Anh đi đây.

Nói xong ổng đóng sập cửa lại rồi bỏ đi.

Bố khi, mất hết cả hứng rồi còn tiếp tục gì nữa.

Cả tôi và em đều nhìn nhau và cười khúc khích.

Mà thôi, đàng nào cũng sắp đến giờ cơm rồi. Tôi và em đi xuống nhà.

Địch, xuống nhà thì gặp ngay ánh mắt ông anh tôi, ổng nháy mắt nhìn tôi. Bố khỉ, đã làm hỏng việc của người ta lại còn trêu người

Thấy sắp đến giờ ăn cơm mà tôi còn định đi đâu, mẹ tôi hỏi :

- T. Không ăn cơm à con ?

- Không. Trưa nay con bận rồi.

- Ăn ở đâu thế?

Mẹ tôi chạy lên hỏi, nhìn thấy tôi đứng cùng Quỳnh thì cũng hiểu ra phần nào.

Mẹ cười rồi nhìn tôi nói :

- Cái thằng này, nhớ đừng có làm gì bất cần đấy, nhớ chưa.

- Con biết rồi. Mẹ cứ nói hoài à.

- Cháu chào cô ạ.

- Ủ. Mà cháu nhớ quần thằng T cho cô nhé, nó là hay nghịch lắm đấy.

- Dạ cháu biết rồi ạ. Có cháu ở cùng anh ấy không dám quậy đâu.

- Thôi thôi được rồi, tâm sự thì để sau đi. Giờ đói lắm rồi nè..

Nói rồi tôi cầm tay Quỳnh đi ra.

Trên đường về nhà em tôi cứ cầm tay em như vậy, mà công nhận lúc đó cũng liều, cầm tay như vậy lỡ QA mà thấy thì chắc là rắc rối hơn tởn luôn ấy chứ...

Đến nhà em rồi thì tôi mới chịu buông tay em ra. Em chạy vào nhà, xuống bếp phụ mẹ làm bếp. Tôi thì ngồi ở phòng khách nói chuyện với bố em, mà công nhận tôi với bố em nói chuyện rất hợp, 2 bác cháu nói cười rất vui vẻ...

Được một lúc thì cơm cũng làm xong...

Nhìn bàn ăn ngày Tết mà tôi thấy sao mà thèm quá : Thịt gà, thịt lợn, bánh chưng, nem rán....

Món nào nhìn cũng ngon hết à.

Ngồi vào bàn, ít ra cũng phải mời người lớn trước rồi mới ăn chứ nhỉ

Trong bữa cơm, bố mẹ em cứ gấp thức ăn cho tôi không à, híc :

- Ăn đi T. Cứ tự nhiên ..

- Vâng ạ, bác cứ để cháu tự gấp cũng được ạ.

- Ấy, người lớn gấp cho là phải ăn nhé, phúc , lộc đấy.

Cũng không quên có thêm rượu. Bố em nói là ngày Tết có thể uống nhiều hơn thường ngày, nhưng tuyệt đối không được để say.

Bố mẹ em cũng giống bố mẹ tôi, ép ăn như hồi còn bé. Không từ chối được , tôi đành phải ngồi ăn hết những gì được gấp cho...Híc.

Thành ra sau khi bữa cơm kết thúc thì tôi phải nói là rất no, chưa bao giờ mà tôi phải ăn nhiều như thế..

Đang định phụ giúp em dọn dẹp thì mẹ em bảo :

- Không cần đâu T. Cháu cứ ngồi với bác là được rồi.

Ấy chết, làm thế sao được. Mình đã đến ăn thì ít ra cũng phải làm gì đó chứ, chả nhẽ lại ngồi ì ra nhìn, thế thì khác gì ăn chực đâu (các thím nghĩ thế có phải không)

- Cứ để cháu làm cho, gì chứ mấy việc này cháu thạo lắm. (Haha, lại được dịp trổ tài nói phét rồi)

- Thế thì cháu phụ cô rửa bát với con Quỳnh nhé.

- Dạ được ạ.

Lăng xăng chạy xuống bếp.

- Em biết lúc này mẹ em nói gì với anh không?
- Gớm. Em ở đây nghe hết rồi. Bảo anh xuống rửa bát cùng em hả.
- Đúng đấy. Hehe
- Thế thì anh rửa hết bát đi nhé, em lên phòng đây.
- Ồ..Sao lại là anh.
- Thế lúc này ai ba hoa bảo mấy việc này thạo lắm nhỉ.
- À..Thì tại... (Quả này hổ mẹ nó rồi)
- Hihi, được rồi, lần này em bỏ qua, nào phụ em đi.

...

Rửa xong đồng bát đĩa thì buồn ngủ quá. Căng da bụng trụng da mắt mà...

Tôi hỏi :

- Anh buồn ngủ quá, lên phòng em ngủ chút nhé.
- Ai à lên.
- Không cho cũng lên.
- Cứ thử xem. (Em néo má tôi)
- Ái đau... Không cho cũng được, anh ngủ ở ghế vậy.
- Hihi. Em đùa thôi, ai đời lại ngủ ở ghế trông vật vờ như vậy...

Tôi chui lên giường của em nằm ngủ một cách ngon lành, chà, đúng là giường của con gái, khác hẳn con trai à. Cái gì cũng gọn gàng, cái gì cũng thơm thơm hết...

56. Chương 56

Đang ngủ ngon giấc thì đột nhiên tôi cảm thấy mặt mình mát mát, mặc kệ, đang buồn ngủ, ngủ tiếp...

Tuy nhiên cái thứ đó không để yên cho tôi, cứ một lúc nó lại tạt vào mặt tôi, chịu hết nổi, tôi vùng dậy nhìn xem chuyện gì đang xảy ra...

Trời ạ, hóa ra là em đang lấy mực vẽ bôi lên mặt tôi, híc

- Em làm gì thế, anh đang ngủ ngon mà.
- Hihi. Nhìn ngộ chưa kìa.

Vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Ôi khuôn mặt đẹp trai giờ còn đâu, biến thành mặt mèo nó rồi.. híc...

Em chơi trò này quả thâm thật, báo hại tôi phải rửa mấy lần nước mới ra hết.

Trở về phòng , em vẫn đang ngồi đó và cười khúc khích, tôi lao vào và nói :

- Em bôi lên mặt anh, để anh bôi lại cho hòa nhé.
- Ứ đâu...
- Không cãi...

Tôi với tay lấy cây bút vẽ rồi dí sát vào mặt em, em hoảng quá cứ ngã người ra phía sau, mà đéch hiểu sao tôi cũng bị chúi theo, mất đà em ngã xuống giường làm tôi cũng đề lên luôn.

- Nào, giờ thì để anh vẽ nhé.

- Không....

Em chống cự yếu ớt...

- Hehe. Nào, giờ thì nhắm mắt lại để ta vẽ nào...

Chống cự chán thì em cũng chịu để tôi vẽ.

- Đừng vẽ đậm quá nhé. Em sợ lắm.

- Được rồi. Nhắm mắt lại đi

Ban đầu thì tôi cũng chỉ nghĩ là vẽ lại vào mặt để trừu em thôi, ai ngờ lúc nhìn em nằm nhắm mắt quỵn rũ quá, không kiềm được thế là đề ra hôn luôn các thím ợ ...

Mặt tôi chạm sát mặt em, hơi thở của em trở nên gấp gáp hơn.....

Em mở mắt và nhìn tôi, nói :

- Anh định làm gì thế ?

Không trả lời, tôi cứ thế mà tiến hành công việc của mình.

Môi chạm môi và tôi như ngừng thở để cảm nhận được cái cảm giác hôn em...

Ban đầu thì em còn ư ử phản đối nhưng về sau thì cũng nhiệt tình ủng hộ . Cũng phải thôi, em đang rất hoang mang mà, nụ hôn này có thể giúp em với bớt phần nào lo âu..

Mà công nhận lần này tôi hôn lâu thật, cỡ chừng 5' cơ.

Hôn xong cả 2 đứa thở hổn hển rồi nhìn nhau cười. Nhìn em cười tôi chỉ muốn làm thêm cái nữa nhưng mà thấy hôn nhiều có khi nó cũng nhàm đi, thỉnh thoảng hôn thì nó mới khoái chứ

- Nào , được rồi. Giờ mình đi chơi Tết nhé.

- Đi bây giờ á?

- Tất nhiên, anh không ngủ được giờ phải dẫn em đi chơi thôi . Tết nhất ở nhà làm gì. Ra ngoài mà ngắm phố phường chứ.

- Anh chờ em một chút, em đi thay đồ.

- Cần gì thay, nhìn đẹp sẵn rồi mà.

- Anh không hiểu đâu.

Chắc, đúng là con gái, cứ ra đường là phải trang điểm hết à, chả bù ình, cứ thế mà đi, có chăng chỉ là vuốt keo mái tóc nhìn cho nó bảnh tỹ chứ chả bao giờ cầu kì như vậy cả...

- Có cần anh vào giúp không. (Tôi gọi với vào)

- Không đâu, một lát là xong ý mà.

Con gái mà nói một lát thì lâu lắm.

Cũng may mà lần này tôi không bị chờ lâu như lần trước, chừng 20' sau là em ra.

Nhìn em mà tôi cứ tưởng là tôi gặp một người khác, trông em như một thiên thần trong chiếc áo khoác màu đỏ, kèm theo đó là chiếc mũ nâu và chiếc khăn quàng cổ màu xám...

- Nhìn gì mà nhìn, đi thôi nào...

- Đây đây.... Em thích đi đâu?

- Tùy anh, chỗ nào cũng được hết á.

- Chỗ nào cũng được á? (Trong đầu tôi hiện lên ý nghĩ đen tối : đi nhà nghỉ được không nhỉ?)

Đùa các thím thế thôi chứ em XH 1 lần là đủ rồi, không nên tùy tiện XH nhiều.

Phố xá ngày Tết khá là vắng vẻ, chỉ có mấy cái chỗ chùa hay đền là đông thôi.

À mà giờ đi đâu cho vui được ta? Tôi vắt óc suy nghĩ mãi, cuối cùng cũng ra kế hay: 2 đứa đi phượt khắp thành phố, thích thì đi ra cả vùng ngoại thành nữa.

Hehe. Thế mà hay ấy chứ, vừa được ngắm cảnh phố phường, vừa được gần gũi bên nhau, quá tuyệt...

Cứ chiều theo kế hoạch mà làm, tôi đưa em đi khắp nơi trong thành phố, cứ qua chỗ nào đẹp đẹp là em lại nói :

- Nhìn kìa anh, chỗ đó đẹp không?

- Ui, nhìn cái cây này nè, đẹp quá anh ơi..

Cứ thế, tôi cứ lái xe và em cứ nói, tôi thích cái tính hồn nhiên, ngây thơ của em, thích sự tinh nghịch của em, chính em là người đã mang đến luồng gió mới cho cuộc sống của tôi.

Dạo thành phố chán, chúng tôi bắt đầu tiến ra xa hơn, ra vùng ngoại thành...

Càng đi bên đường càng ít người và ít nhà...

Cũng phải thôi, không phải trung tâm thành phố thì ở làm gì....

Tiếp tục đi, đi mãi, đi xa hơn nữa.....

- Anh lạnh quá, ôm anh đi.

- Đây, thích thì ôm...

Dần dần, tôi tăng ga lên, tốc độ tăng dần.

Một phần là do cảm giác nó thăng hoa, một phần là do tôi thấy đường vắng tanh không có ai, tăng tốc độ đi cho nó khoái...

60...70...80...90km/h...

Thấy tôi đi nhanh quá, em cũng có phần hoảng nên bảo tôi :

- Đi chậm thôi anh, không khéo tai nạn đấy.

- Em yên tâm....

- Không được, anh phải giảm tốc đi. Nghe em..

- Được rồi, anh giảm đây...

Vừa giảm tốc độ thì đến ngay đoạn cua, vào cua thì có ngay một chiếc xe tải to dừng đi ngược chiều phóng tới...

Vãi thật, hú hồn..., qua được lúc đó thì tim tôi cũng ngừng đập mẹ nó rồi, tý nữa thì 2 người được thăng thiên...

- Anh thấy chưa, may mà có em bảo đấy.

- Ủ ừ... đúng là may mắn thật...

- Thôi mình về đi, em thấy thế là đủ rồi.

- Híc, anh cũng thấy sợ lắm rồi.

- Thế thì nhớ lần sau không được phóng nhanh nữa, rõ chưa.

- Ok. Anh nhớ rồi, lần sau không dám đùa với tính mạng mình nữa...

Trên đường về, tôi đi với tốc độ bình thường chứ không dám làm ẩu nữa, lúc này đã may mắn một lần không biết bây giờ có còn may được không nữa...

..

5h tôi đưa em về nhà, em vào nhà xong thì tôi cũng té về nhà luôn, đói lắm rồi.

Vào nhà thì đã gặp thằng anh tôi, ổng cười nham hiểm nhìn tôi :

- Thế nào, chiều nay mày đi chơi vui không.

- Vui thì cũng vui, nhưng mà tý nữa thì em nằm gầm ô tô rồi.

- Mày cứ đi bắt cắn đi, chết lúc nào không biết đấy. Tết thì nên đi cẩn thận hơn, nhớ chưa.. (Ồng cốc đầu tôi)

- Ái đau.

- À, mà lúc sáng nay...

- Sáng nay làm sao?? (Tôi nhớ lại...) Á.. Tại anh đấy, vào chẳng đúng lúc gì cả.

- Haha. Tại tao không biết chứ, không biết không có tội mà.

- Lần sau phải gõ cửa đấy...

- Còn có cả lần sau nữa hả.

- Thì em nói thế thôi...

- Thằng này cũng liều thật,lúc đó không phải anh mà là bố mẹ thì mày chết chắc...

- Haha. Đúng là may thật..

- Mà mày đã giải quyết dứt điểm hết chưa đấy.

- À, cái vấn đề này thì... Em cũng đang phân vân đây.

- Tao chịu mày luôn đấy, nhanh nhanh lên , đêm dài lắm mộng...

- Được rồi, mà em định qua dịp Tết mới bắt đầu, chứ nếu nói ra vào lúc Tết này sợ là hơi quá đáng..

- Ờ. Mày nghĩ thế cũng phải...

- Em đói lắm rồi, có cái gì ăn không anh.

- Đây ra kìa, bánh kẹo , mút ... Thích ăn gì thì ăn...

- Anh xuống lấy mang lên phòng cho em nhé.

- Mày lười rồi đấy sang cho anh hả.

- Đi mà, lâu lắm rồi anh không chăm sóc em rồi, giờ làm bù có sao.

- Cái thằng này, chỉ giỏi nói. Được rồi, chờ đấy, tý tao mang lên cho.

Haha. Vui quá, có ông anh như này đúng là thú vị thật, có thể thoải mái chia sẻ hết những suy nghĩ của mình...

Đang ngồi nghe nhạc thì ổng đặt " cách " đĩa bánh xuống cạnh mình, kèm theo đó là 2 lon Côca.

- Ăn đi, tao với mày vừa ăn vừa nói chuyện... Máy hôm nay bận quá...

- Em nói hết rồi còn gì.

- Vẫn còn đấy..

- Chuyện gì...

Ồng chẳng nói chẳng rằng vật tôi xuống giường rồi lấy gối đánh tôi túi bụi như lúc nhỏ. Tôi cũng chẳng kém, vớ ngay lấy cái gối khác đập lại.

Haha, vui quá, như là trở về tuổi thơ vậy...

2 anh em nghịch nhau rầm rầm trên tầng , ồn quá đến nỗi mẹ tôi phải lên xem có chuyện gì xảy ra :

- 2 thằng này, lớn rồi mà sao như trẻ con vậy.

- Người lớn cũng từ trẻ con mà ra mà mẹ.

- Hết nói nổi 2 thằng này. (Mẹ tôi ngao ngán nói)

Tôi với anh tiếp tục cuộc chiến thêm 30' nữa , đến lúc cả 2 đều mệt nhoài mới thôi à.

- T này. Có khi năm sau anh không được đánh nhau cùng mày nữa rồi.

- Em biết, anh cũng có cuộc sống riêng của mình mà.

- Sau này anh đi lấy vợ , mày ở nhà phải biết chăm sóc cho bố mẹ đấy, nhớ chưa. Thỉnh thoảng anh về thăm nhà, bố mẹ mà kêu ca về mày là mày chết với anh.

- Xời, về cái khoản đó anh không phải lo luôn (Chém gió, bốc phét)

- Thôi, được rồi, để khi nào tâm sự tiếp, nào giờ xuống phụ bố mẹ làm bếp nào...

...

Mùa xuân đang đến ở khắp mọi nơi, đáng lẽ tôi sẽ đón mùa xuân trong niềm vui trọn vẹn, nhưng không được, vẫn còn một việc làm tôi phải đau đầu giải quyết, các bạn đoán xem là việc gì? Đúng, đúng là việc đấy đấy....Đau bụng quá các bạn à, híc, có lẽ mình phải đi vệ sinh thôi, hẹn gặp lại các bạn ở chap sau.

57. Chương 57

Tuần nghỉ Tết trôi qua nhanh chóng...

Bắt đầu ngày học đầu tiên của năm mới, lên lớp gặp thằng nào cũng vui hơn hở :

- Sao, năm nay được nhiều tiền không.

- Tao chưa được đến 500k

- Tao khá khảm nhất, về ông bà nội mừng phải gọi là thôi rồi.

- Thế thì thằng nào nhiều tiền nhất khao cả lũ . Ok.

- Ó... À tao nhớ nhầm rồi, được ít lắm.

- Thôi đi Mạnh ơi, mày bốc phét chưa đủ hả.

Đang bàn tán, chém gió tưng bừng thì trống vào lớp.

Kệ, vào lớp thì làm sao? chả liên quan. Học sinh thì không khí nghỉ Tết vẫn còn tưng bừng lắm

Tiết 4 , tiết Sinh học, cô giáo bận việc nên cho cả lớp nghỉ. Thôi rồi, ào ào còn hơn cả họp chợ.

Đang ồn ào thì bỗng tôi nhìn thấy bóng thầy chủ nhiệm đi ở ngoài hành lang, theo sau thầy là một bạn nữ. Quái, sao lạ vậy?

- Đm bọn mày ơi, thầy đến.

Như có phép thuật, cả lớp im phăng phắc, đứa nào cũng giả vờ lấy vở ra học bài.

Thầy bước vào lớp, thấy cả lớp ngoan như vậy thì rất hài lòng (Hehe, may mà nhanh trí , không thì đi tong luôn)

- Các em về ăn Tết có vui không.

- Vui lắm thầy ơi (Cả lớp đồng thanh)

- À.. Thế thầy cũng chúc các em một năm mới đầy hạnh phúc, vui vẻ và đặc biệt hơn là học tập thật tốt.

- Hoan hô (Vỗ tay)

- Nhân tiện, thầy cũng muốn giới thiệu với lớp ta bạn Trang, bạn sẽ học với lớp mình bắt đầu từ hôm nay. Bạn ấy mới chuyển từ trường khác về trường mình. Vào lớp đi em.

Cả lũ ngó ra ngoài cửa, từ cửa một bạn nữ, cái đêch, phải nói là xinh cực kì, ăn mặc cũng cute nữa đang bước vào.

Chắc, chắc là con đại gia rồi

- Ế. Nhìn kìa bọn bây..

- Đm , nhìn gì lắm thế.

- Tránh ra bố mày nhìn với.

- Tranh nhau làm cc gì vậy.

Đúng là mấy thằng dê gái, thấy gái xinh là sáng mắt lên, cơ mà tôi cũng không thoát được nên lén nhìn xem bạn học sinh mới nhìn như nào. Mà số không hiểu sao vừa nhìn lên thì bắt gặp ngay ánh mắt của bạn ấy nhìn vào mình luôn .

- À, xem nào , Trang sẽ ngồi ở...

- Em em, chỗ em còn thừa thầy ơi. (Thằng H nói)

Dafuq???? Thằng này nhanh nhẩu vãi

- Mày nói cái gì thế???

- Hehe. Tranh thủ xin thầy cho nó ngồi cạnh mình...

- Ủ. Được rồi, thế Trang xuống chỗ H ngồi nhé, T dịch vào trong góc..

Híc, bàn 2 người mới khoái, giờ 3 người ngồi thì không biết sẽ như nào nhỉ....

Thằng H dường như đang rất hưng phấn thì phải :

- Trang ngồi đi, rất vui được làm quen với Trang, mình là H

- À...Hi. Mình là Trang. Có gì giúp đỡ mình với nhé.

- Tất nhiên rồi.

Tôi quay sang khều thằng H, nói nhỏ :

- Sao quan tâm dữ vậy, định tán nó hả.

- Hờ hờ, sao biết

- Coi bộ hơi khó à nha.

- Không thử sao biết, mà mày cũng phải ủng hộ tao chứ.

- Tất nhiên là ủng hộ rồi. Mày nghĩ anh em bọn tao như nào chứ..

- Ok thôi, đợi tao lên kê hoạch rồi chiến luôn...

Nói xong nó lại quay sang chỗ Trang rồi thao thao bất tuyệt, híc. Thôi kệ nó, mình quay lại với cái máy nghe nhạc vậy...

Buổi chiều chán ngắt, ngồi nhà một mình với cái máy tính. Bạn bè thì bọn nó đều có việc hết rồi, đang đánh dota thì chợt có tin nhắn của QA :

- Chiều nay anh sang nhà em có việc.

- Có việc gì vậy?

- Cứ sang khác biết, nhớ nhé. 3h.

Bỏ mẹ rồi, có việc gì mà lại gọi mình nhỉ....

3h tôi phi sang nhà QA, chạy vào nhà thì QA đã ôm lấy tôi thăm thiết và thì thầm vào tai tôi :

- Em nhớ anh quá.

Trời ạ...

-Nào, ôm thế này nhờ người ta thấy thì sao.

- Không sao cả. Hihi.

- Từ từ vào nhà đã.

Vừa vào nhà, chưa kịp ngồi ẩm ghế thì QA đã ôm lấy tôi từ phía sau, vòng tay qua cổ tôi và hôn tôi.

Chắc, hôn kiểu này phê lắm các thím ợ, em ngửa cổ lên hôn

Mà hôn như thế tận 5' lặn, thành ra khá là mỏi cổ :

- Híc, cổ anh mỏi quá.

- Hihi. Thích bỏ xừ đi lại còn giả vờ.

- Mà em gọi anh sang làm gì thế?

- Để bắt đền anh lúc trước đưa em đi chơi không trọn vẹn.

- Hả. Bắt đền anh à?

- Sao, không được hả.

- Tất nhiên là được rồi, phục vụ người đẹp mà. Hehe

Cả buổi chiều hôm đó tôi và em đi ăn, đi lượn, đi xem phim, híc, phải nói là chưa bao giờ đi nhiều nơi và mệt như vậy...

Tối về đặt lưng lên giường là ngủ luôn....

QA tốt với mình quá, Quỳnh cũng tốt...

Cái đm tự nhiên vướng vào tình tay 3...

Sáng hôm sau lên lớp rõ sớm....

Vừa bước vào lớp thì đã gặp ngay Trang rồi. Ồ vậy cũng mừng....

Tôi từ từ bước tới, cất cặp rồi ngồi thừ ...

ra ở ghế, bình thường là tôi đi ăn sáng rồi nhưng chả hiểu sao hôm nay lại không thấy đói...

Cảm giác 2 người ngồi cạnh nhau mà không nói lời nào đúng là khó chịu thật các thím ạ..

Cơ mà có lẽ là chịu hết nổi rồi nên Trang mở lời trước :

- Chào bạn. Mình làm quen nhé...

- À...Ừ..Mình là T, rất vui làm quen với bạn.

- Mình là học sinh mới nên còn lạ lẫm, hi vọng bạn sẽ giúp đỡ mình trong các hoạt động của trường , lớp..

Phù, thế là bức tường vô hình đã được gỡ bỏ, tôi và Trang nói chuyện thoải mái hơn đôi chút. Được một lúc thì mấy đứa trong lớp bắt đầu đến đông đúc, thấy tôi và Trang đang nói chuyện thì bọn nó bắt đầu rì rầm, bàn tán .

Đậu má chúng mày bàn tán gì zợ?

Vào giờ học, thằng H nói nhỏ với tôi :

- Sao, mày tìm hiểu được gì rồi.

- Cũng không nhiều lắm, Trang chuyển sang trường học vì bố mẹ , thể thôi, à quên, còn là con nhà đại gia nữa đấy.

- Còn ít thông tin quá, có khi để tao tìm hiểu thêm mới được.

- Thế thì tự đi mà tìm, có gì gọi anh em. Ok.

- Ok...

Kể từ hôm đó, thằng H quan tâm đến Trang nhiều hơn, cái gì nó cũng giúp Trang , ừ thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, Trang cũng có cảm tình với nó.

Giờ chỉ còn chờ cơ hội tỏ tình thôi, tuy biết là vội vàng nhưng thằng H cũng chấp nhận đánh cược vào dịp Valentine...

- Valentine là cơ hội đó mà.

- Ủ. Tao biết rồi, tao sẽ chinh phục được nàng.

- Đm nói trước bước không qua.

- Hehe, đùa tí thôi, chứ tình cảm không phải trò chơi...

- Mà biết thế là tốt, cố gắng đừng trở nên giống tao, tình tay 3 khổ lắm.

- Tao thấy cái vụ của mày đây đưa lắm rồi né.

- Tao quyết vụ Valentine giải quyết luôn.

- Hả Valentine á, vậy là 1 người vui 1 người khổ hả.

- Híc, giờ còn biết làm sao nữa, không nhanh là chết tao luôn..

- Ủ.. Mày cứ làm những gì mà mày cho là phải .

Haizz, vậy là Valentine này sẽ có 2 màu rồi

58. Chương 58

Cơ mà cũng còn hơn tuần nữa mới đến Valentine, cứ thoải mái mà tận hưởng đã

Năm nào cũng như năm nào, cứ sau Tết là việc hành trở nên trễ nải, bết bát...

Cô giáo vào lớp bảo cả lớp gỡ giấy ra làm bài kiểm tra đầu năm cho hên thì mặt đứa nào cũng trở ra như này này :

- Ôi cô ơi đừng kiểm tra, vừa Tết xong mà.

- Để sau đi cô ơi...

- Cô ơi là cô...

Bố mẹ, bọn này cứ gào như cô mất không bằng

... Sau một hồi năn nỉ , cuối cùng vẫn bị làm bài kiểm tra , híc :

- Làm bài 15' thôi, nhanh, lấy giấy ra đi....

Haiz, thế là lại bị kiểm tra rồi, chán chết đi được.

Ngao ngán lục cặp xem còn tờ kiểm tra nào không, từ lúc thi học kì I xong thì đúng là không còn tâm trí nào mà học hành nữa .

- Ở cái đm, hết mẹ giấy kiểm tra rồi. (Tôi nói) Còn tờ nào không H, cho tao 1 tờ.

- Tao cũng chả khá hơn mày đâu. (Nó quay sang nhìn tôi)

- Xé vở đi, cho tao một tờ..

- Ờ, được rồi, đợi tý..

- Thôi không cần xé vở đâu, mình có giấy nè. (Trang lên tiếng)

- À há, cảm ơn Trang nhé. (Thăng H te tởn cầm giấy rồi nói)

- Ê, xin cho tao một tờ với (Tôi khều thăng H)

- Trang ơi thăng T nó xin một tờ kìa.

Cái đm nó, chỉ ngay tên mình, xấu hổ quá, không dám nói trực tiếp mà phải nhờ thăng H

- Hì, giấy của T đây..

- Cảm ơn Trang nhé..

Cầm tờ giấy, viết xong họ tên thì cô bắt đầu đọc đề, không sao, môn Địa thì không phải xoắn ..

Ngồi hí hoáy viết suốt 10' thì cũng coi như là xong bài kiểm tra, đang thỏa mãn tự sướng một mình thì thăng Mạnh ở trên quay xuống hỏi :

- Ê, làm được câu 2 chưa, bảo tao..

- Tự mà nhìn này... (Tôi quay bài lên cho nó xem)

- Đm, tao sao nhìn được, đọc cho tao đi.

- Rách việc vãi, thôi được rồi..

Bố thăng khỉ, báo hại tao đọc mỗi cả mồm, vừa đọc vừa sợ cô phát hiện nên phải đọc khẽ...

Cuối buổi học, thăng Mạnh vừa đi vừa khoe :

- Tao làm được hết này.

- Không có tao thì mày làm được câu 2 chắc.

- Thăng Mạnh khỏi xạo nữa nhé.

- À mà bọn mày ơi, tao thấy con Trang vừa chuyển về lớp xinh vãi

- Xinh thì húp đi, ai cấm đâu.

- Dễ nhất là thăng H với thăng T, 2 đứa nó ngồi cạnh mà.

- Haha. Tao thì không dây dưa gì đâu nhé, có thăng H thôi.

- Ờ nhỉ, thăng H sau vụ đó vẫn còn FA (Vụ đó ám chỉ vụ lúc trước của tôi với nó ý)

- Thôi, giờ anh em cố gắng giúp H cửa đổ Trang, thế là ok rồi nhỉ. Haha

- Thăng H lằm lì xì ra khói nha

Cả lũ phá lên cười trêu chọc thăng H...

Mấy ngày hôm sau, thăng H với Trang vẫn chưa có gì tiến triển...

Thăng này sao cứ chậm như rùa vậy...

- Ê, mày tính sao chứ sắp đến Valentine rồi kìa.

- Đây, mày không thấy tao đang gây chú ý à, ngày nào tao cũng đi mua xôi giúp nàng còn gì..

- Nữa, thế chưa đủ, mày phải nói chuyện với nó nhiều hơn nữa...

- Làm nhanh quá tao sợ phản tác dụng.

- Con trai mạnh dạn lên, tý nữa tan học mày xin đưa nó về nhé, cách nào tao thử rồi, hay lắm.

- WTF?? Mày đùa với tao à

- Thì cứ làm đi, tao kinh nghiệm cả rồi..

Cuối giờ học, tôi và lũ bạn ra trước, đứng ở một góc xem thằng H bắt đầu :

- À , Trang này, để H đưa Trang về nhà nhé.

- Hả? Đưa Trang về á?

- Ủ , có được không?

- Hì, bình thường thì Trang có người đến đón, nhưng lần này để H đưa về cũng được. Hihi

Khỏi nói thằng H lúc đó mừng như nào, bọn tôi đứng ở xa mà cũng nghe được giọng nói hồ hởi của nó, cũng phải thôi, bước đầu mà đã như vậy thì tỉ lệ thành công là rất cao ấy chứ...

Mà thôi, đừng nên quan tâm đến việc người khác nhiều quá, việc mình còn chưa giải quyết ổn thỏa mà

Cơ mà mấy buổi chiều nay toàn đi chơi lung tung, không ở nhà được...

Thôi chiều nay làm con ngoan, ở nhà phụ mẹ dọn dẹp lại nhà cửa mấy ngày Tết .

Nhìn thấy thằng con ngoan đột xuất, mẹ tôi cũng hơi lạ , dò hỏi :

- Thằng này hôm nay dở hay sao mà đi làm việc nhà thế này?

- Tại mấy hôm Tết toàn đi chơi nên hôm nay con làm bù ấy mà.

- Giải, cứ làm đi rồi mẹ thưởng cho.

Haiz, tôi cười rồi nhìn mẹ tôi. Tôi đâu cần phần thưởng của mẹ, tôi chỉ muốn giúp đỡ mẹ thôi, mẹ giờ có nhiều nếp nhăn quá, cứ mỗi năm qua đi mẹ lại già thêm một tuổi, tôi thấy rất thương mẹ nhưng không biết làm sao, giờ chỉ còn cách này là làm được thôi ..

Đang hí hụi lau 3 tầng nhà thì chợt anh tôi gọi :

- Thằng T đâu, tao bảo này.

- Cái gì à?

- Có ai tìm mày kìa.

- Ai mà tìm em giờ này?

- Tao biết được à.

Lọ mọ đi xuống, hóa ra là QA, ặc..

- Sao em đến nhà anh giờ này?

- Hihi. Bất ngờ lắm hả?

- Ủ , cũng hơi bất ngờ thật.

- Em muốn nói là em ...

- Làm sao, nói đi.

- Anh ghé tai vào đây em nói.

Tôi ghé tai nghe em thì thầm :

- Em có thai rồi...

- Cái gì?? (Tôi như ngã ngửa ra đằng sau...)

Cái quái gì vậy??????? id=up style="text-align: left;"> Xuống Cuối Trang

59. Chương 59

- Cái gì? Nói lại anh nghe

- Hihi. Em đùa thôi, gồm...

Phù, như trút được nỗi lo lắng, tôi nhớ lại lúc đó, hình như mình dùng áo mưa thì phải, cũng không nhớ rõ nữa .

- Thế mà làm anh hết hồn. Lần sau đừng đùa thế nữa rõ chưa .

- Hứ. Thế nếu em có thật thì sao?

- À...Cái đó..

- Nói đi, nhanh

- Thì anh sẽ chịu trách nhiệm chứ sao nữa.

- Hí hí, phải thế chứ. Đàn ông dám làm dám chịu mà.

- Ủ ừ, được rồi, mà em sang nhà anh làm gì thế?

- Híc, em ở nhà chán quá nên sang rủ anh đi chơi.

- Vào lúc này à?

- Vâng, tất nhiên rồi.

- Thế thì đợi anh lau nốt nhà đã, sắp xong rồi.

- Để em làm giúp nhé.

- Không cần đâu, có em làm giúp anh lại rồi hết lên ấy chứ, ngồi đấy chờ anh đi (Tôi chỉ vào ghế)

Cơ mà lúc đang lau nhà, vừa lau vừa hoảng, nhớ lại lúc này, lỡ mà có thật thì mình không biết xử lí như nào nữa ...

Cuối cùng cũng xong việc, xuống nhà thì thấy em đang nói chuyện với mẹ tôi rất vui vẻ, chắc, định lấy lòng mẹ mình hả?

- Được rồi, mình đi thôi. Mẹ ơi con đi chơi một tý nhé.

- Dạ, cháu xin phép bác cháu đi ạ.

- Thằng T đi chơi nhớ về sớm đấy nhé. (Thằng anh gọi tôi)

- Em khác biết lo, anh lắm chuyện quá.

- Mà mà láo nháo là chết với tao (Ổng nhìn tôi thăm dò)

...

Ra khỏi nhà, tôi hỏi em :

- Đi đâu bây giờ?

- Đi mua quần áo, mấy shop đang có hàng về nhìn đẹp lắm.

- Hả?

- Sao thế? Anh không thích à.

- À. Được, đi thôi.

Bỏ mẹ, lại làm khuôn vác, ôsin , cái số phải nói là....

Phải nói là đi mua đồ cùng con gái chán khỏi phải nói, thời gian đó mà để chơi Game thì khoái phải biết..

- Cái này đẹp không anh?

- Đẹp.
- Còn cái này nữa nè.
- Đẹp.
- Thế còn cái này?
- Đẹp.
- Anh làm gì mà cứ khen đẹp mãi thế, ít ra cũng phải nhận xét thêm gì chứ.
- Híc, quần áo con gái anh làm sao mà biết được

(Các bạn nếu đi shopping cùng bạn gái đừng làm như mình nhé)

Loay hoay một hồi thì cũng coi như là mua được một số đồ ưng ý, em thì tung tăng đi trước, báo hại tôi 2 tay xách đồ đằng sau

.

Ra đến quầy thanh toán, tôi đứng cạnh em, thấy thế chị bán hàng nói :

- Bạn trai em nhìn bảnh trai nhỉ, lại còn galang nữa chứ (galang = gallant ấy)
- Thế mà lúc em rủ anh ấy còn không chịu đi cơ.
- Ấy, con gái rủ là phải đi chứ em (Chị bán hàng quay sang nhìn tôi cười)
- Chị ơi, đi lần nào cũng phải xách như này thì chán lắm.
- Chán gì mà chán, một thời gian em sẽ quen thôi. Haha

2 người nhìn tôi rồi cùng nhau cười, bỏ mẹ, giờ mình thành trò cười hả?

Ra ngoài shop, em hỏi tôi :

- Anh có mệt không?
- Mệt muốn chết luôn à.
- Thế mình đi uống cái gì nhé.
- Ừ... Vào quán Cafe kia đi (Tôi chỉ chỉ sang bên đường)

Tôi và em bước vào quán, chà, vắng thế nhỉ, cả quán mới có hơn 10 người ngồi..

Tôi chọn một bàn cạnh cửa kính, chỗ này có thể thoải mái nhìn ra bên ngoài .

- 2 em uống gì ?
- À, anh cho em một ly nước táo, còn em uống gì?
- Em uống cafe sữa.
- Được rồi, 1 táo 1 cafe sữa.

Trong lúc chờ đợi , em hỏi tôi :

- Anh này, nếu em có thai thật, anh có cưới ...
- em không?

Câu này hiểm vl

- Tất nhiên là sẽ cưới rồi. (Hi vọng sẽ không có lần nào vui chơi ra sản phẩm)
- Mà em cũng không biết em yêu anh từ khi nào nữa. Thế anh có yêu em không (Đứa nào yêu cũng hỏi thế à)
- Có chứ, nếu không thì anh đi theo em làm gì.

- Hihi. Thế chứ..

- Thôi uống đi , nước mang ra rồi kìa.

2 đứa ngồi uống, trò chuyện được một lúc mà cũng 5h cmnr. Đang định bảo em về thì em nói :

- Mình đi xem nốt phim đi anh, hôm nay rạp chiếu bộ phim mới, em nghe bọn nó bảo hay lắm.

- Lại xem phim à?

- Vâng.

- Ủ, đang rảnh, đi xem nốt rồi về cũng được.

2 đứa đến rạp thì đã đông nghịt người rồi, híc, ngó lên tấm bảng quảng cáo , hóa ra là chiếu phim ” The Hobbit ”, thảo nào người xem đông như vậy

- Em chờ anh tý, anh đi mua vé.

- Thế em đi mua bỏng ngô với nước nhé.

- Ủ, nhanh lên đây

Cơ mà cứ tưởng được ngồi yên xem phim thì cái Đm thẳng cờ hó kia nhé...

60. Chương 60

Đúng là muốn ngồi xem phim cũng không yên các thím ạ.

Chả là lúc em với QA đang xem phim, lúc đó đang chiếu đến đoạn gay cấn, cả rạp đang im lặng thì đéo hiểu sao một thằng ngồi sau em nó cứ bô bô cái mồm :

- Ối zời, tưởng gì chứ cảnh này chán phèo..

Được một lúc nó lại nói tiếp :

- Nhìn thẳng lùn xấu trai vãi ***

Không dừng lại ở đó, nó vẫn cứ tiếp tục nói thêm 10' nữa, chịu không nổi em mới quay xuống nhắc nó :

- Anh ơi, anh yên lặng ọi người xem phim với (Cũng đéo biết nó có đủ tuổi làm anh mình không nhưng kệ, cứ xưng thế cho nó lễ phép)

Cứ tưởng nó tiếp thu thì ai ngờ nó tương lại một câu :

- Kệ tao, tao thích làm gì mặc tao, mày là thằng nào ?

- Em chỉ muốn nhắc anh giữ yên lặng ọi người xung quanh thôi.

- Mày thích gây sự hả?

Haiz, đối với cái loại cứng đầu như này thì cũng chả thèm nói làm gì nữa, mặc kệ nó , em quay lên tiếp tục xem phim. Bực cả mình, tự nhiên lại bị ăn chữ oan, đang hậm hực thì QA quay sang nói :

- Nó làm anh bực mình à?

- Ủ, thế không bực sao được.

- Kệ nó đi anh, mình không cần để tâm làm gì.

Không biết các bác có tưởng tượng được cảnh của em lúc đó không nữa, vừa xem phim vừa chịu mấy cái tiếng ồn từ thằng đó phát ra, mà đâu chỉ riêng em nhắc, mấy người xung quanh cũng góp ý nhưng thằng đó như kiểu tai được cấu tạo không phải để nghe tiếng người thì phải, vẫn cứ vênh cái mồm lên mà nói

Kết thúc bộ phim, em và QA ra về, đáng nhẽ sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu như...

Em với QA đang đi, vừa đi vừa bàn tán về bộ phim vừa xem xong thì đi ngang qua thằng đó, đm nó, nó giở giọng trêu gẹo QA mới tức chứ :

- Em gái nhìn xinh nhỉ.
- Xin lỗi, tôi không biết anh.
- Trước lạ sau quen mà, đi chơi cùng anh không.
- Đây là bạn gái của tôi, anh đi chỗ khác cho.
- Mà là cái thá gì mà đòi cản tao?

Đm, đến đây máu nóng nổi lên, chịu không nổi tôi giáng cho nó một cú đấm vào mặt :

- Tao nhin mày lâu rồi đấy, đừng có ép tao.
- Thôi anh ơi, bỏ qua đi, mình đi thôi.

Nó vừa gượng dậy vừa nói :

- Mày cứ chờ đấy... (Nói xong nó bỏ đi)
- Haha, cứ tưởng gì ghê gớm, hóa ra chỉ mạnh cái mồm.
- Anh, lần sau đừng làm thế nữa nhé.
 - Nó làm anh bức xúc quá.
 - Cũng không nên dùng vũ lực để giải quyết, đó chỉ là giải pháp cuối cùng thôi.
 - Em cũng biết thằng đó cứng đầu lắm mà.
 - Chỉ vì em mà anh đánh nhau...Em thấy có lỗi lắm.
 - Vì em thì anh làm gì cũng được hết.
 - Thôi, vì em mà anh liều mạng thì em cũng không muốn đâu, chỉ cần mãi yêu em là được...

Nghe xong câu này mà chột giật mình, híc

Không biết là mình sẽ còn yêu em được bao nhiêu lâu nữa, tình cảm của em giành ình có lẽ đã quá lớn rồi....

....

Đưa em về nhà lúc 7h30, đang quay xe định trở về nhà thì chợt nhớ ra là còn phải mua cho thằng anh mấy cái lọ thuốc nhỏ mắt, bỏ mẹ, giờ này không biết hiệu thuốc còn mở không nữa..

Phi xe đến đoạn ngã rẽ thì chợt có mấy cái xe máy rú ga đuổi theo, lúc đầu tôi cũng không nghĩ là bọn nó đuổi theo tôi, chỉ đến khi có thằng phóng lên chặn đầu xe tôi thì tôi mới biết.

Trong đầu tôi chợt nghĩ ” chắc là thằng lúc nãy nó gọi người đến “, híc, giờ mới thấy thấm thía câu nói lúc nãy của QA : ” Không nên dùng vũ lực ”

Một mình làm sao mà chống được 5 thằng đây

Tôi xuống xe, cả bọn kia cũng xuống theo , một thằng tiến đến gần tôi và nói :

- Lúc nãy mày đánh em tao phải không (chỉ vào thằng đó)
- Tại lúc nãy nó trêu chọc bạn gái em thôi.
- Có thể mà mày cũng đánh nó à?
- Anh thử nghĩ...

Chưa kịp nói hết câu thì một thằng từ phía sau đã xông đến đập tôi một cái, tôi ngã dúi xuống đường, sau đó là màn hội đồng của tụi nó, tôi không thể chống lại được bọn nó đành chịu nằm đó ăn đòn, híc, bọn nó lại còn dùng gậy vọt vào tôi nữa chứ, từng nhát vọt là từng lần ấy cơ thể tôi đau nhói lên....

Tôi không còn chịu được lâu hơn nữa , mắt tôi bắt đầu hoa lên, đầu óc quay cuồng, tôi cảm giác có lẽ mình sắp ngất, thêm một cú đá nữa, tôi như mất hết sức lực, gục xuống đường.... Ngỡ như mình sẽ chết ở đây thì chợt có tiếng nói vang lên :

- Chúng mày làm cái gì thế hả?

Không còn đủ sức mở mắt nữa, nhưng nghe giọng đó, tôi biết đó là giọng của anh tôi, tôi khẽ mở miệng, mấp máy được vài lời, đại loại là muốn gọi anh tôi nhưng đã kiệt sức, tôi ngất đi...

Tỉnh dậy trong trạng thái mình mấy đau ê ẩm, toàn thân chỗ nào cũng có vết thương....

Tôi mở mắt nhìn xung quanh, hóa ra mình đã ở bệnh viện...

Híc, công nhận số mình vẫn còn may, gặp được thằng anh...

- Sao, mày đã đỡ hơn chưa (Tiếng nói anh tôi vang lên ở cửa)

- Anh nhìn mà không biết sao, vẫn còn đau lắm.

- Mày làm gì mà bị đánh ra nông nỗi thế này (Ông đưa cho tôi bát cháo)

- Thì cũng là....blah..blah..

Tôi kể hết sự việc xảy ra lúc tối hôm qua...

- May ày là lúc đó tao vừa đi với bạn về, qua chỗ đó thì gặp mày đấy.

- Em biết anh lúc nào cũng bảo vệ em mà. Hehe

- Vẫn còn cười nhăn nhở được à? Mày biết bố mẹ lo lắng ày lắm không?

- Híc, giờ em chưa, có lẽ sẽ chẳng còn lần sau nữa đâu. Hehe

- Mày cứ liệu hồn, sống thì phải biết mình biết ta... Cứ khùng lên thì chả làm được cái gì đâu. Thôi ăn cháo đi...

Cầm bát cháo từ tay anh, tôi húp súp soap ngon lành, chưa bao giờ tôi thấy đói và ăn ngon như vậy...

- Mà bố mẹ đâu rồi anh?

- Đi làm hết rồi, tối qua mẹ trông mày suốt có ngủ được đâu.

- Chỉ tại em mà làm gia đình như này....

- Thôi, giờ mày bình phục nhanh là được rồi, anh đi ra ngoài một lúc, tầm 10h anh quay lại, mày cứ nằm nghỉ đi.

- Em biết rồi.

Híc, lúc bị đánh thì không đau mấy, giờ đây nằm mới thấy người ê ẩm ...

Nhắm mắt nằm thiu thiu ngủ được một lúc, mở mắt ra thì đã thấy QA ở bên cạnh rồi :

- Ô, sao em...

- Sao anh lại bị đánh đến mức phải vào bệnh viện thế này?

- Cứ từ từ, sao em lại biết chuyện đó.

- Em gọi điện thoại cho anh, nhưng anh của anh lại trả lời, anh ấy đã nói cho em biết.

Cái thằng anh này, đã dặn là không để QA biết mà.

- Anh không sao đâu mà, nghỉ ngơi chút là khỏe lại.

- Lại còn nói thế được, bị nặng thế cơ mà...

Em vừa nói vừa lấy khăn lau mặt cho tôi, cái cảm giác khoái không tả được, em lại còn cắt cam cho tôi nữa chứ, ực . Bị đau mà được chăm sóc như này thì tôi cũng chịu...

- Em không đi học à?
- Có chứ, em xin phép ra ngoài thăm anh một chút rồi lại quay về.
- Thế em về đi, đừng vì việc của anh mà ảnh hưởng đến học hành.
- Anh tự chăm sóc được không?
- Được, yên tâm đi.
- Thế em về nhé, có gì anh cứ gọi cho em.

Tin tôi bị đánh phải nhập viện không giữ được lâu, buổi trưa tầm 11h30 thì đã thấy cả lớp kéo đến phòng tôi rồi. Thằng Mạnh vừa vào đã oang oang cái mồm :

- Thằng T đâu rồi.
- Tao chưa chết đâu mà lo.
- Ủa, tao tưởng mày chết rồi mà, ai ngờ còn sống nhăn răng vậy.
- Làm tao mừng hụt, tưởng được ăn thịt gà.
- Tao còn mua sẵn chuối xanh với bó hương rồi nè.
- Thôi đi mấy ông tướng, lại còn nói thế được à (Nhỏ lớp phó học tập nói)
- Hehe. Bọn này nói đùa thôi mà.
- Đùa cũng có giới hạn thôi chứ...
- Thôi, không sao đâu Hoa ơi, bọn nó là bạn thân thì mới nói thế, chứ bạn thường thì chẳng ai nói thế đâu. Ăn quả đi mọi người...

Cả lớp kéo đến chật cả phòng, híc, lớp 25 mạng người mà nói ầm ĩ hết cả một góc bệnh viện...

Đến khi cả lớp về hết rồi, chỉ còn lại một mình tôi cô đơn giữa căn phòng bệnh thì tôi chợt thấy bóng dáng người thấp thoáng bên ngoài cửa, là Quỳnh, đúng là Quỳnh...

Em bước vào phòng, lặng nhìn tôi, không nói gì cả...

- A Quỳnh, vào đây đi em...
- Em chạy đến ôm chầm lấy tôi rồi khóc :
- Nào nào, anh có chết đâu mà khóc thế.
 - Anh có biết lúc nghe tin anh bị đánh nhập viện em lo như thế nào không hả, hả hả, hả hả?? Anh tồ lăm...
 - Từ từ nghe anh nói đã nào...
 - Không nghe gì hết, anh tồ lăm... Sao lại định giấu em...
- Tôi lặng im ôm lấy em, vuốt ve mái tóc của em :
- Anh xin lỗi, anh không có ý giấu em đâu, chỉ tại anh không muốn em lo lắng.
 - Ngốc, không muốn em lo thì anh phải nói luôn cho em chứ...

61. Chương 61

- Mà sao không vào luôn mà cứ đứng ở cửa mãi thế?
- Lúc em đến thì thấy bạn anh đông quá, em đứng ở ngoài chờ vắng thì em vào.
- Ngốc, em là bạn gái anh, vào thăm anh có sao.
- Nhưng..

- Không nhưng nhì gì hết, để anh ôm cái nào... moah....

Tôi kéo em lại gần hơn, trọi ôi, bị đánh mà khoái như tiên vậy, được 2 người đẹp chăm sóc thì còn gì bằng..

Tôi và em ngồi trò chuyện đủ mọi thứ, đến 12h30 thì em phải về nhà, trước khi ra về, em nói :

- Anh nhớ ăn uống đầy đủ để nhanh khỏi, nhớ chưa.

- Chỉ cần có em đến thăm là đủ rồi, không cần thuốc nữa, hehe.

- Gì kì vậy, anh chỉ được cái nói lung tung thôi, ngủ đi, em về đây. Hihi

- Ồ từ từ... em còn việc chưa làm mà.

- Việc gì nhỉ?

- Đây này... (Tôi lấy ...

tay chỉ vào má...)

- À, đúng rồi, em quên mất...

Cứ tưởng là được thơm vào má, ai dè em lại gần và véo má tôi rồi nói :

- Nhanh chóng phục hồi nhé anh. Hihi (Nói rồi em quay đi ra ngoài)

Vừa lúc đó thì thằng anh tôi về, 2 người chạm nhau ở cửa phòng, tôi không rõ 2 người nói gì, chỉ nghe loáng thoáng là : " Em chào anh " " ở lại tý đã em "...blah..blah...

- Anh bảo 10h về mà giờ đã gần 1h rồi đấy.

- Tại anh có việc bận, mà mày đói chưa, anh mua cháo ày rồi này, ăn đi.

- Lại ăn cháo à? Em chán lắm, anh đi mua phở cho em đi (Hớ hớ)

- Cái thằng này lằng nhằng nhỉ, thôi được, ngồi chờ chút anh đi mua.

Có được thằng anh tốt như này đúng là có phúc, hehe.

Vừa ăn phở vừa nghe nhạc cảm giác thật là khoái, cơ mà không được đi lại , chạy nhảy gì cũng chán, cứ nằm hoài một chỗ như vậy đúng là khó chịu...

2 ngày sau, tôi cảm thấy đã đỡ hơn nhiều nên bảo anh tôi xin bác sĩ cho xuất viện, bác sĩ nhìn tôi cũng khá hơn trước nên đồng ý luôn. .

Buổi tối ở nhà, bữa cơm tối đầu tiên sau vụ tôi bị đánh :

- T ăn đi con, ăn nhiều vào cho khỏe. (Mẹ tôi nói)

- Thằng này lần sau nhớ cẩn thận hơn rõ chưa, thời buổi giờ thanh niên mạnh động lắm đấy. (Bố tôi dặn dò)

- Con biết rồi, muốn có lần sau cũng chả có nữa đâu.

Bữa cơm tối xong, tôi lên phòng, híc, mới xa cái phòng có mấy ngày mà nhớ quá. Hôm nay quay về phải bù lại những tháng ngày cách xa mới được...

Đang ngồi đánh DotA cùng mấy thằng bạn thì ông anh tôi vào :

- Tay hết đau rồi à mà chơi game được.

- Vẫn còn hơi ê ẩm, chơi game cho nó khỏe hơn. Hehe

- Mày chỉ bốc phét là giỏi, à mà sáng nay lúc Quỳnh nó đến thăm mày, tao thấy nó lo ày lắm đấy.

- Em biết mà...

- Nó còn hỏi anh mày thích ăn gì, rồi cần thứ gì nó mang đến cho nữa. Mà lúc sáng nay QA vào thăm mày, mày có nói gì với nó không?

- Chỉ là nói chuyện bình thường thôi mà, có gì phải lo ngại đâu anh.
- Thôi, việc của mày thì mày tự lo lấy, anh cũng không động vào được, tùy mày làm gì thì làm.
- Ông đứng dậy đi ra ngoài ,đóng cửa cái ” Sầm ”
- Zời ạ, em có còn bé nữa đâu mà anh cứ nhắc em hoài thế, em tự biết lo liệu mà ...
- Sáng hôm sau đến lớp trong sự quan tâm của mọi người :
- Đã đỡ hơn chưa T.
- Sao ra viện sớm thế?
- Có còn đau không?
- Tao nghe nói mày bị đánh nhiều chỗ lắm hả?
- Thằng T đi học rồi nè chúng mày ơi...
- Cả lớp xúm lại hỏi thăm tôi, híc, xúc động quá
- T không sao đâu, giờ thì ổn rồi, cảm ơn mọi người đã quan tâm. Hì.
- Bố cái thằng, giờ còn nói giọng này với cả lớp hả (Thằng Mạnh vừa nói vừa đập vào vai tôi)
- Thằng T về anh em lại tiếp tục được tụ tập với nhau rồi. Hehe
- À mà T, tại sao mày bị đánh thế? Bọn tao vẫn chưa biết lí do.
- Cũng không có gì đáng nghiêm trọng đâu.
- Nói đi, không nói bọn tao không chịu được.
- Thế thì ghé vào đây, tao nói..
- Xì xầm, blah...lú lo ... lú lo....
- Haha. Chung cuộc cũng vì sĩ diện (Thằng Tùng lên tiếng)
- Cơ mà mày cũng liều đấy T, còn chưa biết nó là ai mà đã dám làm như thế, phải bọn còn đồ hơn nữa thì mày bỏ mạng rồi. (H nói)
- Lần sau đi xem phim thì gọi anh em đi cùng cho chắc ăn, thời buổi giờ loạn lắm.
- Híc, không biết tao có bị giống thằng T không nữa (Thằng Thuận tiếp lời)
- Yên tâm là không chết đâu. Haha
- Cuộc trò chuyện đang đến hồi cao trào thì trống vào lớp, tụt cả hứng.
- Vừa ngồi vào chỗ chưa kịp ấm thì thằng H đã kéo tay tôi thì thầm :
- Có tiến triển rồi.
- Như nào.
- Mấy hôm trước tao vừa rủ nó đi nhà ma, lại còn đi xem phim nữa, vui lắm.
- À ngon, bước đầu mà như thế rồi thì cố lên.
- Hí hí, hình như nó cũng có ý với tao thì phải.
- Đm. CDSHT ít thôi, giờ mày đừng có ảo tưởng, phải thực hiện bằng hành động chứ không phải bằng suy nghĩ đâu. Mới khởi đầu nên đừng vội mừng, rõ chưa.
- Rồi rồi, mày nói cứ như là giảng kinh Phật vậy
- Không dùng kinh Phật liệu một thằng cứng đầu như mày có nghe không. Haha
- 2 người nói gì mà vui thế, Trang tham gia với (Bỏ mẹ , tự nhiên từ đâu chen vào, sợ hết hồn)

- À , không, bọn mình đang bàn luận về bóng đá ấy mà.
- Vậy à, Trang cũng thích xem bóng đá lắm.
- O thế hả, mình tưởng con gái chỉ thích nghe nhạc K-Pop với shopping thôi chứ.
- H nhầm rồi, vẫn còn rất nhiều thứ khác mà con gái quan tâm nữa đấy, ví dụ như là...

Hà hà, đến đây rút lui là được rồi, để 2 đứa nó tự nhiên nói chuyện

14-2 : Valentine

Ngày này có lẽ sẽ là ngày mà tôi nhớ nhất, bởi lẽ trong ngày này tôi đã có những kỉ niệm không bao giờ quên, không bao giờ quên, không bao giờ...

62. Chương 62

Hì hực mãi cả ngày hôm qua mới chọn được món quà ưng ý để tặng Quỳnh vào hôm Valentine

Lên lớp , trông thằng H cũng bận rộn không kém, có lẽ nó đã đến từ rất sớm để chuẩn bị mọi thứ thì phải. Tôi bước vào nói :

- Đến sớm thế này?
- Hôm nay ngày đặc biệt mà, hờ hờ. (Nó cười nhăn nhở)
- Tao hôm qua vừa đi chọn được mấy món hay lắm, cơ mà tao định mua áo đôi nhưng chắc là không kịp nữa.
- Tao thì mua cho Trang 1 bó hoa với một con gấu bông, đây này (Nó giơ giơ ra cho tôi xem)
- Gấu thì tao không biết nhưng hoa đẹp đấy nhỉ, mua ở đâu đấy?
- Thì ở cái cửa hàng ngay đầu cầu ấy, chỗ đó nổi tiếng lắm mà.
- Ủm, xem nào... Có khi tao cũng phải đi mua thêm hoa . À mà không thể thiếu Chocolate được nhỉ Tao mua nguyên hộp luôn nè.
- Cơ mà lúc tao đi chọn toàn mấy loại giống nhau, chả có loại nào nhìn đặc biệt cả. Híc...
- Đi đặt nó làm, như tao này, tao đặt làm riêng một cái có tên tao với Quỳnh đấy.
- Thôi không sao, có Chocolate tặng là được rồi, để nhờ không thành công thì còn đỡ...
- Mà nói gì kì vậy. Đã đánh là phải nghĩ thắng chứ.
- Tao thấy hơi run. (Thằng H nói)
- Cái đm, thế lúc trước mày tỏ tình với Quỳnh mày không run à
- Lúc đấy tao chỉ nghĩ là phải chiếm được Quỳnh từ tay mày nên tao mới đủ dũng khí để làm ấy chứ
- Oát đờ hợ ? Thôi mày chuẩn bị nốt đi, tao đi ăn sáng đã, đói lắm rồi.

Mà hôm nay đi đâu cũng thấy các đôi chuẩn bị cho ngày Valentine nhỉ, bước vào cantin thì đâu đâu cũng thấy có đôi ngồi ăn với nhau, cũng khá là GATO nhưng mà không sao , điều đặc biệt luôn xuất hiện vào giờ phút cuối cùng mà.

Đang gặm cái bánh mì thì có tin nhắn của Quỳnh :

- Hello.
- olleH. Haha

- Anh khỏi hẳn chưa?

Mấy hôm nay, ngày nào em cũng hỏi tôi câu này hết á.

~

- Chưa, còn đau lắm.

- Gớm, giả vờ vừa thôi . Hihi. Mà anh có biết hôm nay ngày gì không?

- Có chứ. Là ngày Valentine .

- Đúng, thế ngày này anh sẽ làm gì?

- Làm gì nhỉ? Anh quên mất rồi. Hehe

- Ừ đâu, anh toàn trêu em thôi.

- Ô, anh trêu lúc nào đâu, anh nói thật mà.

- Ừ nói chuyện với anh nữa, em học bài đây, sắp vào lớp rồi.

- Từ từ đã... (Tôi nt cho em nhưng không có reply)

Hơ hơ, thế là em đã mắc bẫy tôi rồi, chiêu bài này có vẻ hơi sến nhưng không sao, miễn là mình đạt được yêu cầu đề ra là ok

Trong buổi học , nhìn sang bên cạnh thì thấy thằng H và Trang đang trò chuyện rất thân mật, dường như cả 2 đang cố gắng tìm hiểu kĩ hơn về nhau thì phải. Cơ mà bọn nó nói to quá ảnh hưởng sang cả mình, bực thật :

- Ê H. (Tôi khêu nó) Nói nhỏ nhỏ tí, tao đang tập trung đây.

- Hehe. Mà thông cảm cho tao chút đi, đang rất gần đến thành công rồi.

- Được thì khao anh em bữa ăn sáng đấy nhé.

- Ok.ok...

Nhìn mặt 2 đứa hôn hờ thế chắc là cũng kết nhau rồi...

Cứ tưởng thằng H nó chờ đến cuối buổi học rồi mới tặng Chocolate , ai dè ngay ra chơi tiết 2 nó phang luôn .

Cảm thấy khát nước nên chạy đi mua lon Coca, vừa vào lớp thì đã thấy bọn nó hét ầm ĩ rồi. Đập vào mắt tôi là cảnh tượng phải nói là cực kì lãng mạn : Thằng H tay cầm bó hoa, tay cầm hộp Chocolate đứng trước Trang và đang nói những lời có cánh :

- Trang à, mình thích Trang ngay từ lần đầu tiên Trang vào lớp, mình không thể kiềm chế được bản thân nữa. Trang hãy làm bạn gái của mình nhé.

Khỏi phải nói, cái lớp tôi nghe xong câu nói của thằng H thì "Ồ" lên một tiếng rõ to, đây là lúc mà con gái đang lưỡng lự , mình phải bồi thêm giúp thằng H thôi :

- Trang ơi đồng ý đi (Tôi nói)

Bọn nó thấy tôi nói thế cũng a dua theo :

- Đúng đấy Trang ơi.

- Ghen tị quá đi (Giọng mấy đứa con gái)

- Blah..blah..

Trang lúc này đứng giữa đám đông và lời nói của mấy đứa bạn thì mặt đỏ hết lên, ngượng ngùng nhìn xung quanh như muốn tìm người nào đó giúp mình...

Tôi nháy mắt bảo thằng H tiến tới đánh nhanh diệt gọn luôn, con gái đang phân vân thì mình càng phải làm tới, đánh phủ đầu luôn

Thằng H tiến tới cầm tay Trang và dúi vào tay hộp Chocolate và nói :

- Cầm Chocolate nghĩa là đồng ý rồi nhé.

Tôi không thấy Trang nói gì, chỉ khẽ gật đầu và cầm cái hộp mà thằng H đưa cho. Kế hoạch thành công mỹ mãn, màn tỏ tình đầu tiên ngay tại lớp học

Tỏ tình xong thì 2 đứa càng quấn quýt nhau hơn, đúng là mới yêu thì lúc nào cũng cảm thấy đời tươi đẹp mà.

Thằng H đã xong rồi, giờ thì đến lượt mình ra tay...Hơ hơ

Tôi âm thầm thực hiện một mình chứ không nói cho ai biết, sợ mấy thằng bạn thích troll nó lại bám theo thì khổ...

Trống báo hiệu hết giờ vang lên, tôi lục đục cất sách vở đi xuống lấy xe, tôi cố ý không quan tâm đến em...

Hehe. Làm em thất vọng rồi lại bưng lên hi vọng, cách này có lẽ là hơi mạo hiểm nhưng cứ thử xem sao

Lúc đi ngang qua em thì tôi nghe thấy tiếng mấy đứa bạn của em thì thầm :

- Ủa. Quỳnh, anh T kìa.

- Anh ấy ...

sao nhìn lạ vậy nhỉ?

- Hay là anh ấy quên ngày hôm nay là ngày gì rồi.

- Tội cho Quỳnh ghê.

Haha. Mắc bẫy anh rồi các bé ơi, cứ chờ thêm chút nữa nhé

Đúng như dự tính, em thấy tôi như vậy thì có vẻ giận dữ, em chạy ra lấy xe rồi đi một mạch ra cổng. Từ từ đã nào, anh không để em thoát dễ vậy đâu...

Canh đúng lúc em đang chuẩn bị đi thì tôi xuất hiện trước mặt em, không để em kịp nói gì, tôi cầm tay kéo em đi một mạch lên lớp tôi. Lần trước tỏ tình ở dưới sân rồi, giờ thì ở trên lớp cho nó kín đáo. Hờ hờ..

Vừa vào lớp thì em đã nói :

- Anh kéo em lên đây làm gì.

- Vì anh có việc quan trọng muốn nói..

- Anh nói ở dưới sân cũng được mà.

- Không được, ở dưới đây thì hỏng hết. (Nói rồi tôi từ từ đưa hộp Chocolate ra trước mặt em) Anh xin lỗi, vì muốn làm em bất ngờ nên anh mới cố tình nói dối em. Hehe

Đôi mắt trong veo , đáng yêu của em nhìn chăm chăm vào tôi như muốn nói gì đó...Không ngờ tới việc này hử....

- Em biết là anh sẽ không quên ngày này mà. Hihi. (Em cầm lấy hộp Chocolate từ tay tôi rồi đặt xuống cạnh bàn)

- Em còn muốn anh làm gì nữa không.

- Có. Hãy ôm em đi.

Được, ôm thì ôm

Khà khà, ôm em trong lòng cảm giác khoan khoái không thể tả, mùi hương từ tóc , từ cơ thể em tỏa ra cứ phải gọi là " PHÊ "

Tiết mục ôm xong rồi thì phải đến tiết mục hôn chứ nhỉ.

Tôi đã hôn em nhiều lần nhưng lần nào cũng có cảm giác mới lạ và không hề cảm thấy nhàm chán, hôn nhau trong ngày 14-2 như này nữa thì càng thích hơn....

Tôi đưa lưỡi dọc theo môi của em rồi từ từ lướt xuống cổ, sau đó lại quay lên môi. Hôn được một lúc thì tôi cắn nhẹ vào môi em, chắc, hôn kiểu này phê cực các thím ạ

Híc, đang say đắm tận hưởng môi em thì chợt em đẩy tôi ra và nói :

- Hihi. Em cũng có quà cho anh đây. (Em từ từ mở cặp và lấy ra cho tôi một thanh Chocolate và một cái khăn quàng cổ) Thanh Chocolate là em mua, còn cái khăn đó là em tự đan, vì trời vẫn còn lạnh nên em nghĩ đan khăn cho anh là thích hợp nhất.

Được người yêu đan khăn tặng thì còn gì bằng, tôi cầm ngay cái khăn và đeo vào cổ :

- Em xem có đẹp không.

- Đẹp, rất đẹp...

- Thế thì em hãy ở bên anh và yêu anh mãi mãi nhé.

- Tất nhiên rồi, ngốc ạ...Đơn giản là EYA.

Cả buổi sáng đó tôi giành trọn thời gian ở bên em, trò chuyện và thể hiện tình cảm của mình với em. Tôi nghĩ rằng em cảm thấy rất hạnh phúc khi tôi làm như vậy...

Kết thúc buổi sáng hôm đó bằng một nụ hôn tạm biệt tại nhà em. Tôi phóng ngay xe về nhà để chuẩn bị thực hiện kế hoạch buổi tối. Vâng, kế hoạch đó là gì, nó thực hiện với ai thì chắc là các thím đều biết hết cả rồi nhỉ...

Buổi sáng ầm áp và ngọt ngào bao nhiêu thì có lẽ buổi tối nay sẽ đắng cay và buồn bã bấy nhiêu, tôi thực sự không muốn nhưng vẫn phải làm, vì tôi, vì Quỳnh và cả QA nữa...

63. Chương 63

Chắc, buổi tối chuẩn bị cũng chật vật không kém buổi sáng.

Chia tay thì ít ra cũng phải đưa đi chơi đường hoàng rồi mới chia tay chứ ,đùng một cái nói mình chia tay đi thì phũ quá .

8h tôi đến đưa QA đi chơi :

- QA ơi.

Em chạy ra ngạc nhiên hỏi tôi :

- Ô. Sao anh lại đến vào lúc này?

- Đến đưa em đi chơi đó. Hehe

- Thế thì để em đi thay quần áo đã nhé.

- Ừ. Mà không cần cầu kì quá đâu, em đẹp sẵn rồi mà.

- Hihi...

Ôi trời ơi, thấy em vui vẻ và đáng yêu như này , lòng tôi lại có chút dao động...

Chờ em tầm 10' thì em chạy xuống. Chắc, tối nay nhìn em xinh dễ sợ , da trắng , mặt xinh, mà nhất là đôi môi, ôi đôi môi của em hôm nay bôi son màu cam các thím ợ , em thấy con gái mà bôi son màu cam thì nhìn xinh hết xẩy luôn...

- Mình đi thôi anh.

- Ủ. Mà hôm nay nhìn em đẹp quá. (Em chỉ trang điểm sơ sơ rồi mặc thêm cái áo khoác bên ngoài mà nhìn đã xinh như vậy rồi)

- Hi. Đẹp để anh không nhìn người khác đó, biết chưa.

- Có người đẹp bên cạnh thì anh còn nhìn ai được nữa . Hehe

Tối đó tôi đưa QA đi lướt đường phố, đi hát và ngồi uống nước ở một quán trà chanh bên đường...

Ngồi uống trà chanh, em hỏi tôi :

- Sao hôm nay anh lại muốn đưa em đi chơi thế.

- Vì hôm nay Valentine mà.

- Thế Valentine anh có quà tặng em không.

- Tất nhiên là có rồi, cơ mà để tí nữa về nhà anh tặng.

- Em hồi hộp quá. Hihi

Trong đầu tôi thầm nghĩ : Nếu em biết được món quà mà tôi định tặng em là lời nói chia tay thì không biết em sẽ như nào nữa...

Loáng một cái mà đã gần 10h tối rồi, nhanh quá...

Dừng xe trước cổng nhà em, lúc đó tôi rất băn khoăn và do dự liệu có nên nói ra không...

Thấy tôi có vẻ lưỡng lự , em nói :

- Anh sao thế, có chuyện gì định nói với em à?

- À...

- Anh cứ nói ra đi, em nghe mà.

Tôi xuống xe, đi thẳng về phía em và nói :

- Nghe anh này, dù có chuyện gì xảy ra thì em hãy luôn vững vàng, nhớ chưa.

- Ô. Anh nói gì lạ thế? Có chuyện gì xảy ra là sao?

- Không cần biết, nhất định em phải mạnh mẽ lên...

- Em hứa. Anh hãy nói đi.

Chà, sự việc có vẻ căng thẳng rồi đây..

- Anh muốn nói là chúng ta hãy chia tay đi...

Nói xong câu đó, tôi nhìn thẳng vào mắt em...

Tim tôi lúc này đập rất nhanh....

- Anh... (Em xúc động , nói không nên lời nữa...) Anh muốn chia tay em ư?

- Phải, anh đã suy nghĩ rất nhiều...Anh không thể yêu 2 người cùng một lúc được, chính vì thế anh chọn giải pháp chia tay. Anh nghĩ như thế sẽ tốt cho tất cả chúng ta.

- Không...Anh . Tại sao chứ.. (Em nói giọng như sắp khóc)

- Có lẽ là mình không hợp nhau.

- Anh nói dối, em biết là anh vẫn yêu em mà, vậy tại sao anh lại làm thế?

- Anh không còn cách nào khác.

- Hóa ra đây là món quà mà anh định tặng em hôm nay, em đã hiểu.

- Hãy ngược nhìn anh một lần cuối, để rồi cuộc tình này kết thúc thôi em.

Em ngược lên nhìn tôi, đôi mắt đầy nước của em lặng lẽ nhìn tôi...

Bỗng nhiên trời đổ mưa, mưa lúc nào không mưa lại mưa đúng lúc này. Tôi định đưa em vào nhà nhưng em nói :

- Không. Anh hãy ôm em dưới mưa lần cuối nhé.

Tôi hiểu cảm giác lúc này của em, rất buồn và không còn quan tâm đến sự việc xung quanh nữa...

Tôi lặng lẽ ôm lấy em, dưới trời mưa như trút nước, tôi và em, 2 con người...

Em khóc, có lẽ em muốn đứng dưới mưa khóc để tôi không phát hiện ra...

Tôi cũng đau lòng lắm chứ, nhưng không còn cách nào khác nữa.

Em lặng lẽ kiễ chân lên, hôn chằm lấy tôi, nụ hôn cuối cùng mà em giành cho tôi, nụ hôn kết thúc một cuộc tình...

Buông tôi ra, em khẽ thì thầm vào tai tôi :

- Tối nay em thực sự rất vui. Cảm ơn anh.

Em quay bước đi vào nhà, còn lại mình tôi đứng đấy dưới mưa.

Tôi đã nói lời chia tay với QA rồi sao??

Trở về nhà trong bộ dạng ướt như chuột lột, thành anh hỏi tôi :

- Mà làm gì mà bị mưa ướt hết thế kia.

- Không có gì đâu, tự nhiên em thích tắm mưa tý ấy mà.

- Mà có bị dờ hơi không thế? (Ông tiến tới đặt tay lên trán tôi)

- Em hoàn toàn bình thường, thôi em mệt quá, em đi ngủ đây.

- Mà liệu mà giữ cái sức khỏe đấy, vừa mới bị đánh xong mà giờ lại đi như này rồi....

Kệ lời nói của thằng anh, tôi mò vào nhà tắm, tắm rửa rồi đi ngủ...

Nói là đi ngủ chứ thực ra tôi cứ thao thức, trằn trọc cả đêm...

Tôi biết rằng trong sâu thẳm tim của mình vẫn còn yêu QA, chia tay QA là một việc mà tôi không hề muốn...

Bây giờ QA đang ngủ hay thức nhỉ?? Tôi không biết nữa...Tôi chỉ biết rằng tôi vừa mất đi một người rất quan trọng....

Sáng hôm sau lên lớp trong bộ dạng ủ rũ như con gà chết...

Thấy tôi khác thường như thế, mấy đứa bạn xúm vào hỏi :

- Ủa. Sao mà nhìn bơ phờ thế T?

- Chắc là quay tay suốt đêm đây mà.

- Hay là bị đá đít nhỉ?

- Bọn mà yên nào, để thằng T nói.

- Tao vẫn ổn mà, chỉ tại hơi mệt do hôm qua ngắm nước mưa thôi.

- Thằng này nhảm thật, ngâm tỳ nước mưa mà đã ốm rồi.

Bọn mà đâu biết được tâm trạng của tao lúc này, thể xác của tao thì không ốm nhưng tâm hồn của tao đã chết một nửa rồi...

64. Chương 64

Cơ mà sau khi chia tay QA tôi thỉnh thoảng vẫn nhớ và trò chuyện với QA, mỗi lần như thế QA đều nói :

- Mình chia tay rồi anh nhỉ?

- Ừ. Đúng rồi.

Trái tim tôi rất đau mỗi lần nói như thế, sâu thẳm trong con tim tôi vẫn còn vương vấn QA...

Thời gian trôi dần đều, vào đầu tháng 3, trường tôi có tổ chức ngoại khóa " Phòng chống HIV ", cứ mỗi lần ngoại khóa là y như tôi với thằng Thuận, thằng Mạnh lại bị chọn làm diễn viên... Căn bản là 3 thằng bọn tôi có kinh nghiệm diễn kịch từ năm lớp 10 rồi nên giờ lên 12 các thầy cô tin tưởng giao phó nhiệm vụ cho

Hôm thứ 2 , giờ tập trung nghe cô phó hiệu trưởng phổ biến về hoạt động ngoại khóa sắp diễn ra mà lòng tôi đầy hưng phấn, hehe, sắp được đóng kịch rồi...

Ừm , xem nào, ngoại khóa lần này có 3 trường tham gia, trường tôi, trường của QA với một trường gì nữa nhỉ, quên mất tên rồi...

Chiều thứ 3 : Buổi tập diễn kịch đầu tiên của cả nhóm.

Nhóm trường tôi gồm 10 người , tuyển chọn từ tất cả các lớp trong trường, sẽ diễn một vở kịch buôn bán ma túy

Trong đó, tôi đóng vai thằng nghiện (Người gây , lại còn dong dỏng cao nên đóng vai đó quá hợp) Thằng Thuận thì vào vai ông trùm, tôi và thằng Mạnh là 2 thằng đệ...

- Thằng Mạnh đâu, diễn tử tế xem nào.

- Anh Mạnh ơi, anh tập lại đoạn đó đi.

- Trời nóng quá, khát nước ghê.

- Không được, đoạn này lỗi rồi, phải làm như này

- Blah...blah...

Mỗi người một ý kiến, híc, đau hết cả đầu. Dù sao thì mọi người cũng mong sao vở kịch thành công tốt đẹp nên mới góp ý như vậy nhưng mà nói nhiều thế cũng không tốt cho lắm

Chiều thứ 4 : Buổi tập thứ 2.

- Nhanh lên, cố lên nào.

- Không, đoạn thằng Thuận đi ra thì thằng T phải đi theo.

- Ừ, thế còn đoạn bị công an bắt thì làm sao?

- Chúng mày cứ ngồi xuống, giơ tay lên đầu là ok.

- Nào giờ bắt đầu tập lại từ đầu nào.

Cố gắng lên nào mọi người, còn 2 ngày nữa là đến ngày ngoại khóa rồi.

Chiều thứ 5

Hôm nay vinh dự được các thầy cô trong nhà trường đến xem tiết mục của chúng tôi (Duyệt trước mà.)

- Hôm nay tập có vẻ tốt hơn hôm qua rồi đấy các em.

- Nào nào, tập trung vào đi nào.

- Mắt không được xị xuống như thế, tươi cười lên đi T.

Các thầy cô thì xem và góp ý, nhận xét còn mấy đứa cùng khối 12 thì ngồi xem rồi cười haha, lại còn quay phim nữa chứ...

Chiều thứ 6 : Ngày diễn ra buổi ngoại khóa.

- Mới có 1h30 mà đã đông thế này rồi (Tôi thở dài nói)
- Cần nhằn gì nữa, lo tìm chỗ thay trang phục đi.
- Mà tao thấy run quá bọn mày ạ, lần đầu tiên diễn trước đông người thế này.
- Bọn tao không run à, nhưng mà cổ lên, run một lúc rồi hết ngay ấy mà

Mở đầu cho buổi ngoại khóa là các hoạt động văn nghệ, ca nhạc, rồi các trò chơi.... Mãi đến gần cuối, khi MC nói :

- Sau đây là phần thi tiểu phẩm của 3 trường tham gia (Lúc đó cả nhà biểu diễn trung tâm mới ồ hết lên, mọi người đều đứng dậy để quan sát phần thi được coi là hấp dẫn nhất)
- Tiểu phẩm của trường mình ra cuối cùng phải không (Tôi hồi hộp nói)
- Ủ. Chuẩn bị hết chưa, nhớ đừng run đấy.
- Không run sao được. Nhìn tay tao đây này.
- Run thì ăn kẹo đi (Thăng Thuận nói rồi vứt hộp kẹo bạc hà cho tôi)

Vừa nhai kẹo vừa quan sát các tiết mục của 2 trường còn lại, chà, họ diễn cũng khá hay đấy chứ...

Dần dần, tiết mục của trường QA và trường X cũng kết thúc, sau đây là phần thi của đội chúng tôi, tim tôi lúc đó đập thình thịch và người vã mồ hôi rất nhiều.

Cũng may mà trước khi chúng tôi ra sân khấu biểu diễn thì thầy giáo chủ nhiệm đến động viên và nói :

- Cổ lên các em, cứ bình tĩnh mà diễn, diễn sao cho hết khả năng của mình đi.

Nghe được câu đó thì tôi cũng bớt lo phần nào và cảm thấy tự tin hơn :

- Nào, cổ lên nào.
- Đúng. Diễn thôi.

Vừa dứt lời thì tiếng của MC cũng vang lên :

- Sau đây là phần thi tiểu phẩm đến từ trường THPT Chuyên.

Lúc bước ra sân khấu , đứng trước rất đông người , tôi cảm thấy nỗi lo lắng như biến mất, thay vào đó là cảm giác tự hào và đầy hưng phấn, nhiều người nhìn như vậy thì mình phải cố diễn sao cho thật xuất sắc mới được

Bắt đầu rồi thì cũng không còn suy nghĩ gì nữa, tôi chỉ cố gắng để hoàn thành thật tốt vai diễn của mình.

Lần diễn kịch đó tôi nhớ nhất một đoạn , đó là khi tôi được ột ít ma túy, tôi ra chỗ rìa sân khấu ngồi và giả vờ hít, mà công nhận lúc đó tôi chơi như thật vậy (Theo lời mấy đứa bạn ngồi trên nhận xét). Lấy bật lửa ra rồi hơ hơ dưới miếng bạc , cũng hít hít rồi nhắm mắt tận hưởng cảm giác phê (Xem phim nhiều khi cũng có cảnh như này)

Và đây, khi đã phê rồi thì tôi nhắm nghiền 2 mắt rồi nằm dài ra phía rìa sân khấu đó, cơ mà lúc đó cả hội trường thấy tôi diễn như vậy thì ồ hết lên , không biết là tôi diễn hay quá hay dở quá mà tất cả mọi người đều ồ lên như vậy, lúc nằm tôi nghe đâu đó tiếng huýt sáo cổ vũ của mấy đứa bạn...

Cuối cùng, tiểu phẩm của trường tôi cũng kết thúc một cách tốt đẹp, tuy trường tôi không giành được vị trí 1 nhưng không sao, đứng thứ 2 cũng được rồi, hơi tiếc.

5h thì buổi ngoại khóa kết thúc, mọi người lũ lượt kéo nhau ra về.

Nhóm tham gia tiểu phẩm của chúng tôi tụ tập lại với nhau ăn mừng về thành quả đã đạt được, phải nói là vui lắm ý.

Đang vui vẻ nói chuyện thì chợt thăng Thuận huých vào hông tôi :

- Kìa T.

Tôi quay ra đằng sau, hóa ra là Quỳnh , tôi bỏ nhóm chạy lại chỗ Quỳnh và nói :

- Em chưa về sao?

- Anh ở đây thì làm sao em về được, sao, diễn có mệt không?

- Mệt lắm chứ.

- Mồ hôi vẫn còn kìa (Vừa nói em vừa lấy khăn lau cho tôi, hì hì, khoái quá)

- Lúc lên anh run quá, may mà vẫn hoàn thành được vai diễn.

- Hihi. Anh diễn tốt lắm, nhất là lúc anh giả vờ phê thuốc ấy, lúc đó nhìn như thật luôn.

- Ai cũng nói với anh là lúc đó anh diễn như thật. Hehe Diễn viên đây kinh nghiệm mà lại.

- Hứ. Lại ba hoa rồi.

- Mà anh khát nước quá.

- Để em đi mua nước cho.

- Không cần đâu.

- Sao lại không cần.

- Thế này là đủ...

Nói rồi tôi kéo em lại, hôn em một cách thỏa thích, ực, lần này tôi dùng lưỡi khám phá hết miệng em luôn Cơ mà mấy lần trước em chỉ đáp lại tôi một cách nhẹ nhàng, không hiểu sao lần này em lại hưởng ứng mãnh liệt quá...

Buông em ra, cả 2 cùng thở hổn hển , hôn sâu cũng một phết ấy chứ, hơn 5' mà lại...

- Giờ thì anh hết khát rồi. Hehe

Em hơi đỏ mặt , ngượng ngùng rồi nói :

- Ghét anh lắm, lúc nào cũng chỉ bắt nạt em thôi.

- Hehe. Thôi mình về đi em.

Tôi cầm tay em đi về trong cảm giác hạnh phúc ngập tràn mà không để ý rằng đâu đó quanh đây đang có một ánh mắt nhìn về phía tôi, một ánh mắt đầy sự buồn bã và nuối tiếc... id=up style="text-align: left;"> Xuống Cuối Trang

Từ sau khi chia tay với QA , tôi giành toàn bộ thời gian của mình để chăm sóc Quỳnh.

Mỗi buổi sáng tôi đều mua đồ ăn sáng một hộp sữa mang lên lớp cho em.

Cơ mà mỗi khi tôi mang lên thì đều có tiếng xì xầm của mấy đứa bạn trong lớp, cộng thêm đó là mỗi lần em chạy ra thì đều cần nhằn với tôi :

- Em khác biết đi mua mà, anh không cần phải làm thế đâu.

- Yên. Anh đã mua là phải nhận , rõ chưa , mà em thì có chịu ăn uống đầy đủ đâu.

- Nhưng mỗi lần anh mang lên cho em là y như rằng ..

- Kệ người ta chứ, bạn trai mua đồ cho bạn gái mình là sai hả.

- Nhưng..

- Không nhưng nhị gì nữa, nói nữa là anh hôn đấy.

- Cái gì? Anh dám hả?

- Hehe. Sao lại không dám. Anh làm luôn nè. (Nói rồi tôi giả vờ hôn em)

Em thấy thế thì vội vàng kêu " Á " lên một cái rồi chạy vào lớp.

Hờ hờ, đáng yêu thế không biết.

Chiều hôm đó ngồi nhà một mình chán quá, thằng anh thì lại đi công việc rồi.. Đang định nổi máu qwerty thì chợt có tin nhắn đến, ừm xem nào, của QA . Có chuyện gì thế nhỉ?

- Chiều hôm qua anh diễn hay lắm đấy.

- Bỏ bao công sức tập luyện mà . Haha

Tuy đã nói chia tay nhau nhưng tôi và QA vẫn nói chuyện bình thường , đôi khi còn hơn cả lúc yêu nhau nữa cơ

- Em có việc quan trọng muốn nói với anh, tối nay em hẹn anh ở quán Smile nhé.

- Việc gì mà không nói luôn thế?

- Có lẽ phải gặp trực tiếp thì em mới nói được.

- Ừ. Được rồi. Vậy thì hẹn tối nay. Ok

Cơ mà QA hẹn gặp mình có chuyện gì nhỉ? Lúc nãy nhắn tin thì thấy giọng điệu buồn buồn, không giống thường ngày.

8h. Tôi tắm rửa sạch sẽ, làm tý keo vuốt tóc của thằng anh cho nó bảnh.

Đỗ xích xe trước cửa quán thì đã thấy xe của QA ở đó trước rồi, sao đến sớm thế nhỉ.

- Em ngồi đây. (Giọng QA vang lên)

- Sao em đến sớm thế (Vừa nói tôi vừa kéo ghế ngồi xuống đối diện em)

- Thỉnh thoảng thay đổi lại giờ giấc cũng tốt anh ạ. Không nên quá khắt khe trong cuộc sống.

- Em uống gì để anh gọi (Tôi phá tan bầu không khí trầm tĩnh)

- Cho em một cafe sữa.

- Anh ơi, cho em một caFe sữa và một ly trà chanh.

Ngồi nhâm nhi li nước của mình, tôi ngồi và nghe QA kể hết những tâm sự, những điều thầm kín trong thời gian qua.

Quả thực là tôi rất bất ngờ , vì QA nói là trong thời gian vừa qua có rất nhiều người theo đuổi QA, nhưng không ai đạt được thành công cả.

- Tại sao em lại chọn anh?

- Bởi vì ở anh có nét gì đó làm em cảm thấy anh là người mà em tìm kiếm bấy lâu.

- Anh hoàn toàn là một người bình thường, sức học vào loại bình thường, không phải hotboy, nhà không giàu... Tóm lại, anh là một chàng trai bình thường như bao người khác.

- Đúng. Anh là một con người bình thường như bao người khác, nhưng chính sự bình thường của anh lại làm em say đắm. Kể từ cái nhìn đầu tiên của anh nhìn em khi ở trong phòng thi, em đã thấy xao xuyến và rung động. Sau kì thi đó , em ngỡ như sẽ không còn dịp gặp lại anh nhưng không... Em đã cảm thấy rất may mắn khi gặp lại anh ở sân cầu lông. Lúc đó, lòng em tự nhủ phải nắm lấy cơ hội này , em đã tìm cách gần gũi với anh và thực sự em cảm thấy rất vui mỗi lần ở bên anh.

- Em là người con gái rất tốt, anh hi vọng sau khi chia tay anh em sẽ tìm được con người khác tốt hơn anh.

- Anh biết không. Sau cái hôm anh nói lời chia tay với em, thực sự cả đêm đó em đã khóc, em khóc rất nhiều. Khi anh chấp nhận yêu em, lúc đó em rất vui và nghĩ rằng tình yêu sẽ được dài lâu...Nhưng... (Em nói như sắp khóc, tôi thấy mắt em đỏ hoe , thật tội nghiệp)

- Anh xin lỗi vì đã làm như vậy, giá như anh gặp em sớm hơn, đúng, giá như vậy thì bây giờ mình có thể hạnh phúc với nhau. Anh chỉ thấy ân hận vì đã làm tổn thương người con gái như em...
- Em sẽ luôn yêu anh và quan tâm đến anh. Dù chỉ là quan tâm từ một phía nhưng cũng quá đủ rồi. Em hi vọng sẽ luôn bên anh mãi nhưng có lẽ điều đó sẽ không thể xảy ra được nữa rồi.
- Tại sao? Em vẫn có thể gặp anh mỗi buổi sáng mà.
- Em...em sắp phải chuyển vào trong TP HCM để sinh sống cùng bố mẹ.
- Hả. Tại sao? Không phải vì anh mà em giận anh rồi bỏ vào trong đó sống chứ?
- Không. Không phải vì anh đâu. Thực ra em đã phải đi trước Tết rồi, nhưng em năn nỉ bố mẹ cho em ở lại đây qua Tết rồi mới đi... Em muốn cùng anh đón Tết trong niềm hạnh phúc và ấm áp.
- Thế bao giờ em phải đi.
- Chỉ 2 ngày nữa là em đi rồi. Vì thế em hẹn anh ra đây để nói hết những suy nghĩ của em bấy lâu.
- Liệu em có quay lại đây nữa không?
- Em không biết, có lẽ là...
- Có lẽ? Em hãy nói với anh là chắc chắn đi (Tôi nói liên hồi và gấp gáp)
- Em chỉ mong anh hãy sống vui vẻ và hạnh phúc với Quỳnh. Em ấy thực sự rất tốt đấy.
- Có một điều mà anh đã giấu em bấy lâu... Thực ra khi ở bên em anh cũng cảm thấy rất ấm áp, em đã đem đến luồng gió mới cho tâm hồn của anh. Sau này , nếu như ta có duyên nhất định sẽ gặp lại nhau.
- Hi vọng là như vậy.

16h tại phi trường.

Tôi và Quỳnh ra đó tiễn QA, trước khi lên máy bay, QA có ôm tôi và nói :

- Anh nhớ trân trọng tình yêu của mình đấy.

Ôm tôi xong thì quay sang ôm Quỳnh. Không biết 2 người ...

nói gì mà có vẻ cười khúc khích..

- Thôi. Đến giờ bay rồi, 2 người về đi, không cần tiễn nữa đâu...

Tôi và Quỳnh đứng đó nhìn theo QA cho đến khi bóng dáng em khuất sau dòng người đông đúc...

Nhìn theo chiếc máy bay đang từ từ bay lên bầu trời , trong đầu tôi thầm nghĩ :

- Đúng. Nếu như mình có duyên, anh nhất định sẽ lại được gặp em trong tương lai không xa...

65. Chương 65

Cũng đã hơn 1 tuần kể từ lúc QA bay vào TP HCM

Chiều nay rảnh rỗi, tự nhiên cảm xúc dâng trào, tôi viết một mail gửi cho em để hỏi thăm tình hình và bày tỏ cảm xúc của mình

"Sau một tình yêu không chỉ có nước mắt đau em, sau một tình yêu em sẽ hiểu ra rằng một cánh cửa khép lại với mình và một cánh cửa khác sẽ mở ra với em

Sau một tình yêu, em sẽ học được cách cẩn trọng hơn khi mở lòng ra với mọi người. Em sẽ hiểu rằng tình yêu không chỉ là cho và nhận, là những lời yêu thương có cánh, những lời ước thề non hẹn biển. Em kiếm tìm ra được những giá trị khác của tình yêu. Sau một tình yêu, em khép lòng vì sợ mình lại gặp thêm một người xấu, một người gian dối và phụ bạc. Nhưng em nhận ra rằng, rồi em sẽ gặp được một người tốt. Em sẽ phải nhận ra họ bằng trái tim của một người đã từng đi qua giông bão. Em sẽ cảm ơn cuộc đời lắm khi em tìm thấy họ, biết yêu thương và trân trọng họ hơn.

Sau một tình yêu không phải là giọt nước mắt. Sau một tình yêu em sẽ học được cách ngẩng cao đầu mà sống vì em có quyền như vậy. Em thấy yêu thương bản thân mình hơn và tin vào chính mình. Em tự mình được ăn mặc đẹp và dùng thời gian làm những việc mình yêu thích.

Chia tay em nhưng anh vẫn luôn theo dõi và ủng hộ em trên bước đường mà em đi. Em hãy luôn nhớ rằng khi có khó khăn gì anh vẫn ở cạnh em

Sau một tình yêu không phải là giọt nước mắt đâu Em! Em sẽ nhìn thấy nhiều điều thú vị khác từ cuộc sống, nhận ra những giá trị mới của bản thân. Điều mà trước đây em chưa nhìn ra hết. Đến một ngày em nhận ra rằng em có thể làm được, rằng em thật sự bản lĩnh và mạnh mẽ.

Anh tin chắc rằng em sẽ làm được, thậm chí còn tốt hơn thế

Sau một tình yêu, em học được cách tha thứ, bao dung hơn với người khác. Dù là người ấy đã từng gây ra cho em đau khổ và tổn thương. Lòng em thanh thản, bình yên và nhẹ nhàng! Em sẽ không bao giờ hối hận vì đã cố gắng hết mình đúng không em... Khoảng thời gian mình yêu nhau thực sự rất hạnh phúc, nhưng anh xin lỗi vì đã không thể mang lại hạnh phúc lâu dài cho em

Mong em luôn vui vẻ và hạnh phúc , QA , người mà anh đã từng yêu....”

Gõ xong cái mail đó , tôi ấn send và hồi hộp chờ đợi mail phản hồi...

Ngồi mãi đến 5h chiều mà chưa thấy em trả lời, hay là em bận việc nhỉ ...

Đang định bỏ đi chơi cầu lông cùng mấy thằng bạn thì chợt thấy có mail phản hồi, hehe, may quá, cuối cùng cũng chịu trả lời...

- Gớm, em mới đi được hơn một tuần mà làm như em đi cả năm vậy.
- Anh cũng không biết tại sao nữa, hehe.
- Anh có nhớ những lời em nói trước khi đi không?
- Có chứ. Phải sống thật tốt và thật hạnh phúc.
- Vậy thì anh đừng liên lạc với em nữa, ở trong này em cảm thấy rất vui, tuy không còn được ở bên anh nữa nhưng em sẽ quen dần với cách sống đó.
- Không còn là người yêu mình vẫn có thể là bạn mà.
- Em sợ, sợ mình không có đủ can đảm để đối mặt.
- Đừng sợ gì cả, chỉ cần em vững tin thì em sẽ vượt qua được tất cả.
- Cảm ơn anh, cảm ơn vì luôn luôn tin tưởng và ủng hộ em. Đến giờ em phải đi học thêm rồi, hẹn anh khi khác nói chuyện tiếp nhé..

QA is now offline...

Trong kia QA sống vẫn ổn, vậy tại sao mình lại quan tâm em thế nhỉ , chia tay rồi mà....

Mấy ngày hôm sau, vẫn như thường lệ, mang đồ ăn sáng cho Quỳnh xong là tôi quay về lớp.

Cơ mà vừa vào cửa lớp thì đã thấy thằng H với em Trang ngồi nói chuyện tíu tít với nhau rồi

Vào giờ học, tôi khêu thằng H :

- Sao, nó chấp nhận mày chưa?
- Vẫn còn hơi ngượng , chắc đang phân vân.
- Tao nhìn thế này thì chắc là ăn cmnr . Ngon nhể, share anh em không
- Cút, không share gì hết, ông phang phát chết luôn giờ.
- Haha. Tao đùa thôi, chứ cho tao cũng không thêm đâu
- Hờ hờ. Đến lúc đấy lại nhảy xoắn hết lên ấy chứ...

Cơ mà cuối giờ tôi gặp phải một sự kiện hi hữu mà đến giờ vẫn còn nhớ, mà mỗi lần nhớ lại là đỏ cả mặt.

66. Chương 66

Số là lúc trống ra về, đang thu dọn sách vở thì chợt cái ví trong túi áo nó rơi ra mất, đeo hiệu sao thẳng Mạnh từ đâu chạy đến cầm cái ví rồi lao đi thẳng :

- Ê . Ví mày nè T.

Vừa nói nó vừa giơ giơ lên như trêu tức tôi, cái đầu má nó, đến lúc này thì tôi cũng không nhận được nữa, thò đầu ra ngoài cửa sổ gào lên :

- Đ*t mẹ thằng Mạnh trả bố cái ví.

Bố mẹ, lúc đó quên mất là đang giờ tan học nên rất đông học sinh ở hành lang và cầu thang

Xong rồi, còn đâu hình tượng trai ngoan của mình nữa đây

Bọn trong lớp thì hiểu nhau đã đành, đằng này lại đang có các em lớp 10 từ trên tầng đi xuống nữa chứ...Tiêu cmnr...

- Chà, nói vậy thế là không hay đâu T.

Ai nói thế nhỉ? Giật mình quay lại, tưởng ai hóa ra là Trang

- Tại T lúc đó hơi nóng nên mới nói vậy, chứ bình thường ngoan lắm à

- Có thật không thế? Hi (Trang nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ)

- Thật luôn. Haha

- Trang ơi về thôi (Tiếng thằng H vang lên)

- Ủ. Đợi mình tý. Thôi mình về nhé. Chào T

- Ủ. Về với thằng H thì cẩn thận đấy nhé.

- Làm sao ?

- Haha. Cái đấy thì Trang tự tìm hiểu thêm đi nhé. T không nói cho biết được đâu.

Ô mà thằng Mạnh đang cầm ví mình, đuổi theo lấy mới được.

Đm thằng này trốn kĩ vãi, tìm mãi mới thấy nó trốn trong cantin

- Thằng cờ hó, trả tao ví.

- Từ từ, mới xa cái ví có một tý mà đã cuống lên thế rồi.

- Nhanh lên, tao còn phải đưa Quỳnh về.

- Ó thế à? Cầm lấy, tao định trêu mày tý ai dè mày hét lên to quá.

- Cũng tại mày chứ sao

- Cơ mà giờ mày nổi tiếng cmnr, lúc này tao đang ngồi ăn ở đây thấy mấy em đi qua cứ xì xào về cái anh văng tục lúc này.

- Nhọ hết đường, mà cũng may lúc đấy không có thầy chủ nhiệm, chứ có thì chắc là tao xác định luôn.

- Thôi, mày đi đón Quỳnh thì đón đi, tao ngồi ăn tý đã, trưa nay nhà không có ai nấu cho ăn cả. Haizz

Lò dò đi ra sân để xe thì Quỳnh đã chờ ở đấy rồi, tôi đến gần thì em nói giọng nũng nịu :

- Làm gì mà anh xuống lâu thế?

Giả vờ buồn bã, tôi nói :

- Híc, anh vừa bị mất hình tượng xong, ngại quá.
- Sao mà lại mất hình tượng?
- Thì cũng tại thằng Mạnh cầm ví của anh, lúc đó bực quá nên hét lên : Đ*t mẹ thằng Mạnh... Ai ngờ hét to quá làm cả đám đông nghe thấy, em không tưởng tượng được đâu, hàng đồng người quay đầu nhìn về phía anh như là vật thể lạ vậy.. Híc, đang định gây ấn tượng với mấy em lớp 10 mới vào trường mà giờ gặp vụ này thì còn gì nữa...
- Đáng đời anh, ai bảo nói bậy cho lắm vào. Mà gây ấn tượng với ai hả ? Láo nháo là không xong với em đâu.
- Gây ấn tượng với người đang đứng cạnh anh bây giờ đó. Haha
- Anh...

Những ngày giữa tháng 3, lớp tôi bận rộn với kế hoạch đi chơi biển Đồ Sơn.

Đáng nhẽ việc này phải để vào dịp cuối năm học mới tổ chức nhưng do năm nay là lớp 12, cuối năm phải tập trung ôn thi tốt nghiệp và Đại học nên cả lớp thống nhất trước khi thi sẽ đi chơi một chuyến lấy tinh thần chuẩn bị cho khoảng thời gian căng thẳng sắp tới.

Có lẽ vào tháng 3 không phải là lúc thích hợp để tắm biển nhưng mặc kệ, không tắm thì mình đi chơi cũng được, sao phải suy nghĩ nhỉ

À quên mất, rủ Quỳnh xem em có đi không đã. Cơ hội thế này thỉnh thoảng mới gặp, mà mấy thằng , mấy đứa trong lớp nó cũng rủ người yêu mình đi cùng mà, tội gì không rủ

- Lớp anh sắp tổ chức đi Đồ Sơn chơi, em có đi cùng không.
- Đi Đồ sơn á? Dịp gì mà lại tổ chức thế?
- Trước khi thi cử thì tụ tập đi chơi cho thoải mái ấy mà
- Để em xin bố mẹ xem như nào đã. Mà đi bao nhiêu lâu thế anh?
- 2 ngày 1 đêm thôi.
- Nếu em xin được thì em sẽ nhắn lại cho anh, em cũng thích đi chơi lắm. Hihi
- Không xin được thì anh sang bắt cóc em đi luôn. Hehe
- Anh chỉ toàn nói dối thôi, mấy lần anh bảo bắt cóc em có dám làm đâu .
- Hừ. Anh mà bắt cóc thì sẽ không trả em lại cho bố mẹ đâu.
- Làm thế sao được.
- Sao lại không được, lúc đó em là vợ của anh rồi mà
- Ừ nt với anh nữa, em đi ăn cơm đây.
- Ăn ngon miệng nhé cưng

Ôi, giờ mà đi ra Đồ Sơn tắm biển thì khoái phải biết, lâu lắm rồi chưa được tiếp xúc với biển , lần cuối cùng ra tắm biển là năm lớp 10 rồi.

Lên lớp thì thấy ai cũng rất háo hức với chuyến đi lần này, giờ nào cũng đem việc này ra bàn tán được.

Cơ mà để tổ chức đi được thì cũng tốn kha khá tiền , lúc đầu bảo góp mỗi người 200k, về sau bàn bạc thế nào lại tăng lên 500k/ người. Cũng phải thôi, xuống đó giá cả như nào mình chưa biết được, cứ đề phòng trước cho chắc ăn.

Lớp tôi có 25 người, vị chi số tiền góp lại là được 7.5 tr, thầy chủ nhiệm cũng đi cùng, tính thêm số tiền 1.5 tr mà thầy góp thêm là được 9tr.

Híc, 9tr cơ đấy. Mà thôi, năm nay năm cuối cùng học với nhau rồi thì bỏ ra số tiền đó cũng đáng, lưu giữ lại kỉ niệm trước khi chia tay nhau mà

Ngày hôm sau tôi nhận được tin nhắn của Quỳnh :

- Em xin phép được bố mẹ rồi, năn nỉ mãi mới được đó.
- Anh biết ngay mà. Hehe. Có em đi cùng thì anh đi mới thấy vui.
- Tại sao?
- Chúng nó đi có cặp đôi với nhau, giờ anh đi một mình thui thủi buồn chết đi được
- Hay là em không đi nữa nhỉ. Hihi
- Không đi anh bắt phải đi.
- Mà bao giờ đi thế anh? Để em còn chuẩn bị.
- 2 ngày nữa nhé. Chuẩn bị cho chu đáo vào, không xuống đó lại thiếu cái gì thì khổ.
- Hứ. Em chỉ lo cho anh thôi, tính anh thì hay cầu thả lắm.
- Haha. Lần này sẽ khác.

Nằm nhắn tin với em cả buổi tối mà không biết chán..

Trong đầu tôi lúc này đang hiện lên khung cảnh tươi đẹp của bãi biển Đồ Sơn, được tự do tắm biển hoặc dạo chơi quanh thị xã, lại còn được lên thuyền đi thăm đảo Hòn Dấu, Ngọn Hải Đăng, thăm Đền Thờ Lão Đảo Hải Vương...

Ôi bao nhiêu là điều thú vị đang chờ phía trước, Đồ Sơn ơi, chờ ta nhé...

67. Chương 67

Ngày khởi hành đi Đồ Sơn...

Dậy từ 4h sáng , hí hục chuẩn bị đồ để đi...

Quần áo, giấy, mũ, nước uống, sọt

- Xem nào, còn quên gì nữa không nhỉ??
- Thằng này làm cái gì mà ồn ào thế? (Tiếng mẹ tôi nói)
- Con chuẩn bị đi Đồ Sơn mà mẹ.
- ...

Có cần mẹ chuẩn bị gì không? Hay mẹ làm cơm nắm cho nhé (Mẹ chu đáo quá đi)

- Thôi không cần đâu mẹ ơi. Tý nữa con đi ăn xôi rồi.
- Đi nhớ cẩn thận đấy, lạ nước lạ cái.
- Con nhớ rồi mà mẹ. Lớn rồi chứ có phải trẻ con nữa đâu.

.....

Có mấy cái việc lật mặt mà quay đi quay lại đã 5h sáng rồi. Nhanh thật.

Tranh thủ đi ăn xôi cái rồi ra bến xe... Ô mà từ từ... Xem nào... Mới 5h ai bán xôi ỳnh

Chả nhẽ lại nhịn đói rồi xuống kia ăn một thể Thế thì không được, say xe chết..

Cơ mà bọn nó chắc cũng mua bánh mì theo, mà ăn bánh mì thì ngán bỏ mẹ...

Suy nghĩ một hồi quyết định xuống nhà rang cơm ăn , trội ôi cơm rang thêm quả trứng với tý hành nữa thì khỏi nói...

Xử lí xong bát cơm rang thì thằng Mạnh gọi :

- Mày đâu rồi, ra bến xe nhanh lên, cả lũ đến đủ rồi này.

- Đây. Tao chuẩn bị ra, chờ chút.

Tôi gọi cho Quỳnh xem em đã có mặt ở bến chưa :

- Em ra bến chưa thế ?

- Em ra rồi, mọi người đang chờ anh đây này.

- Hả?? Vậy anh là thằng muộn nhất à?

- Haha. Đúng như vậy.

Đờ mờ, dậy từ 4h, đã tính toán là đến sớm nhất, giờ lại thành muộn nhất

10' sau có mặt tại bến xe, nhìn đứa nào cũng đeo cái balo to tướng, đi du lịch cho vui chứ có phải đi tản gì đâu

Nhìn ba lô của bọn nó , giờ nhìn lại cái balo của mình mà thấy khác xa nhau quá...(Balo của em mang cái gì thì em kể ở trên rồi nhé)

6h xe bắt đầu xuất bến và khởi hành...

Trên đường đi, cả lũ hò hét ầm ĩ, lại còn hát đồng thanh nữa chứ, chịu bọn này luôn...

Lũ con trai thì ngồi ở phía cuối, nhường mấy ghế trên cho bọn con gái, chúng nó say mà lại ngồi cuối thì có mà được cả nôi cháo ấy chứ...

Xe 30 chỗ khá rộng rãi và thoải mái, cũng may mà thằng Mạnh có chú làm lái xe nên thuê được cái xe này.. (Lớp em 25 người đi , thêm thầy chủ nhiệm nữa là 26)

Đi được tầm 2 tiếng thì tôi thấy bắt đầu có dấu hiệu của việc say xe rồi thì phải... Ở phía trên thỉnh thoảng lại có đứa lấy túi nilon rồi....

Híc, nhìn bọn nó như thế cũng thấy tội, mà không biết Quỳnh có say không nhỉ? Tôi ngồi dậy, nhìn lên chỗ Quỳnh ngồi, hà hà, may quá, mặt vẫn tươi tỉnh và vẫn cười đùa như thế thì không say rồi...

10h. Chúng tôi tới Đồ Sơn...

Vừa xuống xe là có mấy đứa chạy ngay vào nhà vệ sinh...

- A a a Mãi hết cả người. (Thằng Tùng kêu)

- Cuối cùng cũng xuống bến. Chuẩn bị tắm biển thôi anh em

- Từ từ, tìm cái gì ăn đã, tao đói lắm rồi.

- Thế thì về khách sạn mà ăn.

Một lúc sau, lớp tôi được đưa đến khách sạn Hoa Phượng...

Cơ mà vừa liếc sang nhìn Quỳnh thì thấy em có vẻ rất mệt mỏi, vội vàng chạy đến bên em :

- Ô. Lúc này còn thấy tươi tỉnh lắm mà, sao giờ lại mệt thế này.

- Tại em bị say xe mà.

- Thế không biết ai nói với anh là không bị say nhỉ

- Thì tại...tại...

- Haha. Anh biết rồi, có cần anh giúp cho hết say không?

Không chờ em trả lời, tôi cầm tay em kéo thẳng một mạch về khách sạn...

26 người, thuê 5 phòng, phòng 5 người, cơ mà mỗi phòng có 2 giường nên cũng khá tốt.

Do cả lũ đều khá mệt do đi đường dài nên vừa về khách sạn là lăn ra nằm, mãi một lúc sau mới bắt đầu bữa ăn trưa...

Buổi chiều, chúng tôi đi tham quan Phân viện Hải Dương Học , vào trong thì thấy bày toàn là các sinh vật như : nghêu, sò , ốc, san hô....

Lũ con gái tỏ ra rất thích thú, cứ đi được một đoạn là lại lấy điện thoại ra chụp ảnh

Bọn con trai chúng tôi thì không hứng thú thể loại này cho lắm, cả lũ chỉ mong sao được đi tắm biển, ôi, cứ nghĩ đến cảnh được thả mình vào làn nước trong xanh của biển, được ngắm các chị, các em mặc bikini là khoái rồi...

68. Chương 68

Trời ạ, còn phải chờ lũ con gái đến bao giờ đây. Híc..

- Nhanh lên mấy mẹ ơi, còn đi tắm biển nữa chứ.

- Trời như này mà đòi tắm biển hả mấy ông tướng.

- Sao không tắm được, chơi tuốt. Haha

Thực sự là giờ này cả lũ muốn tắm lắm rồi, thôi thì kệ lũ nó, bọn tôi mò ra biển trước.

Hóa ra cũng không hề ít như lúc đầu tôi tưởng, bãi biển khá đông người .

- Ê . Tụi mày nhìn kia (Thằng Ngọc chỉ chỉ)

- Cái gì. Cái gì?

- Đấy.

Cả bọn quay nhìn theo hướng tay nó.

Ồi trời ôi. Toàn là các chị ăn mặc sexy không à, nhìn mà muốn chào cờ ...

Cả lũ thơ thẩn nhìn theo như bọn mất hồn.

- Thôi đi bọn mày, tính định đứng ngắm đến tối hả. (Tôi lên tiếng)

- Đm. Đang hay thì đứt dây đàn , chỉ tại thằng T.

- Sao tại tao? Thôi xuống tắm đi tụi mày, tao máu lắm rồi.

- Thằng nào xuống sau cùng làm chó nhé.

Nói rồi cả bọn chạy ào xuống biển như kiểu 10 năm mới thấy nước vậy.

- Thi bơi không. Bơi từ đây ra chỗ kia nhé. (Thằng Mạnh chỉ chỉ ra chỗ cuối bờ biển)

- Ok.ok. 1 2 3 bắt đầu nhé.

Vừa dứt lời, cả bọn bơi như điên như dại, lại còn hò hét ầm ĩ... (Không biết có quê mùa không nhưng mà mặc kệ)

Cơ mà vừa mới bơi được tầm 10' thì chợt thằng Tùng kêu lên oai oái :

- Á . Á. Tao, chân tao bị chuột rút rồi...

- Oát đờ hơi? (What the hell?)

Cả lũ xúm lại kéo thằng Tùng vào bờ :

- Mày kém quá, bơi tỳ đã bị chuột rút rồi.

Lúc bọn tôi kéo chân cho nó mới buồn cười, cứ mỗi lần ấn vào chân nó thì nó không kêu, bỏ ra là nó kêu như kiểu lợn bị chọc tiết vậy

- Cái tội không khởi động trước khi bơi đấy.

- Mà sao lũ con gái chưa ra nhỉ? (Tôi hỏi)

- Kia kìa. (Thăng Thuận vừa nói vừa chỉ)

Hóa ra mấy mẹ lâu thế là do bận thay quần áo bơi..

Tôi đảo mắt nhìn khắp lượt để xem Quỳnh đang ở đâu, phần vì lo lắng, phần vì muốn xem Quỳnh mặc đồ bơi thì nhìn như thế nào

Nhìn một lát là ra em ngay, không lẫn vào đâu được.

Vóc dáng thon gọn, đôi chân không dài mà cũng không ngắn, số đo 3 vòng cũng không tệ, tóm lại là được ...

Ý. Nhìn mấy đứa con gái như thế thì em lại muốn chào cờ cmnr, mà lúc đó cứ tưởng mỗi mình mình nhìn, ai dè quay lại thì thấy thằng nào cũng đang chăm chú nhìn bọn nó. Cơ mà nhìn vào đâu thì chắc là mọi người đều biết rồi nhỉ

Cả nguyên buổi chiều hôm đó, lớp em làm âm ỉ cả một góc bờ biển, hết chơi đuổi nhau, thi bơi thì lại ra nghịch cát... Tóm lại là trò nào có thể chơi ở biển là chơi hết.

5h30 chiều, cả lũ quay trở về khách sạn. Cả lũ con trai ở chung một phòng, có 2 giường nên chia nhau ra mà ngủ.

Ăn tối tại khách sạn lúc 6h30...

7h. Cả lũ lại rủ nhau đi chơi đêm , ăn tối xong rồi mà vẫn thèm ăn tiếp, thế là lại kéo nhau đi ăn bánh cuốn và bánh đa.

Bánh cuốn thì bọn em ăn bánh Cầu Đất , cạnh mấy shop quần áo , chỗ đối diện đồn Công An có cái ngõ ý...

Bánh đa thì do đi vào buổi tối nên không được thưởng thức món bánh đa cua nổi tiếng (loại này chỉ bán vào buổi sáng). Thôi thì đành chịu, ăn ở mấy quán

ven đường cũng được

Ăn uống no nê thì bắt đầu buồn ngủ, kéo nhau về khách sạn nghỉ ngơi ...

Cơ mà đến tối em mới thấy bức xúc các thím ạ, buổi sáng nhìn bọn con gái như thế thành ra em lại muốn qwerty quá, mà trong phòng giờ lại đông người, chả nhẽ lại chui vào phòng vệ sinh giải quyết

Kìm nén lại cảm xúc của mình, em quyết tâm lên giường đắp chăn nằm đó.

Mấy đứa còn lại thì lôi điện thoại ra lướt facebook. Mặc kệ chúng mày, ông ngủ đã, mệt rồi.

- Thăng T ngủ sớm thế, mới có 8h mà.

- Tao mệt.

- Sáng nay hò hét to nhất , mạnh mẽ nhất mà.

Tôi im thin thít , chẳng buồn nói với tụi nó.

Đang lẩn trong chăn sưởi thì nhận được tin nhắn của Quỳnh :

- Anh ơi, ra đi dạo biển với em.

- Vào lúc này á?

- Vâng. Chứ còn lúc nào nữa.

- Ok. Chờ anh chút.

Tôi bật ra khỏi chăn rồi đi tìm quần áo mặc. Cả bọn thấy tôi mặc quần áo vào thì đứa nào cũng hỏi :

- Mày đi đâu đấy T?

- Tao đi có việc.

- Việc gì thế?

- Haha. Bọn mày còn không biết việc gì sao (Thăng H nói giọng nham hiểm)

Cả bọn dường như hiểu ra ý của nó, không hện mà cùng nhau ” à ” lên một tiếng :

- Có cần tao đi cùng không T. Haha

- Mày đi cùng phá nó hả?

- Anh T ơi cho em đi cùng đi

- Cái đm chúng mày, nói nữa ông phòng tôm chết giờ

Bố lũ khỉ này.Thôi không chấp bọn mày nữa, tao đi dạo với Quỳnh đã.

Chạy vội ra ngoài thì đã thấy Quỳnh chờ tôi trước cửa khách sạn rồi.

- Anh xin lỗi, tại vướng mấy thằng bạn nên mới xuống muộn.

- Không sao đâu anh. Mình đi thôi.

- Em mặc ấm vào đây. Đi biển tối giờ lạnh lắm.

- Anh yên tâm . Em mặc đủ rồi mà. Tự nhiên em thích đi dạo quá nên gọi anh ra đi cùng.

Cơ mà cầm tay em đi dạo trên biển cũng khá lãng mạn các thím ạ

Tôi cứ cầm riết đôi tay nhỏ nhắn của em mà không muốn buông ra.

- Có lạnh không em?

- Đi cùng anh là em thấy hết lạnh rồi. Thật đấy.

- Em không qua được mắt anh đâu. Tay em đang run lên kìa.

Tôi dừng lại và ôm lấy em thật chặt. Mùi hương từ người em tỏa ra làm tôi ngây ngất, tôi thủ thỉ vào tai em :

- Em bôi son vị cherry hả.

- Vâng.

- Cho anh nếm thử nhé.

- Là như nào?

- Là như này này.

Tôi kề môi mình vào môi em và hôn em một cách nồng nhiệt. Cái lưỡi của tôi nó cứ di chuyển không ngừng à (Cơ mà các thím hôn đừng dùng lưỡi nhiều quá, nó sẽ mất cảm giác thú vị đó)

Trội ôi, phải nói là phê cực kì ý, môi em vừa mềm vừa thơm, cảm giác như chỉ muốn cắn một phát thôi

Lúc đó hôn là em muốn đè ra làm vài shot rồi đấy, mỗi tội lúc đó đang ở bờ biển, lại chẳng có chỗ nào thuận tiện để thực hiện nhiệm vụ nên đành ngậm ngùi đi về khách sạn

Tối đó em ngủ rất ngon, vừa được ăn cháo xong nên khoái phải biết

Chỉ còn sáng mai nữa là phải xa Đồ Sơn rồi, thực sự là muốn ở thêm vài hôm nữa mới về nhưng không được, công việc học hành vẫn còn đây , thôi thì chờ khi nào thi xong rồi đi tiếp cũng không muộn mọi người nhỉ.

69. Chương 69

Sáng hôm sau, sau bữa ăn sáng tại khách sạn thì cả lũ được dẫn đi tham quan biệt thự Bảo Đại.

Chậc, vào quan sát các phòng của Vua, Hoàng Hậumà phát thèm , đẹp không tả nổi, à mà quên mất, còn được mặc thử triều phục nữa chứ.

- Bọn mày nhìn tao có giống quan không này (Thăng Thuận mặc thử cái áo của mấy vị quan xưa rồi nói)
- Giống lắm, giống vãi ra ấy
- Thật hả? Giống quan nào?
- Hòa Thân
- Oát đờ hơi? (What the hell)

Cả bọn phá lên cười haha. Công nhận thăng Thuận lúc đó mặt nó như này này

Ngoài thăm biệt thự Bảo Đại ra thì bọn tôi còn được ra thăm đảo Hòn Dấu, đến 11h thì về ăn trưa và nghỉ ngơi tại khách sạn.

14h đi thăm chợ Đồ Sơn, mua ít đồ về làm quà cho gia đình.

15h : Lên xe trở về nhà ,kết thúc chuyến du lịch 2 ngày 1 đêm tại Đồ Sơn.

Lúc đi thì không ...

sao, cơ mà lúc về thì tôi cảm thấy rất mệt, về đến nhà là nằm bẹp trên giường, ngủ mê mệt đến sáng hôm sau luôn...

Hôm sau lên lớp , nhìn mặt đứa nào cũng phờ phạc, chắc tại vui chơi quá sức

Vui chơi thì cũng đã vui chơi rồi, giờ thì tập trung vào học hành thôi...

Những ngày cuối tháng 5, không khí bận rộn và căng thẳng vì kì thi tốt nghiệp và đại học sắp đến.

Ngày 2 buổi sáng - chiều, học và học.

Sáng học trên lớp, chiều vào các buổi 3 5 7 thì nhà trường tổ chức ôn , 2 4 6 thì lại đi học thêm, thành ra là cả tuần chả có ngày nào được nghỉ...

Cơ mà ông trời cũng thương mình, ình được rảnh rang cả ngày chủ nhật.

Buổi chiều hôm đó, đang ngồi chơi game thì Quỳnh nhắn tin cho tôi :

- Anh T ơi, sang nhà giải giúp em mấy bài tập với.
- Không tự giải được à?
- Em mà giải được thì sao phải cần anh nữa.
- Được rồi, chờ tý anh sang ngay.

Trời mùa hè nóng bỏng mẹ, thành ra mặc luôn cái quần ngắn với cái áo cộc tay chạy sang nhà em luôn.

Vừa mới bước vào cửa thì em đã nói :

- Ý. Anh ăn mặc kiểu gì vậy?
- Trời nóng quá, mặc thể cho " nó " mát
- Trời ạ. Vào nhà đi .

Chắc, vào nhà có cảm giác khác hẳn, mát mẻ và dễ chịu.

Ồ la la, cái gì kia ?? Đập vào mắt tôi lúc này là cặp chân thon gọn , trắng trẻo và ngực của em

Trời ơi, nó thu hút ánh mắt của tôi một cách ghê gớm, ai bảo trời nóng là không có ích (Em mặc quần ngắn lắm ý, lại mặc cái áo thun mỏng nữa, thành ra là tôi nhìn được gần hết à)

- Đây. Có bài này em không giải được , anh làm hộ em với.

Trời ạ. Lại bài tập tính toán của môn Sinh Học, mấy loại này làm nhức đầu lắm à =.=~

- Nghỉ hè rồi em còn bận tâm mấy bài này làm gì.

- Nghỉ hè cũng phải học chứ. Mà đừng nói với em là anh không biết làm nhé.

- Cái gì? Bài này mà anh không biết làm á? Nhìn đây.

- Thế thì anh làm đi. Hihi

Trời đã nóng thì thôi, thế mà vừa mới quạt được một lúc thì mắt em nó điện.

Ngồi giải bài tập hộ em mà mồ hôi cứ nhỏ từng từng, cũng may là em nó hiểu ý mình, thỉnh thoảng lại lấy khăn lau mồ hôi cho, yêu thế không biết

Cứ tưởng mấy bài từ năm lớp 10 là dễ, ai dè giải mãi nó mới ra, 1 bài mà giải gần tiếng, híc.

- Lêu lêu, thế mà anh bảo giải phát xong luôn.

- À..ừ.. Tại kiến thức từ năm lớp 10 anh quên gần hết rồi.

- Nếu thế thì em tạo điều kiện cho anh ôn lại nhé. Hihi

- Trời ạ. Giờ anh ôn đã mệt lắm rồi, học lại từ lớp 10 nữa chắc điên đầu quá.

- Anh có mệt không, để em đi lấy quả cho anh ăn nhé.

- Ok ok. (Chắc, chén luôn chứ sao phải suy nghĩ)

Một lát sau, em đem lên 1 quả dưa hấu rồi nói :

- Trời nóng ăn dưa hấu là tốt nhất.

- Đúng quả anh thích ăn luôn.

Em bỏ đôi quả dưa, cắt ra vài miếng rồi lấy 1 miếng dưa cho tôi.

Trời ạ, dưa ngon cắn một miếng là biết ngay , dưa cát nữa chứ...

Nhìn em ăn dưa mà trong đầu tôi nảy ra một ý nghĩ đen tối.

- Từ từ đã em, có hạt dưa dính ở đây này.

- Dâu dâu?

- Ở trên má ý.

- Sao em không thấy?

- Để anh lau cho.

Đoạn tôi tiến sát mặt em, giả vờ cầm giấy lau mặt cho em...

- Sao lâu thế anh?

- Chà, có lẽ lấy bằng cách thông thường hạt dưa không ra được, có lẽ phải dùng biện pháp đặc biệt thôi.

Vừa nói xong , tôi kề môi hôn lên môi em một cách bất ngờ...

Làm gì có hạt dưa nào trên má dâu, chỉ là anh muốn hôn em thôi mà

Công nhận, vừa ăn dưa xong môi đưa nào cũng ngọt ngọt, hôn phê lòi à

Đưa lưỡi chạm lưỡi em , 2 đứa đá lưỡi nhau mà phiêu cực kì...

- ư...ư...(em ú ớ trong miệng)

Không dừng lại ở đó, tôi vòng tay qua sau và nhắc bổng em lên :

- Anh...anh định làm gì vậy ?

Không trả lời, tôi cứ thế mà bế em lên giường rồi hôn em ngấu nghiến...

Kiểm chế mãi từ hôm đi chơi Đồ Sơn giờ mới được giải tỏa

Hơi thở vẫn gấp gáp như lần đầu tiên, tuy nhiên lần này không còn lúng túng như trước nữa, giờ vào và làm việc, vận hành trơn tru

Lần này làm tầm 30' thì xong, cả 2 thở hổn hển rồi nhìn nhau cười.

- Anh...Kì lắm nha.

- Híc, trời nóng quá... (Tôi đánh trống lảng)

70. Chương 70

Cuối tháng 6, những tháng ngày bận rộn cho kì thi Đại Học sắp tới...

Sáng chủ nhật, vừa đi học thêm về là em phi ngay sang nhà Quỳnh, may quá, có mỗi mình em ở nhà à

Vừa lên phòng em là máu XH nó nổi lên, cũng may mà kiểm chế được , tự nhủ giúp em giải nốt một số bài tập rồi XH sau cũng không muộn...

10h30 thì đã hoàn thành công việc, tôi nhìn em, em cũng nhìn lại tôi rồi nói :

- Sao anh nhìn em dữ vậy?

- Chắc, anh muốn nhìn em kĩ kĩ ấy mà

Đoạn rồi tôi tiến đến, hôn nhẹ lên má, lên môi em. Chắc, mới thế mà đã thở gấp rồi à...

- Từ từ thôi anh.

Cơ mà đang chuẩn bị cởi áo thì nghe dưới nhà có tiếng lục cục, một lúc sau thì có tiếng mở khóa, ặc, mẹ em về thì phải.

Đúng như tôi dự đoán, lát sau thì mẹ em lên phòng :

- T đây hả? Đến lâu chưa cháu?

- Dạ, cháu đến được một lúc rồi ạ. Đang giúp Quỳnh giải bài tập.

- 2 đứa được như này thì tốt rồi, cố gắng giúp nhau học cho tốt nhé.

- Dạ. Cái đấy thì bá không phải lo đâu.

Chả hiểu lúc đó cuống như nào mà làm rơi mẹ " Ba Con Sói " xuống đất

- Cái gì thế?

- Dạ không ạ. Cháu làm rơi viên kẹo cao su thôi ạ (Nói rồi tôi nhanh chóng cầm lên cho vào túi)

- Thôi. Sắp ăn cơm rồi còn ăn kẹo làm gì nữa. Chờ bá đi nấu cơm rồi ở đây ăn cùng luôn nhé.

- Dạ.. dạ.. (Hú hồn, may mà không bị mẹ em phát hiện)

Đợi mẹ em xuống tầng, tôi quay sang nhìn em và nói :

- Hú hồn.

- Anh làm cái gì cũng không tính trước tính sau à.

- Híc. Thôi lần sau cẩn thận hơn

- Làm gì còn lần sau nhỉ?

- Em không cho là anh dùng vũ lực đấy

- Em la lên cho coi.

- Haha. Thế thì giờ la lên đi nào.

Tôi giả bộ hùng hổ lao về phía em (Giả vờ thôi, chứ cụt hứng từ lúc mẹ em lên tầng rồi)

- Á .. á..

-Ặc, anh đùa thôi mà em hét lên thật hả

- Hihi. Ai bảo anh thích trêu em...

Trông em lúc cười sao mà dễ thương và đáng yêu thế không biết, tôi tiến lại gần và ôm em nhẹ...

- Thật may mắn vì anh được yêu em. Quỳnh!

- Thế thì cảm được tơ tưởng đứa nào nữa, nghe chưa.

- Vợ anh vừa xinh, vừa ngoan hiền như này thì anh còn gì để chê nữa.

- Ghét cái mồm anh lắm. Chỉ giỏi ba hoa, nịnh hót thôi.

- Ghét của nào trời trao của đấy. Haha

Bất chợt, em hôn tôi. Đây là lần thứ 2 em chủ động hôn tôi .

Tư thế hôn lần này hơi khác mọi khi, em nằm trong lòng tôi, còn 2 tay thì bám lấy cổ tôi . Hì hì, hôn kiểu này khoái lắm, chỉ cần cúi xuống là chạm môi em rồi...(Mà lần này công nhận hôn lâu phết, tầm 20' cơ)

Hằng ngày, vẫn cứ cái lịch như vậy, học thêm, về nhà, ăn cơm, học tiếp, ngủ, rồi lại học....

Biết là vất vả nhưng vẫn phải cố gắng vì chỉ có đỗ Đại Học thì cánh cửa tương lai mới rộng mở, với lại đã hứa với Quỳnh là năm nay mình phải đỗ Đại Học rồi.

Trước khi đi thi Đại học 2 ngày, tôi có rủ Quỳnh đi chơi , phần vì muốn giải tỏa căng thẳng , phần vì cũng lâu rồi 2 đứa chưa đi chơi chung.

Suốt cả sáng, đi shopping cùng em mệt rã người...

- Anh T ơi, nhìn em cái mũ này này, đẹp không?

Em vừa nói vừa giơ giơ chiếc mũ in hình gấu trúc lên cho tôi xem, rồi em đội lên đầu, lắc lư lắc lư nhìn yêu cực

- Ủa , sao lại có con gấu trúc nào đi lạc vào đây nhỉ? Bắt về nuôi mới được.

- Hihi. Đồ anh bắt được em đấy. (nói xong em chạy liền một mạch

~)

Trời ạ, trong siêu thị cầm chạy nhảy lung tung mà trời.

Cái tầng quần áo rộng thênh thang như này thì tìm bao giờ mới thấy đây?

Loay hoay tìm mãi cuối cùng cũng thấy em trốn sau chỗ bán quần áo mùa đông...

- Bắt được rồi nhé, con gấu trúc.

- Híc, em trốn kĩ thế mà.

- Tại cái kia kia (Tôi vừa nói vừa chỉ vào cái mũ mà em đội)

- Hihi. Sợ ý quá, trốn mà quên mất không bỏ mũ xuống.
- Tìm em một bờ hơi tai à (Cũng không mệt lắm nhưng cứ xạo thế)
- Thôi, đi tính tiền mấy cái quần áo đi. Mình còn đi nhiều chỗ nữa mà.

Đến chỗ quầy tính tiền thì gặp ngay chị tính tiền vui tính :

- Lúc này 2 em chạy nhảy ghê quá, may mà bảo vệ không biết đấy.
- 2 đứa đỏ mặt nhìn nhau :
- Thấy 2 em vui thế chị cũng không nỡ nhắc, mà 2 em cũng có tình yêu đẹp đấy, cố gắng mà giữ nhé.
- Không phải đâu chị ơi, anh ấy toàn bắt nạt em thôi à.
- Thế hả? Thế là không được đâu nhé, bạn trai phải nhường bạn gái chứ.
- Ồ, nhưng mà chị ơi... (Chưa kịp phản kháng thì đã bị 2 người vùi dập hết rồi)
- Chị ấy nói thế là đúng rồi, anh còn gì thanh minh nữa không. Hihi

Thôi , sao mà nói lại được 2 người, nhin tí cho lành

Buổi chiều , tôi và Quỳnh đi xem phim ma và uống trà chanh vỉa hè.

Híc, cả buổi xem phim ma mà Quỳnh cứ bám chặt lấy tay tôi không rời, đã thế mấy khúc kinh dị hay giật mình lại hét lên nữa chứ... (Tôi không giận đâu, những lúc như này tôi càng thấy yêu em hơn, hồn nhiên và ngây thơ..)

7h. Tôi đưa em về nhà, trước khi về, tôi nói :

- Ngày mai là anh đi thi rồi, em ở nhà nhớ phải giữ sức khỏe đấy, anh về mà thấy em bị ốm là anh không tha cho em đâu.
- Em biết rồi mà, anh cứ xem em như con nít vậy.
- Em nói thế thì anh yên tâm rồi. Anh về đây.
- Từ từ đã anh... Anh sẽ vẫn luôn yêu em chứ?
- Tất nhiên rồi.
- Anh có thể sống tốt mà không có em chứ?
- Sao em lại nói như vậy?
- Không. Em chỉ muốn hỏi anh như vậy thôi.
- Thiếu em cuộc sống của anh như thiếu đi màu sắc vậy.
- Dù sao thì anh vẫn phải sống tốt dù không có em nhé.
- Ồ. Từ từ đã... Sao em ...

Chưa kịp nói hết câu thì em đã đi vào nhà rồi.

Trên đường về, tôi đầy ắp những suy nghĩ tại sao em lại nói như vậy?? Về sau thì tôi cũng tìm ra được một lí do chính đáng để giải thích, chắc là tại em căng thẳng hoặc đang buồn chuyện gì đó nên mới nói như vậy, có lẽ ngày mai em sẽ khá hơn chăng...

Ngày hôm sau, tôi lên đường sang Hà Nội thi Đại học, trường tôi chọn là Đại Học Khoa Học Tự Nhiên, khối B.

Sáng 8/7 làm thủ tục dự thi, sáng 9/7 bắt đầu những môn thi đầu tiên... Kết thúc kì thi vào 10/7 với môn Hóa học...

Do đã ôn tập khá kĩ lưỡng và luyện các bộ đề thi cũng khá nhiều nên bài thi (theo ý kiến của mình) là khá tốt và sẽ đỗ..

sau khi thi, tôi cảm thấy người cứ bồn chồn, đứng ngồi không yên... Linh cảm mách với tôi rằng có chuyện gì đó đã xảy ra ở nhà...

71. Chương 71

Suốt cả chiều hôm đó , trên đường đi mà tôi cứ cảm thấy nóng ruột nóng gan, gọi điện thoại , nhắn tin cho Quỳnh đều không thấy trả lời....

Vừa xuống bến xe, bắt ngay xe ôm về nhà...Vào nhà chỉ kịp cất cái balo là tôi lao ngay sang nhà Quỳnh :

- T. Sao vừa về đã đi đâu thế?

- Con có chút việc bận, lát nữa con về.

Chạy vội sang nhà Quỳnh thì thấy khóa cửa, linh cảm chẳng lành bắt đầu xuất hiện trong tôi..

Hàng loạt câu hỏi có trong đầu tôi : Em đã đi đâu? Tại sao lại không bắt máy? Giờ này mà cả nhà lại đi đâu nhỉ?

Chợt nhớ tới mấy đứa bạn của em, tôi bấm máy gọi thử cho Ly (gấu của thằng Ngọc, em này cũng khá thân với Quỳnh)

- Alo. Ly hả?

- Dạ vâng, em Ly đây.

- Em có biết Quỳnh bị sao không? Anh gọi điện từ sáng đến giờ mà không thấy bắt máy.

- À...Quỳnh nó...

- Làm sao. Em nói nhanh đi (Tôi nói như gắt lên)

- Anh hứa với em là phải giữ bình tĩnh đấy.

- Nhanh lên đi.

- Quỳnh nó bị ung thư máu, giờ đang ở bệnh viện. (Vừa nói Ly vừa nức nở)

Nghe xong, tôi như bị sét đánh ngang tai :

- Cái gì? Tại sao? Tại sao anh lại không biết ?

- Nó bảo giấu anh, không muốn anh lo lắng vì anh còn phải thi Đại học mà.

- Bị lâu chưa? Giờ Quỳnh đang điều trị ở chỗ nào?

- Bệnh viện X, khoa Y, phòng Z (em không tiện nêu địa chỉ cụ thể)

Tôi phóng ngay về nhà, lấy xe và phi đến bệnh viện...

Tôi chạy như người mất hồn, mấy lần đụng phải người đi trong bệnh viện, cũng may mà không ai trách móc gì.

Đến nơi, tôi thở hồng hộc vì chạy một mạch từ khu để xe của bệnh viện lên tận tầng 3...

Bố mẹ của em đang ngồi ở trước cửa phòng " Cấp cứu ", tôi thấy rõ được nét buồn bã , lo lắng trên khuôn mặt của 2 người.

Tôi nhẹ nhàng đến gần và nói :

- Cháu xin lỗi, cháu đến hơi muộn.

- Không phải lỗi của cháu đâu, đừng tự trách mình quá.

- Quỳnh sẽ không sao đâu, sẽ không sao đâu...(Tôi vừa nói vừa tự nhủ trong lòng)
- Ủ. Nó sẽ không sao đâu, nó mạnh mẽ lắm mà. (Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má mẹ em)

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, trôi qua, 3 con người chờ đợi trong hi vọng và lo lắng....

Bất chợt, cánh cửa phòng bật mở và các bác sĩ bước ra, tôi thì ở xa nên không nghe rõ được gì, chỉ loáng thoáng là : hi vọng rất mong manh, mọi người nên tranh thủ nốt thời gian còn lại....

Mẹ em dần dựa nước mắt và gần như ngất đi...

Tôi lao vội vào phòng bệnh, trông em lúc này thật đáng thương và tội nghiệp, đầy những dây, những lọ thuốc quanh người...

Tiến lại gần giường, cầm đôi tay xanh xao của em, nhìn em mà tôi chỉ muốn khóc... Ước gì tôi có thể làm gì đó san sẻ bớt nỗi đau mà em phải chịu đựng.

Vừa mới xa nhau được mấy ngày mà giờ nhìn em thay đổi quá, căn bệnh quái ác đã biến người con gái đầy đáng yêu trở nên thế này đây.

Nhẹ nhàng thì thầm vào tai em :

- Tại sao em không nói cho anh biết. Tại sao??

Em cất giọng yếu ớt :

- Ngốc, anh còn phải thi mà, đừng vì chuyện của em mà làm lỡ mất tương lai của anh.

Không ngờ ngay cả lúc này đây, lúc bản thân đang mang bệnh nặng, em vẫn lo lắng và quan tâm cho tôi. Những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má tôi, tôi đã khóc... Người con gái này quá tốt và dịu dàng, tại sao cuộc sống lại bất công như vậy??

- Anh, đừng khóc mà. Con trai thì không được khóc chứ.

- Tại sao?? Tại sao?? (Lúc này mắt tôi đã nhòe vì nước mắt)

- Em sẽ ổn mà, rồi em sẽ lại được cùng anh đi dạo dưới tán cây , được anh nắm tay và ôm thật chặt vào lòng.

- Phải, em sẽ ổn, nhất định là như vậy (Tôi vẫn không thể kiềm chế được sự xúc động của mình)

Từ nãy giờ, bố mẹ em vẫn đứng ngoài cửa quan sát chúng tôi.

- Tất cả sẽ trở lại bình thường, nhất định là như vậy. (Mẹ em nói)

- Con sẽ khỏe lại thôi , mẹ đừng lo.

- Ủ. Con gái mẹ mạnh mẽ lắm mà, phải khỏe lại chứ, thằng T nó còn chờ con đây này.

- Anh ấy nhất định chờ con mà. (Em mỉm cười)

Trong giờ phút như này, những lời động viên, khích lệ dù là nhỏ nhất cũng vô cùng ý nghĩa.

Hàng ngày, tôi đều xuống bệnh viện thăm và trò chuyện với em...

- Em có muốn ăn gì không, để anh đi mua

- Vẫn còn cháo mà.

- Thế em thích ăn quả gì?

- Em không thích gì cả. Em chỉ muốn ở gần anh thôi.

Tôi lặng im nhìn em, em gầy đi nhiều quá...

- Anh còn nhớ lần đầu tiên anh gặp em không?

- Có, anh vẫn nhớ như in, một cô bé nhút nhát , đi học muộn đang trốn trong quán bánh mì.

- Có lẽ duyên số đã sắp đặt để em được gặp anh vào lúc đó.

- Chắc vậy... Lúc đó anh biết mình đã yêu, yêu một cô bé đầy tình nghịch và đáng yêu.

Em khẽ mỉm cười với những lời nói của tôi...

Về nhà, tôi tìm mọi tài liệu có liên quan đến bệnh ung thư máu, vào khắp các diễn đàn y học, lên mạng tham khảo ý kiến của mọi người về căn bệnh này...

Tóm lại là tôi làm đủ mọi việc, thứ duy nhất tôi muốn đạt được là mong em được khỏi bệnh...

Tuy nhiên....

Thời gian trôi qua, em càng ngày càng yếu và tiều tụy. Bác sĩ nói có lẽ em sẽ không thể qua được ngày hôm nay. Tôi ngỡ ngàng, vội vàng cầm lấy tay em và nói :

- Không được chứ, em không thể bỏ anh lại được . Em vẫn còn lời hứa đi chơi với anh mà...

- Em xin lỗi, nhưng có lẽ em không thể thực hiện được rồi.

- Đừng. Quên...

Em cười thê thiết (các thím đừng nghĩ là em viết nhằm nhé, cười thê thiết, chứ không phải cười tha thiết) và nói với tôi :

- Ở bên anh, em thực sự rất hạnh phúc, em không hối tiếc. Anh phải sống thật vui, hãy sống luôn cả phần của em nhé.

Từ từ, đôi bàn tay bé nhỏ của em trượt khỏi tay tôi...

Lúc đó, thực sự tôi không còn nhớ mình đã làm gì, đã nghe những gì...

Trái tim tôi như bị móc mất, tôi thần thờ cầm tay em như người mất hồn. Mẹ em đã ngất khi thấy con mình đã mất...

Bố em dìu mẹ ra ngoài, ngồi ở ghế, cả 2 đều rất đau khổ. Bố em động viên mẹ em :

- Con nó đi rồi, bà đừng quá đau buồn, kiếp này nó đã sống rất hạnh phúc rồi.

Mẹ em không nói gì cả, chỉ khóc huhu ở đó.

Tôi đứng đó, nhìn vào chiếc giường mà em đã nằm, giờ đây đã phủ một lớp khăn trắng...

Em đã xa tôi rồi sao??? Tôi không dám đối mặt với sự thật này, không muốn chấp nhận sự thật này.

Phóng xe như một gã điên , về nhà, tôi lao lên phòng, khóa chặt cửa lại và thẫn thức một mình....

Ban đêm , ngồi một mình giữa đêm khuya, chợt phát hiện lệ đã ướt đầm cả khuôn mặt lúc nào không hay... Không gian tĩnh lặng đến nỗi tôi có thể nghe thấy được nhịp tim đập của mình...

Tim tôi giờ không còn đau nữa, giờ đây trong đầu tôi chỉ còn là những kí ức...

Hình ảnh, kí ức về em cứ ùa về... Dù tôi đã cố gắng ngăn cản nhưng không được... Lí trí của tôi đã hoàn toàn bị đánh bại...

Phải làm sao khi nỗi nhớ cứ len lỏi vào từng hơi thở, từng nhịp đập của trái tim anh. Anh cố gắng làm ỉnh thật bận rộn để anh không có thời gian nghĩ đến em, nhưng những lúc không thảng nổi mình anh vẫn ngẩn ngơ.

Vẫn ở quán cafe cũ, vẫn những buổi chiều cuối tuần, vẫn người phục vụ cũ, vẫn giai điệu cũ, vẫn đếm từng giọt cafe nặng nhọc như không muốn rơi mà sao anh không thể tìm lại được ánh mắt, nụ cười thân thuộc ngày nào.

Cảm xúc như con mãnh thú, khi anh cố gắng trốn chạy thì nó càng rướn mình đuổi theo và bám riết lấy anh như một định mệnh. Người ta bảo chỉ cần thời gian một phút để thích một người. Một giờ để mà thương một người. Một ngày để mà yêu một người. Nhưng sẽ phải mất cả đời để quên người ấy.

Em đã nói rằng hãy quên em đi và sống thật tốt, nhưng anh nghĩ rằng anh không thể làm được điều đó... Nó quá khó để anh có thể làm được...

Hãy để anh nhớ em, có như vậy anh mới được là anh, sống với cảm xúc thật của mình, không màu mè và giả tạo vì trái tim anh vẫn còn muốn thổn thức và yêu em.

Người ta yêu nhau để ở bên nhau, để chở che, chăm sóc lẫn nhau. Vì người ta yêu nhau, người ta muốn chia sẻ tình yêu của mình, trong màn sương mai phơn phớt hay trong tiếng gió reo trên những đỉnh cây. Người ta yêu nhau không biết đêm, ngày, bóng tối hay ánh sáng. Tình yêu là một điều diễn biến liên tục, chẳng biết khi nào sẽ dừng lại. Nhưng những khoảnh khắc tưởng như vô hình và nhẹ bẫng ấy, đôi khi lại là điều chúng ta phải tìm kiếm cả cuộc đời ...

Người ta yêu nhau, có thể đơn giản chỉ là để trong một buổi chiều đầy gió, có người uống ly nước phía đối diện, ăn cái bánh phía đối diện, ánh mắt âu yếm, đôi môi mỉm cười, và tâm hồn luôn sẵn sàng sẻ chia ...

Có lẽ giờ đây, tất cả mọi điều trên với anh đều là quá xa vời...

72. Chương 72

Đôi lời tâm sự.

Em - Người con gái đã thay đổi cuộc đời anh. Người mà anh đã yêu thật lòng, đúng, anh đã yêu em như vậy, nhẹ nhàng và sâu đậm.

Em —:

Là người sẽ đùn đẩy hết đồ đạc sang cho anh xách để trống tay chờ anh nắm...

Là người có thể đứng bất động không nhúc nhích trong vòng 10 phút để anh ôm, ôm thật chặt...

Là người chẳng bao giờ chịu gọi cho anh nhưng sẵn sàng tám với anh thật lâu khi anh gọi đến...

Là người lúc nào cũng sẽ cầu nhàu ngăn cản không cho anh mua đồ tùm lum nhưng mọi ngăn cản đều vô hiệu lực...

Là người lúc nào cũng cảm thấy bé con trước anh nhưng luôn tỏ ra mình lớn lắm nhé.

Là người luôn cảm thấy mình không xứng đáng với tình cảm của anh dành cho, luôn thấy tự ti vì mình chẳng bằng những cô gái anh từng yêu...

Là người luôn lằng nhằng hỏi anh câu “ Sao anh lại thích em?” hay là đại loại “ Anh có yêu em thật không chứ?” mặc dù là em đã biết tổng câu trả lời rồi.

Là người sẽ bắt anh dẫn đi ăn dẫn đi chơi khắp nơi nhưng cũng có thể ngồi lặng cùng anh ở một nơi rất lâu, rất lâu vì anh muốn yên tĩnh...

Là người bắt anh ăn cơm uống thuốc đầy đủ mỗi khi anh bị bệnh, thôi rồi anh bị quản thúc rồi nhé...

Là người lúc nào cũng ca bài ca anh đi học đi, đi dọn phòng đi, đi ngủ đi...

Là người sáng sang kêu anh thức dậy không cho anh ngủ nướng thêm phút nào.

Là người la mắng anh nhiều nhất nhưng chỉ cần anh chạy lại nắm tay rồi mỉm cười là lại quên bém ngay chuyện bực mình ban nãy.

Anh nhớ cái nắm tay khi mình cùng nhau sánh bước, để lần đầu tiên ...

anh nhận ra rằng một bàn tay luôn cần có một bàn tay.

Nhớ nụ cười như mùa thu tỏa nắng trên gương mặt em, để lần đầu tiên anh biết được rằng hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản thế thôi.

Anh nhớ những lúc em nhõng nhẽo với anh chỉ vì những lí do vô cùng nhỏ bé như : quên sang đón em, quên ăn sáng hoặc chỉ là đi học muộn..

Có lẽ bây giờ tất cả đã là quá khứ... Hãy cứ để gió cuốn đi...

Vẫn con đường ấy nhưng một anh tớ bước, khoảng trống bàn tay không còn được em lấp đầy.

Gương mặt em giờ xa vời với anh và nụ cười ngày nào không còn được xuất hiện nữa ???

Yêu thương nhẹ lắm, anh đã cố gắng giữ nhưng không thể, để bây giờ nó tuột khỏi tầm tay. Tiếc nuối, đau khổ hay hối hận? Anh tự hỏi lòng mình để rồi chính anh cũng không có câu trả lời. Chỉ biết rằng giờ đây trong anh có một khoảng trống không thể lấp đầy.

Giờ đây, cầm giấy báo đỗ Đại học trong tay, dự định sẽ chạy sang khoe với em nay còn đâu?

Trước đây, anh đã tưởng tượng ra vô vàn viễn cảnh tươi đẹp, khi anh chạy sang khoe với em rằng mình đã đỗ Đại học, em sẽ vui vẻ ôm chầm lấy anh, thủ thỉ những lời nói ngọt ngào bên tai anh...

Những kỉ niệm về em quá êm đềm khiến anh không dám, không thể quên.

Những giây phút cuối cùng, em đã nói rằng : Ở bên anh, em rất hạnh phúc, em không hối hận... Phải, anh cũng thế, cảm ơn em, thiên thần đã đem đến ánh sáng cho cuộc sống của anh...

Anh yêu em, anh đã tìm thấy được phần tốt đẹp trong con người của mình

Anh yêu em để mỗi sáng thức dậy đều hướng suy nghĩ về một người nào đó và thầm mong người đó cũng sẽ nghĩ về mình, để mỗi buổi đêm có thể cầu chúc ai đó ngon giấc, để bầu trời không chỉ đơn thuần là những mảng màu xanh trắng, mà còn chất chứa cả niềm hân hoan lẫn nỗi buồn tủi, và để biết mình vẫn còn những xúc cảm mãnh liệt, vẫn đang tồn tại rất mạnh mẽ, ít nhất là trong thế giới của một người.

Cảm ơn em, cảm ơn em đã để anh được yêu em...

73. Chương 73 - End

Cũng đã hơn 1 năm kể từ lúc em ra đi.

Giờ đây anh đã thực hiện được lời hứa với em, anh đã đỗ Đại học rồi đây.

Năm đầu Đại học, tuy có chút bỡ ngỡ nhưng tôi cũng nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống nhộn nhịp nơi đất cổ Hà Nội...

Từ lúc đó đến giờ, tôi vẫn chưa dám mở lòng mình đón nhận bất cứ người con gái nào, tất cả vẫn còn quá mới mẻ và lạ lẫm... Ngỡ như mới hôm qua vậy...

Trong khi lũ bạn cùng phòng đi chơi vào những ngày nghỉ thì tôi lại chọn cách ngồi một mình trong phòng, tận hưởng cảm giác cô đơn, cái cảm giác đó nó ăn sâu vào trong tôi kể từ khi em ra đi, thành ra giờ đây, cô đơn đối với tôi nó như một thói quen vậy...

Có lần em hỏi anh : " Anh yêu em đến mức nào ? " Lúc đó anh quá bối rối để có thể trả lời, nhưng bây giờ thì anh hoàn toàn có thể có câu trả lời cho em rồi đây :

Anh yêu em đủ để hỏi em đi đâu với ai, mấy giờ về...anh ghen.

Anh yêu em đủ để buộc em chăm chỉ ăn cơm thay vì ăn quà vặt linh tinh... anh sợ em không đủ sức khỏe.

Anh yêu em đủ để bắt em mang áo khoác mỗi khi ra ngoài vì em chẳng bao giờ chịu mang áo với lý do em ra ngoài có tí xiu... anh sợ em ốm.

Anh yêu em đủ để bắt em đi ngủ sớm thay vì online đến tận nửa đêm... anh sợ em thức khuya.

Anh yêu em đủ để ngồi nghe em nói mãi về những chuyện làm em vui vì như thế anh cũng sẽ vui... anh sợ em kể chúng cho người khác

Anh yêu em đủ để đi mọi nơi em thích với em vì anh muốn nhìn thấy nụ cười của em...anh sợ người khác sánh bước cùng em.

Anh yêu em đủ để nói câu “anh yêu em” vì dù anh có nói hàng trăm lần thì anh vẫn muốn nói...anh sợ em nghe được từ một ai đó.

Anh yêu em đủ để nắm tay em đi suốt quãng đường còn lại vì anh muốn làm người đi cùng em chứ không phải một ai khác...anh sợ lạc mất em.

Anh yêu em đủ để nhìn thấy sự tức giận, thất vọng và nước mắt của em vì anh muốn là người luôn bên cạnh em... anh sợ để em một mình.

Anh yêu em đủ để buộc em phải chịu trách nhiệm với những việc mình làm vì anh muốn em học tính tự lập, đương đầu với khó khăn... anh sợ em gục ngã.

Cuộc sống của tôi trở nên nhẹ nhàng và trầm lắng hơn. Bạn bè ai cũng bảo tôi thay đổi hẳn..

Ừ, đúng là tôi đã thay đổi, thay đổi vì một người con gái - sự thay đổi này liệu có phải đã muộn ??

Hè năm đó, sau những tháng ngày học tập căng thẳng, tôi trở về nhà ...

Đột nhiên cảm thấy vu vơ, tôi lấy xe đi lượn vài vòng TP, khung cảnh đã thay đổi rất nhiều từ lúc tôi đi học...

Bạn bè hồi cấp 3 thì cũng ít đứa về nhà, thỉnh thoảng gặp mấy thằng bạn thì lại rủ nhau đi nhậu, nhắc lại những kỉ niệm hồi cấp 3. Tuy nhiên bọn nó tránh nhắc chuyện yêu đương, có lẽ là không muốn tôi nhớ lại những ký ức đau lòng đó. (Đúng là mấy thằng bạn tốt)

Một hôm, vừa đi lướt về , đi ngang qua nhà của QA thì thấy cửa mở, bên trong dường như có người thì phải? Tôi tò mò :” QA đã vào TP. HCM rồi mà.? ”

Đột nhiên một suy nghĩ bừng lên trong tôi :” Hay là QA đã quay trở lại?? ” Tuy nhiên, suy nghĩ đó không tồn tại lâu, tôi tự nhủ :” Mày ngốc thật T à. Xa nhau đã gần 2 năm rồi, nếu QA quay lại thì chắc phải báo inh trước chứ. ”

Tôi cười sự ngốc nghếch của mình rồi quay xe về nhà.

Vẫn như thường lệ, chiều chiều tôi ra sân đánh cầu lông, ừ, phải chăm rèn luyện thể thao chứ...

Không hiểu tại sao tôi lại không thể kiềm chế được, đánh cầu cần sự tập trung tối đa, nhưng tôi lúc đó lại không thể. Tôi dường như đang quay cuồng trong đống suy nghĩ hỗn loạn, tôi vụt mạnh vào quả cầu khiến nó bay lệch hướng.

Tự nhiên lúc đó tôi lại nổi giận với chính mình, nổi giận vì đã không thể cứu được Quỳnh khỏi xa tôi...

Một mỗi, tôi ra ghế đá ngồi, vút cái vợt sang một bên, tôi nằm ngửa đầu ra phía sau và nhắm mắt lại, y chang khung cảnh mà tôi và QA gặp nhau 2 năm trước...

Tôi thầm nghĩ : Nếu như QA xuất hiện lúc này nhỉ. Cái suy nghĩ ngốc nghếch đó thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu tôi...

Nhắm mắt và cảm nhận mọi thứ bằng tâm hồn của mình. Đột nhiên có một giọng nói vang lên :

- Dường như anh đang có tâm sự, uống một chút nước lạnh nhé.

Giọng nói đó?? Không thể lẫn vào đâu được, chẳng lẽ, chẳng lẽ lại là QA?? Tôi giật mình mở mắt , đúng là QA. Em đang đứng trước mặt tôi...Đây liệu có phải là sự thật - hay chỉ là giấc mơ ?? Nếu là giấc mơ thì hãy cứ để tôi mơ tiếp, còn là sự thật thì tôi cầu mong nó sẽ không biến mất.

- QA .

- Đúng. Em đây. Em đã trở lại.

Hóa ra lúc trước suy đoán của tôi là đúng, QA đã trở lại.

- Em về lúc nào thế? Tại sao không nói cho anh biết.

- Cũng giống như lần trước, em muốn làm anh bất ngờ. Em quay về để lấp đầy nỗi cô đơn, trống vắng trong con tim của anh.

- Em đã biết hết rồi à?

- Em biết, bề ngoài anh tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực ra con tim anh rất yếu đuối trong tình cảm, phải không? Anh đừng cố gắng gượng nữa, hãy thả lỏng cho con tim mình đi, đừng ép nó phải làm những việc mà nó không thể làm được.

Tôi gần như bật khóc khi nghe những lời nói đó. Tôi ôm chầm lấy em và khóc như một đứa trẻ.

- Ngày mình chia tay, anh còn nhớ không?

- Có, anh vẫn nhớ.

- Kỷ niệm tình yêu của hai đứa không đủ dài để viết nên tiểu thuyết, nhưng với em nó lại quá sâu để có thể xoáy vào con tim bé nhỏ đang rỉ máu từng đêm...Em đã từng rất tuyệt vọng và không còn tin vào tình yêu nữa, nhưng giờ đây, em đã có niềm tin trở lại. Anh đã từng nói rằng :” Nếu mình có duyên nhất định sẽ gặp lại nhau ” đúng không? Giờ đây em đã quay lại, điều đó là sự thật.

- Anh...

- Suốt 2 năm qua, em vẫn luôn theo sát anh. Quỳnh đã nói hết với em rồi, trước khi đi Quỳnh muốn em chăm sóc anh và phải làm anh thật hạnh phúc. Em yêu anh! Hãy để em được cùng anh vượt qua mọi thử thách.

Tôi khẽ mỉm cười và nói :

- Anh cũng yêu em. Ngốc ạ....

Những tia nắng cuối chiều còn sót lại chiếu xuống chúng tôi. Cuộc sống cần có những ngày mưa để ta có thể cảm nhận được sự cần thiết của ngày nắng.

Cuộc sống không đơn giản mà cũng không phức tạp, điều cốt lõi là bạn cảm nhận cuộc sống theo cách nào mà thôi...

Sắc màu cuộc sống, tình yêu cũng đủ loại, cốt lõi là bạn chọn loại màu sắc nào ình mà thôi...

—— Hết ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-hoc-tro>